ANTHONY PRICE

CREATORII DE LABIRINTURI

I-AU TREBUIT 25 DE ANI CA SĂ MOARĂ

ANTHONY PRICE

CREATORII DE LABIRINTURI

TRADUCERE DE ROXANA MARIN

© Anthony Price 1970 THE LABYRINTH MAKERS

EDITURA NEMIRA

93

CINE-ŞI PUTEA ÎNCHIPUI CĂ UN AVION BRITANIC PRĂBUŞIT ÎN 1945 AR AVEA VREO LEGĂTURĂ CU TEZAURUL REGAL DIN CETATEA TROIA, CU DOCUMENTELE UNUI COMPLOT ANTISTALIN DIN 1937 ŞI CU LUPTA SURDĂ PENTRU SUPREMAŢIE POLITICĂ ÎNTRE KGB ŞI MANDARINII MILITARI SOVIETICI DE LA SFÂRŞITUL ANILOR '60 – ŞI CĂ TOATĂ ACEASTĂ CABALĂ VA FI DESCIFRATĂ ÎN ANGLIA, LA CAPĂTUL UNUI VOIAJ DRAMATIC PRIN CULISELE LABIRINTICE ALE UNUI RĂZBOI SECRET?

Iată ce conţine cutia aceea: detaliile complotului militar din 1937, despre care toata lumea crede că a fost doar rodul imaginaţiei lui Stalin. Toată lumea, în afară de anumiţi oameni din Partid şi din Armată, care cunosc adevărul, dincolo de legendă. Şi eu nu eram singurul care căuta să pună mâna pe documentele astea, atunci, în 1945 – de aceea le-am şi trimis la Moscova împreună cu colecţia Schliemann. Erau generali care ştiau ce consecinţe nefaste pentru Armată putea avea cutia aceea – consecinţe pe care le poate avea încă şi acum...

I

Douăzeci şi trei de ani la rând, în ziua de 14 august, doamna Steerforth a publicat în ziarul „Daily Telegraph” aceeaşi notiţă comemorativă:

STEERFORTH, John Adair Steerforth, Lt. de av., D. F. C., R. A. F. V. R.: dispărut în mare, septembrie 1945. Astăzi, de ziua lui, nu l-am uitat – Mama.

Nu era vina doamnei Steerforth că notiţa era inexactă, îi luase o săptămână întreagă s-o compună, adăugând şi înlocuind cuvinte, până când hotărâse că demnitatea stă în concizie. Cuvintele „nu l-am uitat” erau singura concesie pe care o făcuse sentimentelor, şi era rezultatul direct al inexactităţii. O durea sufletul când se gândea la marea cea rece şi veşnic fără odihnă; se resemnase cu gândul că fiul ei murise, dar nu se putea împăca cu lipsa unui mormânt ştiut.

Drenarea lacului i-a adus deci doamnei Steerforth un fel de fericire: putea să-şi înmormânteze în sfârşit fiul.

În momentul în care Audley a devenit implicat în toată afacerea, lacul, avionul şi bărbatul se despărţiseră.

Lacul nu mai exista, iar avionul era împrăştiat într-un hangar din Farnborough. Bărbatul fusese luat şi dus într-o cutie mare de carton, pentru a fi apoi reconstituit cu o grijă inutilă într-una mult mai mare, de lemn.

Practic, Audley n-a văzut niciodată vreunul din aceste lucruri altfel decât în fotografii. N-ar fi avut niciun rost să fie altfel, chiar dacă ar fi fost posibil. Rapoartele erau clare şi exacte. N-ar fi avut ce altceva să mai afle, pentru că nu mai era nimic important de aflat.

Şi totuşi, cu ochii minţii, văzuse de multe ori lacul acela. Nu aşa cum ajunsese, o băltoacă noroioasă într-un ţinut mlăştinos şi pustiu. Şi poate că nici aşa cum era în ziua în care şi-a zăvorât apele peste Steerforth. În viziunea lui, copacii cu crengile atârnând deasupra apelor creşteau mai înalţi, tufişurile dimprejur erau mai dese, iar apa mai urât mirositoare.

Îl vedea ca pe un loc secret şi izolat, cum şi era, loc de înec pentru băieţei neastâmpăraţi, şi care îşi pierduse orice raţiune de a exista în urmă cu un secol, când arsese conacul aflat mai sus.

Apoi a venit Steerforth, care i-a redat lacului raţiunea de a exista, un secret al lacului şi numai al lui.

Dar nu momentul impactului îl vedea el. Nu putuse niciodată să spună precis dacă fusese măiestrie sau noroc atunci când avionul se strecurase atât de milimetric

printre fagii aruncaţi la întâmplare şi se aşezase atât de precis pe fundul lacului. Noroc mai degrabă, căci în căderea aceea tumultoasă un pilot înnebunit nu putea să vadă prea multe. Iar şansa, desigur, poate fi uneori atât de crudă...

Audley vedea lunga perioadă de degradare de după aceea şi drumul către nicăieri.

Îl vedea pe Steerforth transformându-se într-un lucru oribil, un cadou nemaipomenit pentru milioane de animale minuscule şi înfometate, pe urmă un schelet abia, Icar preschimbat în Yorick. Iar în acel schelet, generaţii întregi de animale acvatice au trăit şi au murit pe rând, netulburate decât de mişcările line ale oaselor drepte şi arcuite, ale nasturilor şi încuietorilor, aşezându-se apoi fiecare în locul său natural de odihnă.

Şi vedea noaptea în care lumea aceea ordonată a pierit.

Lacul n-a murit într-o prăbuşire spectaculoasă, ci încet şi fără multă tevatură. N-a văzut nimeni, pe întunericul acela, cum s-au umflat apele mai jos în vale; şi nici n-a auzit cineva plescăitul şi hârşâitul vârtejurilor încâlcite de buruieni alunecând pe fuselaj şi pe piesele motorului, îndepărtând noroiul pentru a arăta privirii culoarea kaki-ştearsă a rămăşiţelor de dedesubt.

Şi totuşi, în noaptea aceea, înainte de ivirea zorilor, Dakota a încetat pentru totdeauna să mai facă parte din viaţa eleşteului.

Avionul şi-a recăpătat înfăţişarea lui de intrus, fără niciun drept de a se afla în balta aceea puţin adâncă, cu maluri noroioase.

Nu mai e nicio cale înapoi acum: John Steerforth, fiu iubitor, soţ nu la fel de iubitor, uneori erou, alteori laş – ajuns în sfârşit la suprafaţă. Un om care lăsase în urma lui însemnele nenorocirii; iar timpul nu reuşise să le distrugă chiar de tot.

Doar câţiva ani de-ar mai fi trecut, reapariţia lui n-ar mai fi avut nicio importanţă; ar fi fost neutralizat pentru totdeauna de statutul său natural. Dar acum, Steerforth îi aştepta pe oamenii aceia neştiutori care aveau să-l elibereze.

Audley îi vedea îngrămădindu-se pe cărarea din dreptul urmei de noroi de pe conducta de gaz; cărarea pe care maşinile lor o tăiaseră peste marginea mai joasă a lacului, cu urmări atât de catastrofale.

Acriţi, după un week-end de beţie, urmaşii şi fiii naturali ai unui lung şir de irlandezi care au săpat canale, au pus şine de tren şi au străpuns tuneluri.

Au văzut mai întâi şanţul conductei inundat, unii nepăsători, alţii înveseliţi, numai şeful de echipă îngrozit.

Iar apoi, unul din ei s-a uitat în susul văii...

Viziunea lui Audley devenea întotdeauna neclară exact în acest punct, când începeau declaraţiile oficiale. Mai întâi armata, pe urmă poliţia. După poliţie, într-un haos de mesaje trunchiate, anunţând tot felul de catastrofe

aeriene, a apărut o ambulanţă, a cărei sosire ar fi fost tardivă cu aproape un sfert de secol în urmă.

Apoi, în timp ce ambulanţa îşi făcea ieşirea din scenă, a apărut primul ziarist, fericit că dăduse peste o poveste neobişnuită, tocmai la ţanc pentru ediţia de prânz.

Şi, la urmă de tot, o echipă RAF[1] care cerceta prăbuşirile de avioane, buimăcită de faptul că găsise un avion pe care nu-l pierduse de fapt niciodată.

Cei de la RAF fuseseră cei care scormoniseră printre dosarele prăfuite şi le îndreptaseră către Audley. Dar pe Steerforth i-l prezentaseră mai întâi ziariştii. Prezentarea din „The Times" era scurtată şi formală: s-a descoperit o epavă RAF din timpul războiului; mai pompoşi, cei de la „Daily Mirror" aruncaseră deasupra unei fotografii superbe titlul: S-A GĂSIT UNUL DIN APARATELE NOASTRE DE ZBOR.

Amândouă prezentările erau incomplete, pentru că datele iniţiale erau destul de vagi. Deocamdată nu era decât un ecou al unei tragedii despre care se presupunea că s-a petrecut în timpul războiului, iar numele celor implicaţi erau ţinute sub tăcere. Însă, oricum, nu textul, ci fotografia stârnise imaginaţia lui Audley. Îi amintea de o altă fotografie, pe care o văzuse cu mult timp în urmă, înfăţişând scheletul plin de lipitori al unui bombardier din Lancaster, care apăruse pe neaşteptate pe malul nisipos al Mării Nordului, în timpul unul flux neobişnuit de scăzut. Avionul Dakota, găsit pe fundul lacului, dădea aceeaşi impresie de siguranţă şi degradare, care nu putea fi

ştearsă nici prin alăturarea unui aviator sigur pe el în cizmele lui de cauciuc.

Dar acolo unde Audley se uitase şi citise, iar apoi dăduse foaia, alţii citiseră printre rânduri – oameni exacţi şi fără imaginaţie, selectaţi datorită bunei lor memorii pentru a nu uita niciodată nume şi chipuri de oameni. Steerforth şi avionul lui erau pe listele lor de când îşi aduceau aminte, neluaţi în seamă până când li se dăduse în sfârşit de urmă. Şi nici măcar atunci nu era treaba lor să pună întrebări; dintotdeauna satisfacţia lor se limitase la a face lucrul potrivit.

Şi totuşi, lucrul acesta fusese suficient pentru a face recuperarea lui Steerforth sigură, şi telefonul lui Audley să sune înainte de ivirea zorilor, abia o săptămână mai târziu.

În copilărie, Audley urâse şi se temuse de ţârâitul telefonului. La primul ţârâit se repezea afară, ca un iepure în căutarea adăpostului, înnebunit că s-ar putea să fie trimis să răspundă. Când era prins la mijloc şi n-avea încotro, era întotdeauna prea nervos ca să asculte cum trebuie; stătea aşa, transpirat tot şi cu limba înnodată până când, exasperat, cel care sunase închidea. Şi-l amintea pe taică-su întrebându-se retoric: băiatul e surd sau e pur şi simplu tâmpit?

Se răfuise demult cu bestia, dar ura lui rămăsese aceeaşi. Nu putea suporta telefonul lângă pat, şi până şi cei de la Departament ajunseseră să accepte ideea că

nimeni nu trebuie să-l sune acasă decât dacă e o urgenţă teribilă.

Gândul acesta, împreună cu cel că i se slăbise şiretul de la pijama, ocupa mintea lui pe jumătate adormită pe când îşi târşâia picioarele prin casă, încurcându-se, clipind şi mormăind în timp ce aprindea pe rând toate luminile.

Era unul din intermediarii lui Fred. Dezarmant de apologetic, foarte politicos şi exact, şi nelăsând niciun milimetru pentru comentarii.

Pusese receptorul la loc în furcă şi îşi aşează ferm ochelarii pe nas. Că fusese scos din patul lui cald şi moale la o astfel de oră era rău. Că fusese pe urmă convocat la Londra era şi mai rău: dădea impresia că cineva fusese prins cu pantalonii în vine, poate chiar cu cei de pijama.

Dar să ţi se ceară, pe lângă astă, să te îmbraci ca pentru o înmormântare, asta era pur şi simplu ridicol!

Înmormântările însemnau ieşiri pe teren, printre străini. Iar el nu era om de teren, nu fusese niciodată şi nici nu voia să fie. Să stea în camera din spate şi să facă rapoarte – ăsta era domeniul lui. Era mult mai interesant acolo, avea mai multe satisfacţii şi era mult mai comod. Şi era singurul loc unde putea să fie bun la ceva.

Stătea la birou, cu privirile pierdute în noaptea de afară. Nimeni din cei pe care îi ştia nu murise de curând. Îşi fixa privirea asupra întunericului şi mintea începu să-i rătăcească prin beznă.

Două ceasuri până la ivirea zorilor: e ora la care se moare; ora la care cei care au luptat în paturile lor de

spital abandonează dintr-o dată. Ora asta, întunecimea asta, îi amintiră deodată de ceva ce uitase de mult: sfârşiturile de trimestru la internat. Acum se sculau băieţii care aveau cel mai mult de mers, nerăbdători să prindă primul tren. El prinsese un tren mult mai târziu, fără vreo bucurie deosebită.

Calm, dădu drumul maşinii de făcut ceai, făcu un duş, îşi bău ceaiul. Israelienii precis nu puneau nimic la cale. Măcar aici putea să aibă încredere în Shapiro. Iar navele ruseşti nu se aflau la locul potrivit ca să-i facă pe arabi să încerce ceva important.

Apărură iarăşi, nechemate, amintirile demult uitate despre sfârşitul de trimestru. Pentru prima dată, după douăzeci de ani, şi-l aminti pe băiatul care dormea în patul de lângă el; ceea ce era interesant – însemna că puteai să descui cu cheia potrivită un întreg set de amintiri, iar apoi puteai să reconstitui şi să clarifici trecutul, antrenând mintea ca pe muşchi.

A cui înmormântare? Pe jumătate îmbrăcat, împrăştiind un vag miros de naftalină şi încercând stângaci să-şi potrivească antica lui cravată neagră, Audley ajunse la concluzia că îi e foame. Dar nu mai era timp, iar costumul lui funebru îi aduse aminte că trebuie să fie atent să nu se îngraşe. Pantalonii lui avuseseră cândva nevoie de bretele, iar acum se ţineau şi fără.

Deschise seiful şi scoase dosarele la care lucrase. Încă din mai 1967 aşteptaseră minuni de la el. Şi nu se petrecuse niciun miracol; nu apăruseră la el decât

exasperarea şi o simpatie ascunsă pentru israeliţi. Oricum, ignoraseră asta, la fel cum ignoraseră şi raportul despre Liban şi pe cel de dinainte, despre Libia.

Audley oftă. Nu era vina lui Fred. Fred era bun. Poate că era chiar propria lui vină, o greşeală de prezentare. Îi trecu prin minte că dificultatea n-o dă răspunsul, ci felul în care ajungi la el.

În timp ce conducea maşina către oraş, lumina devenea din ce în ce mai puternică. N-o să avem ploaie azi, ci doar un vânt rece şi nepotrivit anotimpului, tocmai bun la o înmormântare, pentru sacrificarea participanţilor mai slabi. Suburbiile de-abia se trezeau, dar turnurile Londrei erau deja luminate, iar traficul era mult mai intens decât se aşteptase. În fiecare an începea mai devreme şi se termina mai târziu, iar într-o zi începutul şi sfârşitul zilei nu se vor mai deosebi între ele. Trebuie să mă retrag devreme, se gândi Audley, la Cambridge.

Cu o plăcere maliţioasă parcă lângă intrare, într-unul din locurile obişnuite ale celor care veneau printre primii. Surprinzător, aici erau mai puţine ferestre luminate – numai un rând, sus, cu o fereastră luminată la mijloc. Deci acolo e biroul meu, se gândi Audley.

Înăuntru, sprâncenele sergentului se ridicară o fracţiune când trecu pe lângă el. Dar nu-i făcu nicio plăcere. Nu poţi ţine lumea asta ostilă în şah decât prin ordine, rutină şi obiceiuri neschimbate. Nici măcar prezenţa doamnei Harlin la locul ei obişnuit nu putea schimba ora 6 a.m. în

10, iar doamna Harlin reprezenta în mod cert cu brio toate aceste virtuţi.

Dar era o treabă de bun-simţ să nu-şi arate iritarea şi neliniştea în faţa doamnei Harlin. Ea nu oferea decât un fel simplu de consolare şi, în orice caz, personalul de secretariat era tabu.

În scurta sa experienţă, Audley observase că cei care profită de secretele lor, mental sau fizic, ajung de obicei să regrete lucrul acesta. Cu toate acestea, nu fu în stare să-i ureze bună-dimineaţa, ci doar să-i prezinte un simulacru chinuit de zâmbet. Iar ea îi răsplăti efortul dând din cap în semn de bun-venit, serioasă şi compătimitoare.

— Doctore Audley, Sir Frederick m-a rugat să vă spun că aveţi un dosar pe masă. V-ar fi foarte recunoscător dacă i-aţi comunica observaţiile asupra acestuia la ora 7 în sala de şedinţe. Nu avem încă la dispoziţie personalul de la arhive, aşa că, dacă mai aveţi nevoie de ceva, vreţi să apelaţi la mine?

Audley clipi şi dădu din cap.

— Şi tocmai trebuie să fac un ceai pentru Sir Frederick. Vreţi să vă aduc şi dumneavoastră o ceaşcă?

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Harlin.

Lumea era cu susul în jos, iar el, singurul om care mai ţinea direcţia normală, trebuia să meargă în jos cu ea. Chiar şi binecunoscutul lui birou părea în condiţiile astea nefamiliar, cu întuneric în ferestre, dar fără atmosfera unei zile de lucru încheiate.

Singura lui consolare era chiar dosarul, care nu era prea gros şi era proaspăt xeroxat. Şaizeci de minute mai târziu nu mai simţea niciun fel de nelinişte; n-avea decât vechea lui senzaţie înfrigurată de dinaintea unui examen. Scoase un pix roşu din buzunarul de la piept şi un carneţel nou din sertar.

Zece minute mai târziu, când doamna Harlin se strecură pe nesimţite în birou cu ceaşca lui, era deja pregătit.

— Mi-ar mai trebui nişte materiale, doamnă Harlin. Pentru început, „The Times" şi „The Mirror" de marţea, miercurea şi joia trecută. Pe urmă de la arhivă, poftim, am făcut o listă...

Niciun muşchi nu s-a clintit pe faţa doamnei Harlin.

— Îmi pare sincer rău, doctore Audley, dar Sir Frederick a cerut să vă concentraţi doar asupra dosarului pentru moment. A spus că orice altceva va fi disponibil la timpul potrivit..

Candidaţii nu au voie să folosească manualele. Iar Fred prevăzuse că o să înceapă imediat să caute scurtăturile. Ceea ce era în sine o informaţie, chiar dacă nu una liniştitoare.

Până la 6.45 încheiase faza preliminară de cunoaştere a materialului. Închise dosarul şi îşi îndreptă atenţia către cele cinci fotografii întinse pe birou.

Cinci chipuri – cinci oameni. Patru s-au aruncat afară şi au trăit. Unul a rămas la bord şi i-au trebuit douăzeci şi patru de ani ca să moară.

Îi alinie pe supravieţuitori. Tierney, pilotul secund, şi Morrison, operatorul radio, oamenii cu memorie atât de bună; Maclean, navigatorul, şi Jones, pasagerul, care se cam contraziseseră. Dacă ar fi cu toţii încă în viaţă, ar fi interesant de aflat cât de mult se hotărâseră să uite Tierney şi Morrison, şi cât de mult reuşiseră să-şi aducă aminte Maclean şi Jones.

Se uită ţintă la ele o vreme, pe urmă le întoarse cu faţa în jos şi trase către el cel de-al cincilea chip.

John Adair Steerforth.

Fotografiile pot spune uneori la fel de multe ca şi oamenii înşişi, dar ăsta era clar chipul lui Lucifer: frumos, mândru şi nemulţumit. Poate că bărbia lui avea o urmă de slăbiciune, dar gura era fermă, iar nasul vag acvilin avea ceva aristocratic. Femeile l-ar fi iubit cu uşurinţă – ce ghinion pentru ele că era oale şi ulcele. Sau poate că era un noroc?

Cel puţin acum avea o explicaţie înmormântarea asta. Dar rolul lui şi amestecul în toată această afacere rămâneau încă inexplicabile. La suprafaţă nu se vedea nicio legătură cu Orientul Mijlociu.

La suprafaţă. Deschise iarăşi dosarul. Un document ca ăsta nu era doar o simplă adunătură de date. Avea o poveste a lui. Noutatea era înşelătoare aici: materialul şi declaraţiile erau datate. Dar de la data aceea se făcuseră anumite modificări, poate chiar de două ori, iar materialul fusese reeditat —o dată mai stângaci, iar apoi încă o dată, mai expert; Audley recunoscu metoda. Adună hârtiile

împrăştiate şi îşi luă carneţelul. Venise vremea unora răspunsuri.

Fred îl întâmpină cu o scuză politicoasă.

— Pe Butler şi pe Roskill îi cunoaşteţi, cred, doctore Audley. Iar acesta este domnul Stocker, de la JIC.

După câte îşi amintea Audley, Butler şi Roskill erau amândoi de la secţiunea europeană. Pe Roskill îl văzuse o dată, puţin, la negocierile companiei Dassault cu forţele aeriene israelite, şi fusese impresionat de tânărul acesta. Butler arăta extrem de dur, cu părul lui scurt şi capul rotund.

Stocker era însă cel la care merita să te uiţi, cu atât mai mult cu cât Audley nu înţelesese niciodată care, era rolul exact sau măcar puterea maximă a JIC – ului.

Fred îi adună dintr-o privire.

— Aţi citit cu toţii dosarul Steerforth. Ce aveţi de spus?

Butler trebuia să fie primul.

— O adunătură de non-informaţii, spuse el, cu o voce în care se simţea accentul din Sandhurst imprimat peste cel din Lancashire. O grămadă de nepricepuţi care căutau ceva, iar noi n-am aflat niciodată ce.

— Eu n-aş spune că erau chiar atât de nepricepuţi, interveni Roskill pe un ton moderat. Aş zice că erau grăbiţi.

— Ei bine, noi cel puţin am fost cam nepricepuţi. Interogatoriile n-au fost tratate ferm; n-a existat nicio coordonare. Ar fi trebuit să insistăm mai mult cu echipa de teren. Şi cu belgianul.

Audley se trezi întrebându-se cum ar arăta un interogatoriu ferm à la Butler.

— Ancheta RAF n-a fost decât o spoială. Declaraţia căpitanului de trailer n-a dovedit nimic. Butler îşi luă avânt. Iar declaraţiile supravieţuitorilor nu se potriveau.

— Să te salvezi dintr-un avion nu e o treabă prea limpede, protestă Roskill. Am scăpat odată dintr-un Provost. Dar nu cred că am dat o declaraţie prea clară.

Butler dădu din cap.

— Nepotrivirea a apărut între cei doi care erau mai vagi, şi ceilalţi doi care parcă citeau dintr-o carte. Totul era prea bine ticluit. Mai întâi radioul, pe urmă motorul. Pute – mie îmi pute.

Bravo Butler, îşi zise Audley. Se repezea mai întâi la declaraţiile fără cusur, mirosind instinctiv punctele slabe. Un interogatoriu ferm à la Butler putea fi o treabă mult mai subtilă decât îţi sugera personalitatea omului.

— Pe baza acestor declaraţii, nu există nicio dovadă că avionul Dakota a aterizat acolo, conchise Butler. Ar putea să fie o înscenare de la cap la coadă.

Încă o dată bravo, Butler!

—Dar s-a prăbuşit, spuse Roskill. Îl avem.

— Roskill te-a luat cu asta, Butler, spuse Fred. Ai fost plecat din Anglia – şi nu eşti niciun cititor de ziare la fel de avid ca doctorul Audley. Avionul Dakota s-a prăbuşit într-un lac artificial din Lincolnshire şi nu în mare. Iar lacul a fost drenat din întâmplare săptămâna trecută, nu-i aşa, Roskill?

Roskill dădu din cap. Din lipsă de atenţie, cel puţin.

— Şi Steerforth? întrebă Butler.

— Steerforth era în carlingă, fu răspunsul scurt al lui Fred. Acum, domnilor, după cum veţi fi citit, noi am devenit implicaţi în această afacere din pură întâmplare, când s-a aflat că ruşii se interesează de avionul dispărut. Mai întâi a fost agentul cunoscut, Stein. Pe urmă ataşatul militar. Şi a mai fost şi belgianul, care pretindea că n-are nicio legătură cu ceilalţi.

— Bineînţeles că nu ne putem atinge de ataşat şi, cum spunea şi Butler, n-am scos nimic de la nimeni. Ne împotmolisem. Oficial, Steerforth era un erou mort, care preferase să se prăbuşească în mare decât să-şi rişte viaţa pe uscat. Neoficial, nu era decât un contrabandist, care pusese mâna pe o încărcătură atât de fierbinte, încât n-a îndrăznit să se prăbuşească cu ea la bord. Observaţi referirile echipajului la cutiile neautorizate din spaţiul pentru încărcături. Se pare că acestea erau proprietatea lui Steerforth.

—Dar cel puţin nici ceilalţi nu obţinuseră nimic, aşa că afacerea a fost mai mult sau mai puţin îngropată. Vreau să spun îngropată până în 1956, până când olandezii au luat legătura cu noi.

Împinse trei dosare subţiri peste masă.

— De la terminarea războiului tot smulg bucăţi de uscat din Zuyder Zee, şi de fiecare dată dau peste avioane prăbuşite în timpul războiului. Germane, englezeşti, americane. Sunt foarte buni la chestia asta. Sunt foarte

serioşi şi corecţi, n-au printre ei niciun gură-cască sau vreun vânător de suveniruri.

— Dar într-o zi au venit să ne întrebe ce era atât de special la epavele Dakota. De fiecare dată când dădeau peste un Dakota, începeau să adulmece prin zonă tot felul de ruşi. Numai la Dakota. Englezeşti. N-au fost necesare prea multe verificări ca să ne dăm seama care Dakota îi interesa.

Butler îşi drese glasul.

— Dar acum avionul lui Steerforth e la noi.

— Într-adevăr, e la noi. Avem avionul, îl avem pe Steerforth şi avem şi cutiile misterioase. Dar nu era nimic în avion, şi nici în cutii.

— Nu chiar nimic, spuse Roskill, îndreptându-se în scaun.

Era un bărbat de o stângăcie naturală, care îţi dădea impresia că încă nu crescuse de tot şi că scaunele erau pentru el o tortură.

— Moloz, asta conţineau cutiile; sau poate că ar trebui să spun moloz de bombardament, pentru că specialiştii au fost mai mult sau mai puţin cu toţii de acord că este un moloz din Berlin, recolta 1945. Altfel, avionul era curat. Se strâmbă. Dacă nu punem la socoteală şi o tonă de noroi.

— Se umblase la cutii? întreabă Butler.

— Lemnul era cam putrezit, bineînţeles. Dar capacele nu, erau neatinse. Aş putea spune că erau ca şi sigilate.

— Identificarea e absolut sigură?

— Steerforth sau avionul?

— Şi unul, şi altul.

— A, da. N-am avut nicio problemă. Numerele avionului erau perfect lizibile. Tăbliţe de identitate şi dinţii lui Steerforth – şi o veche fractură la unul din braţe. Absolut nicio îndoială.

— Cauza morţii?

— Aici nu putem fi prea siguri. Eu cred că s-a înecat în timp ce zăcea în stare de inconştienţă. Cadavrul nu avea nicio urmă de vătămări fizice.

Butler îi privi pe cei din jurul mesei.

— Şi, timp ce douăzeci şi patru de ani, nimeni nici nu l-a zărit măcar?

Roskill dădu din umeri.

— Nu era în zona de cercetări. Deasupra lacului atârnau crengile copacilor, în jur tufişuri dese. Numai Dumnezeu ştie cum l-a aşezat acolo. Şi pe urmă, o săptămână şi ceva după ce s-a prăbuşit avionul, a fost numai vreme proastă; cea mai proastă vreme din timpul unei cercetări. Nu e totuşi chiar atât de surprinzător – e destul de departe de drumul obişnuit.

Roskill adăugă celor de pe masă încă trei dosare subţiri, identice.

— Aveţi totul aici. Plus estimarea mea asupra cursului probabil al avionului – trebuie să fi făcut un ocol mult mai mare decât s-a crezut până acum, după ce membrii echipajului au sărit din avion. E încă un element care a pus pe o pistă greşită cercetările, în afară de ceaţa cu care au trebuit să se resemneze. Dacă n-ar fi ajuns în lac, ar fi

traversat din nou coasta, mai bine de zece mile la sud de ruta directă —ceea ce, aşa cum spuneam, este o distanţă al dracului de mare.

— De ce s-a prăbuşit avionul?

— Scrie în raport, răspunse Roskill cu o uşoară asprime în glas.

Butler insista.

— Cum se potriveşte cu ce au spus membrii echipajului?

Roskill clătină din cap.

— Va fi foarte greu de stabilit. Ei se plângeau de motorul de deschidere, iar acesta a luat o buşitură de la vârful unui copac. Asta, şi douăzeci de ani sub apă, nu fac prea uşoară munca de depistare. Ca să fiu sincer, s-ar putea să nu ştim niciodată. E prea târziu acum ca să mai aflăm cu certitudine dacă a fost doar o simplă greşeală omenească, cum ar fi, să zicem, aprecierea greşită a cantităţii de combustibil. Ştim de la supravieţuitori că pierdeau înălţime. Am cunoscut cazuri când un pilot care avea o defecţiune la unul din motoare închidea pur şi simplu motorul stricat. Mici măcar un DC-3 nu poate rămâne la înălţime în astfel de condiţii, iar la înălţimea aceea ar fi fost o greşeală fatală. Sau poate că pur şi simplu a citit greşit altimetrul. Vă spun că putea să se întâmple într-un milion de feluri.

— Bine, atunci, spuse Fred, împiedicând continuarea oricărei discuţii tehnice. Doctore Audley, ce credeţi după ce aţi aflat aceste noi informaţii?

Audley îşi ridică privirea din carneţel şi întâlni privirea uşor întrebătoare a lui Fred, ceea ce-i făcu pe ceilalţi trei să-l privească, la rândul lor. Doar cu o clipă înainte, Audley se gândea cu mulţumire că, de când venise, nu scosese niciun cuvânt.

Dar de fapt nici nu avea ceva de spus deocamdată – cel puţin nu ceva ce ar fi putut spune în faţa unui străin. Cu siguranţă că nu putea rosti în acest moment „Pentru Dumnezeu, ce caut eu aici?”

— Doctore Audley?

Ar fi un exerciţiu academic interesant să discute despre natura unui obiect necunoscut, care reuşise să-şi păstreze valoarea după atâta vreme. Nicio armă secretă nu reuşea performanţa asta, şi nici vreo listă de trădători morţi sau ieşiţi la pensie. Arme noi şi mult mai îngrozitoare făcuseră armamentul anilor ’40 să pară preistoric, iar peste fraierii cinstiţi şi potlogarii de pe vremea lui Steerforth se ridicase o întreagă generaţie de trădători mai tineri, cu diferite motivaţii.

Niciun Dakota nu putea să ducă atâta pradă încât să întreţină interesul ruşilor de-a lungul atâtor ani. Cu atât mai puţin dacă prada fusese luată din Germania.

— Presupun, zise el domol, continuându-şi gândurile cu voce tare, că ruşii sunt încă interesaţi. De aceea ne aflăm aici fără să ne fi luat micul dejun?

Fred zâmbi.

— Sunt interesaţi într-adevăr, doctor Audley. De fapt, mă tem că au fost chiar la locul catastrofei înainte de

sosirea noastră şi că au turnat bere în ofiţerii şi piloţii mai vorbăreţi care s-au ocupat de interogatorii. Dar eu voiam să ştiu dacă aveţi ceva de adăugat la dosarul Steerforth în lumina reapariţiei acestuia.

Audley duse mâna să-şi aşeze ochelarii şi se opri stânjenit la jumătatea gestului. Încerca să scape de el de ani de zile, dar fără succes.

— Vreau să spun, sunt ruşii încă interesaţi chiar după ce au aflat că lăzile conţin moloz? Au aflat asta? E o distincţie importantă.

— Să presupunem că da – ce-i cu asta?

— Ar trebui să ştiu mai multe despre Steerforth. Exista posibilitatea unei anumite succesiuni de evenimente, dar n-aş putea să o susţin deocamdată.

— Dar de ce nu? (ăsta era Stocker) În sfârşit... Aveţi reputaţia că puteţi face deducţii neobişnuit de exacte pe baza unor informaţii minime. Aş dori foarte mult să aflu ce impresie vă fac toate acestea.

Audley îşi simţi obrajii aprinzându-i-se de mânie. Îl înfuria faptul că avea o reputaţie de om care poate înţelege fără să gândească. Intuiţia îşi avea rostul ei, şi era de preţuit. Dar nu trebuia niciodată folosită de la bun început, ci doar în saltul final de la al nouălea lucru ştiut la inaccesibilul al zecelea. Şi nici atunci nu trebuia să te încrezi în ea.

Ştia că ar trebui să-şi controleze emoţiile şi să-şi păstreze singura carte pe care o avea. Dar nu putea.

— Vă voi spune un lucru pe care îl ştiu precis, zise el bătând cu arătătorul în dosarul Steerforth, anume că maiorul Butler avea mai multă dreptate decât îşi dădea seama atunci când spunea că astea sunt non-informaţii. În primul rând vreau să văd dosarul original.

— Originalul?

Audley oftă. Poate că avea totuşi flerul acela. Ar fi mai uşor să spună că i-a venit o inspiraţie decât să explice că putea să vadă printre rândurile acestui material golurile din relatare, neaşteptata subţirime a materialului, schimbările de stil, micile inconsecvenţe de redactare. Toate acestea indicau înlăturarea unor informaţii prea şocante pentru a fi văzute de oricine.

Se uită către Fred, pentru sprijin.

— Ai perfectă dreptate. Stocker nu voia să ştie decât...

— Nu voiam decât să-l văd pe Audley scoţând un as din mânecă.

Stocker zâmbi, iar zâmbetul îl transformă din omul fără chip de la JIC într-o fiinţă umană. Audley simţi că fusese meschin şi prezumţios.

— Şi aţi scos un as până la urmă, numai că nu era cel la care mă aşteptam. Îmi pare rău că n-am jucat cinstit cu dumneavoastră. Sir Frederick m-a prevenit. Dar vă asigur că bucăţile care lipsesc nu se referă la Steerforth. Va trebui să vă mai informaţi despre el pe cont propriu, ceea ce cred că Sir Frederick a şi aranjat. Motiv pentru care vă voi spune la revedere. A fost o plăcere să vă văd pe toţi la

treabă, chiar dacă pentru puţin timp. Dar ne vom revedea curând.

Audley nu putu decât să roşească şi să strângă mâna care-i fu întinsă. Pe urmă Stocker ieşi, iar atmosfera se destinse vizibil. Audley observă că Butler şi Roskill râânjeau.

— Zău dacă înţeleg, spuse Fred, de ce întotdeauna cei de la JIC vă produc aceeaşi reacţie de teamă. Chiar şi ţie, David.

N-avea niciun rost să sugereze că tocmai Fred oficializase şedinţa renunţând la numele de botez, pe care de obicei le folosea. Probabil că voia să întreţină misterul, nu să-l reducă.

— Are o funcţie coordonatoare absolut normală, ceea ce ştiţi cu toţii. Dar să lăsam asta. Mai aveţi vreo întrebare?

Roskill se mişcă.

— Un singur lucru – numai că nu prea ştiu cum să spun. Interesul ăsta al ruşilor, după atâţia ani – n-ar putea să fie doar o obsesie birocratică?

— Iar noi s-ar putea să ne agităm pentru nimic? Sau pentru ceva care a devenit nimic? S-ar putea, Hugh, s-ar putea. Dar, dacă nu e aşa, atunci ar putea fi interesant. Cântărind ambele posibilităţi, cred că trebuie să mergem înainte, cel puţin deocamdată. Tu mai ai întrebări, David?

— Am, da. Dar nu în legătură cu Steerforth. Mai întâi, dacă s-a hotărât că trebuie să merg la înmormântarea lui – presupun că e a lui – trebuie să mi se dea mai întâi voie să-

mi iau micul dejun. NU pot să merg la o înmormântare cu burta goală, în al doilea rând...

Fred ridică mâna.

— Îmi cer scuze, David. Vei lua micul dejun cu mine în câteva clipe. Doamna Harlin tocmai se ocupă de asta. Iar apoi veţi pleca la înmormântare. Ai aranjat cu transportul, Hugh?

— La 8.45, de aici, Sir Frederick. Sunt două ore bune până la Asham. Vom schimba maşina la Wantage.

— Foarte bine. Iar tu, Jack, te ocupi de găsirea protagoniştilor originali?

Butler dădu din cap. Treabă de rutină, în general, dar s-ar putea să ia totuşi ceva timp. Cu excepţia familiei Jones, s-ar putea să fi murit cu toţii.

— Sper că nu, spre binele tuturor; între timp, domnilor, cred că am de dat unele explicaţii doctorului Audley. Nu vă mai reţin.

Plecarea lui Roskill şi a lui Butler îi dădu doamnei Harlin semnalul să intre cu micul dejun. Un mic dejun conceput la nişte proporţii care-l făcură pe Audley să se cutremure. Masa condamnatului, sau, în orice caz, o masă menită să dea unui vicar bătrâior puterea de a ieşi să-i evanghelizeze pe hotentoţi.

Chiar înainte să se aşeze la masă, Fred încercă să prevină o discuţie în contradictoriu.

— Ştiu că nu eşti un om de teren, David. Dar eu nu consider asta o misiune de teren. Mai degrabă un exerciţiu intelectual în tipologia umană.

— Dar, Fred, eu lucrez cu cuvinte, nu cu oameni. Nu sunt bun la luat interogatorii. Nu ştiu cum să încep.

Fred pufni.

— Prostii. Îi interoghezi pe oamenii noştri tot timpul. Şi chiar foarte amănunţit, dacă e adevărat ce am auzit eu.

— Pe ei îi cunosc. E altceva. Cum intră pe uşă, îi iau cu „Adu-mi rapoartele în problema cutare". Oricum, am să-mi fac treaba şi aşa. Probabil chiar mai bine. Dar totuşi, de ce eu? Sunt specialist în Orientul Mijlociu.

Fred lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

— Şi eşti al dracului de puţin simpatizat.

Audley se opri şi el din mâncat. În sfârşit, adevărul.

— David, te-ai gândit vreodată că ultima ta prognoză – cea de dinaintea afacerii din Liban – ar putea irita anumite persoane?

Audley se stăpâni.

— Era corectă.

Fred îl privi întristat.

— Dar nu era prea diplomat prezentată. Nu lăsa niciun loc pentru speculaţii – erai prea categoric.

Reteză protestul lui Audley.

— La dracu', David, ăla nu era un raport, era o predică. Şi încă una arogantă. Eşti un prognostician de prima mână care a încetat să mai facă prognoze.

— N-am răstălmăcit niciodată faptele. Audley îşi dădu seama că intrase pe un teren nesigur. Prognoza aceea a fost exactă.

— Într-adevăr, prea exactă. Dacă ai fi fost un jucător de noroc, aş fi spus că ai avut cărţi măsluite. Iar relaţiile tale cu israeliţii sunt mult prea strânse.

— Am folosit surse israelite. Totuşi, nu cred întotdeauna în ceea ce obţin de la ei.

— Iei prânzul cu colonelul Shapiro în fiecare miercuri?

— Aproape în fiecare miercuri. E un vechi prieten. Şi tot aşa sunt şi Amin Fawzi şi Mohammed Howeidi. Mă văd cu o grămadă de lume.

Fred oftă şi începu să mănânce din nou.

— Bineînţeles că pe mine nu mă interesează. În ceea ce mă priveşte, puteţi să aveţi reţeaua voastră de vechi prieteni. Poţi să-ţi bagi nasul pe unde vrei. Dar raportul ăla a fost picătura care a umplut paharul.

Doamne-Dumnezeule, se gândi Audley: era scos din circuit. Pedepsit cu dosarul Steerforth, unde nu putea să-i supere decât pe patru rezervişti bătrâni de la Royal Air Force.

Şi totuşi Fred zâmbea, şi asta nu se potrivea.

— Pentru un tip şiret ca tine, David, eşti uneori surprinzător de transparent. Dacă ai impresia că vei fi trimis la plimbare, te înşeli. Ar trebui să-ţi cunoşti mai bine valoarea. Ceea ce îţi trebuie ţie este o doză de realitate. Ai dus o existenţă adăpostită. Prea multă vreme. Şi, oricum, crezi că JIC-ul şi-ar trimite aici un om important la o asemenea oră doar ca să vadă cum ţi se taie din nas?

Audley îşi aminti de dosarul Steerforth. Îşi dăduse drumul cam tare, bravând.

— Iar asta o datorezi faptului că ai jucat cândva rugby. Sau, mai degrabă, impresiei pe care i-ai făcut-o lui Dai Llewelyn – ţi-l mai aminteşti?

Audley se încruntă. Cunoscuse destui galezi în vremurile de demult. Îi înşiră pe toţi în gând, şi dintre ei răsări imediat figura lui Dai Llewelyn – un jucător dur şi nemilos, extremă pe vremuri la „Visigoths". De departe un jucător mult mai bun decât fusese Audley vreodată, mai matur şi mai tehnic.

— Te ţine minte destul de bine. Zice că erai dat dracului ca extremă şi, pentru unul care nu era decât englez, nu jucai rău deloc.

— El era cel fără milă şi dat dracului. Dacă e cel pe care îl ţin eu minte, era un jucător dur.

Fred dădu din cap.

— E şi acum un jucător dur; pentru secţia arabă, la ministerul de externe. Dar se pare că are o anumită consideraţie pentru tine. Zice că ar trebui să-ţi foloseşti din plin talentul, cu condiţia să nu joci împotriva echipei lui. Are o slăbiciune pronunţată pentru metafore sportive.

Audley şi-l amintea acum bine pe Llewelyn. Un galez aproape ca-n filme, numai rugby şi Dylan Thomas[2], până când îl supărai. Atunci trebuia să te păzeşti.

Îi stătea pe limbă să protesteze că nu juca împotriva nimănui. Dar asta nu era tocmai adevărat, iar gândul că Llewelyn îl marca iarăşi era o idee înfricoşătoare. Îşi dădu

seama că nu mai avea niciun rost să protesteze că el e specialist în problemele Orientului Mijlociu. Fred dădu din umeri la obiecţia lui nerostită.

— David, eşti la fel ca miile de lucrători englezi care trebuie să înveţe noi tehnici. Sau mai degrabă trebuie să-ţi adaptezi vechea ta măiestrie la un nou domeniu. Iar eu sunt de părere că acest nou domeniu îţi va oferi mai multe posibilităţi de desfăşurare. Te vor ajuta limbile pe care le vorbeşti. Nu va trebui decât să te pui la punct cu informaţia.

Se aplecă şi apăsă pe butonul soneriei.

— Voiai să ştii ce s-a scos din dosarul Steerforth. Doamnă Harlin, puteţi să-mi aduceţi hârtiile referitoare la Panin?

Audley tresări când realiză prezenţa doamnei Harlin lângă umărul lui.

— Nikolai Andreevici Panin. Îţi spune ceva numele ăsta?

Tonul cu care fură rostite aceste cuvinte implică ideea că nu se aştepta de la el să ştie prea multe – dacă ştia cât de cât ceva – despre Nikolai Andreevici Panin.

— Nu e cumva cel cu Acordul Taşkent? întrebă el, încercând terenul. Chiar şi atât era prea mult. Fred ridică sprâncenele şi se trase înapoi de la masă.

— De unde ai aflat asta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu decât că este un om care apare acolo unde sunt afaceri încurcate – cam ca Stocker, presupun, numai că el se ocupă de obicei de probleme interne – spuse el,

încercând să îndrepte ceea ce părea să fi fost o gafă. Pe vremuri a fost arheolog, cam aşa ceva. Un soi de profesor, oricum.

Nu spusese absolut nimic amuzant, dar Fred râdea totuşi.

— Ca Stocker, zici? Trebuie să-i spun şi lui, o să fie flatat. Şi o să mai fie şi impresionat, pentru că se pare că ştii destul de multe pentru un specialist în Orientul Mijlociu. Iar ideea să ţi-l dăm în primire pe Panin a lui a fost. Dacă o să te descurci cu el la fel de bine cum te-ai descurcat cu Rabin şi Mohiedin, n-o să aibă nimeni de ce să se plângă. Dar tu vrei să ştii unde e legătura cu Steerforth. E destul de simplu: Panin n-a fost în Anglia decât o dată, acum douăzeci şi cinci de ani, ca să-l caute pe Steerforth. El e ataşatul care a aterizat peste noapte la Newton Chester. În momentul în care a fost avansat într-o poziţie mai înaltă, a fost scos din dosarul Steerforth, care este un dosar deschis.

Doamna Harlin intră silenţios, ducând un dosar roşu de parcă ar fi purtat pe el capul lui Ioan Botezătorul.

— De fapt, continuă Fred, ştim foarte puţine lucruri despre el. Dar ştim precis că, în fiecare an, îşi petrece o lună încheiată pe şantierul arheologic de primăvară de la Colchis. Îşi menţine forma, cum s-ar zice. E singura dată sfântă din calendarul lui.

— Adică era sfântă. Fred se uită fix la Audley: anul acesta şi-a făcut bagajele după numai patru zile, iar

alaltăieri a zburat înapoi la Moscova. Iar de data asta ştim şi de ce.

— Se pare că îl mai consideră pe Steerforth demn de interes, chiar şi cu o încărcătură de moloz la bord.

II

Un vânt rece cobora dinspre coline, bătând peste gărduleţul cimitirului drept în vechiul pardesiu al lui Audley.

Dar el prefera răceala de afara slujbei ridicole din micuţa biserică: de prea multe ori, în timpul slujbei, străvechile cuvinte divine răsunaseră parcă cu alt sens.

„Căci omul umblă într-o umbră nesigură şi se nelinişteşte în zadar; agoniseşte averi peste averi şi nu poate şti cine le va dobândi”.

Se potrivea prea bine în cazul lui Steerforth. Şi, orice ar spune preotul, nu va fi nicio odihnă veşnică în cazul lui Steerforth. Reînvierea lui era adevărata problemă a zilei.

Dar acum, în sfârşit, afacerea asta nenorocită se apropia de final iar el putea să-şi înceapă treaba: amestecul oficial în chestiuni personale.

Scruta din nou feţele celor prezenţi la ceremonie. Era un grup care îi înşelase aşteptările. Câţiva ziarişti; contingentul RAF de la Brize Norton, cu Roskill în uniformă, anonim printre ei; şi, împrăştiaţi, câţiva gură-cască morbizi. Numai Jones reprezenta dosarul Steerforth,

iar Jones cu greu ar fi putut lipsi de la înmormântarea soţului soţiei sale.

Sperase într-o captură mai bună. Dar se pare că niciunul din membrii echipajului nu venise să vadă cum oasele căpitanului lor erau în sfârşit încredinţate pământului. Poate că nu citeau ziarele; sau poate că erau şi ei morţi şi îngropaţi.

Ceilalţi aflaţi acolo erau oricum treaba lui Roskill. Cei care îl interesau pe el erau chiar în faţa lui; grupul familial deja îndosariat de memoria lui, dar pe care nu-l văzuse decât fugitiv când ieşiseră din biserică în urma coşciugului. Cel puţin omul care-l interesa era vizibil, şi-şi croi drum prin mulţime ca să-l poată prinde, în timp ce acesta îşi mâna familia către poarta cimitirului.

— Domnul Jones?

Omul se întoarse încet. Avea o faţă cu trăsături destul de aspre, accentuate, de om care stă mult în aer liber. Anii o împliniseră şi o ridaseră, dar ochii vioi, închişi la culoare, erau tot ai aviatorului tânăr din dosar. Ceea ce însă dosarul nu arăta era aerul lui de o siguranţă neclintită.

— Mă numesc Audley, domnule Jones. Sunt de la Ministerul Apărării. Aş putea să am o mică discuţie cu dumneavoastră, ceva mai târziu?

Ochii şi chipul se înăspriră. Dar, dacă aveau cumva o umbră de resemnare, nu trădau în niciun caz frică sau surprindere.

Jones îi făcu politicos semn lui Audley să iasă pe poartă înaintea lui, cu un gest degajat, măsurat. Păreau doi vechi prieteni care s-au întâlnit într-o împrejurare tristă, ce nu le permitea să stea de vorbă şi care, practic, îl separa cu desăvârşire pe Audley de ceilalţi participanţi la ceremonie.

— Desigur. Presupun că nu vă daţi bătuţi niciodată. Eram aproape sigur că trebuie să apăreţi.

Audley era năucit. Acest tip formidabil ieşea din limitele scenariului. N-avea niciun rost să-i îndruge poveşti, presupunând că era în stare să le inventeze. Şi nici la presiuni nu va ceda.

— Dacă nu puteţi chiar acum, aşa cum sunt sigur că e cazul, am putea să ne vedem după-amiază. Dar nu prea aş vrea să amânăm întâlnirea noastră până mâine.

Jones măsura grupul de membri ai familiei de lângă şirul de maşini de pe pajişte ca şi cum le-ar fi cântărit starea sufletească.

— Nu. Mai bine acum, cât sunt ocupaţi fiecare cu gândurile lui. Dar n-aş vrea să-mi deranjaţi soţia. Iar fiica mea – ar trebui să spun fiica mea vitregă – evident că nu prezintă niciun interes pentru voi. Dacă stau de vorbă cu dumneata acum, garantezi că le lăsaţi în pace?

Apropierea de maşini devenea riscant de mare. Audley îşi dădu seama că numai sinceritatea îl putea ajuta.

— Ştii că nu pot să garantez aşa ceva. Dar am să fac tot ce pot.

— Da, e destul de corect. Putem să spunem că eşti un lucrător al Ministerului Apărării însărcinat să prezinte sincere condoleanţe chiar din partea ministerului. Bătrânei, cel puţin, o să-i facă plăcere. Iar pe urmă poţi să vii să bei ceva cu noi.

Din tonul lui Jones reieşea că nu consideră ocazia demnă de prezentat condoleanţe, ceea ce nu era tocmai surprinzător în situaţia dată. „Bătrâna" nu putea să însemne decât mama lui Steerforth, pentru că Jones nu era genul de bărbat să se refere la soţia lui în astfel de termeni.

Margaret Jones, Margaret Steerforth cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, era încă o femeie atrăgătoare – una din acele femei care căpăta mai mult rafinament odată cu vârsta. Frumuseţea ei nu se ofilise, ci se îndulcise, atingând o seninătate pe care nici măcar tensiunea unor astfel de împrejurări n-o putea umbri.

— Draga mea, acesta este domnul Audley, de la Londra. Reprezintă Ministerul Apărării.

Jones luă mâna soţiei sale într-un fel afectuos şi degajat; făcea mereu totul cu aceeaşi degajare.

Audley bâigui stângaci câteva vorbe convenţionale. Încă se mai gândea la ea ca la soţia lui Steerforth şi trebuia să facă un efort să i se adreseze corect. Ea îl privi ca şi cum şi-ar fi dat seama de cauza fâstâcelii lui, dar era prea bine crescută ca să se lase tulburată.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră că aţi venit, domnule Audley, îi spuse cu o voce calmă. Autorităţile de la Forţele Aeriene ne-au arătat multă consideraţie. Vă daţi

seama că toată această revenire a trecutului, după atâţia ani, ne-a produs un şoc destul de mare.

Jones folosi pauza care urmă – pentru că lui Audley nu-i venea în minte niciun răspuns potrivit – ca s-o prezinte pe femeia mai în vârstă, care stătea ca o ameninţare lângă umărul Margaretei Jones.

Audley înregistră părul alb, şamponat albastru, şi silueta bine încorsetată. Se gândi că nu e tocmai o *grande dame*, dar se străduieşte din răsputeri, şi din fericire nu arată prea perspicace.

— Am auzit, Martin. Cum spunea şi Margaret, autorităţile ne-au arătat multă atenţie. Şi sunteţi de la Air Force, domnule Ordway?

I se păru că ar fi mai simplu să spună că da. Doamna Steerforth îşi tampon ochii cu o batistă.

— Pentru mine a însemnat o întoarcere în timp cu mulţi ani în urmă să-i văd pe ofiţerii aceia tineri... ducându-l pe fiul meu. Erau atât de tineri. Mereu atât de tineri. La fel ca Johnnie şi echipajul lui. Sunteţi prea tânăr ca să fi fost în război, nu-i aşa, domnule Ordway?

Se uita la el. Pe urmă privirile i se pierdură.

— Era un băiat atât de bun, domnule Ordway. Şi un pilot atât de bun – toţi ziceau aşa. Îmi lipseşte încă. La toţi ne lipseşte.

Vorbea de parcă Jones, care era chiar lângă ea, nici n-ar fi existat. Şi totuşi, era clar că nu voia să atace pe nimeni; pur şi simplu avea vederea îngustă a oricărui bătrân şi impresia autolinişţitoare că sentimentele ei vor fi

împărtăşite de toţi oamenii cu bun-simţ. O impresie hrănită probabil, în cazul ei, de o dragoste mereu vie.

Jones părea să se fi resemnat cu lipsa ei de atenţie, dar vorbele ei pluteau stânjenitor între ei; iar ea îi dădu înainte, înrăutăţind lucrurile, cu privirile aţintite asupra lui Audley.

— Iar aceasta este nepoata mea, spuse ea cu emfază. Fiica fiului meu.

Bebeluşul din dosarul acelei dimineţi era o tânără înaltă şi zveltă, cu păr blond-cenuşiu, şi nu putea există nicio îndoială în privinţa părinţilor ei. Nu era doar blondă şi osoasă, cum fusese tatăl ei, dar avea şi aceeaşi privire arogantă. Numai că acum privirea aceasta nu exprima nemulţumire, ci indiferenţă; era clar că fiica lui Steerforth se plictisea la înmormântarea tatălui ei.

Fiii lui Jones, amândoi către douăzeci de ani, erau mai puţin înţepaţi şi mai prietenoşi. În vreme ce sora lor arăta plictisită, ei erau clar intrigaţi de acest episod uitat din trecutul mamei lor.

— Dragii mei, spuse Jones, l-am invitat pe domnul Audley la fermă să bea ceva cu noi. Eu o să-i arăt drumul, iar maşina, noastră poate s-o conducă Charles până acasă. La venire a fost oricum cam înghesuială.

Fiul mai mare al lui Jones începu să protesteze că poate şi el să conducă maşina, dar mama lui părea să fie mulţumită. Lui Audley îi trecu prin cap că, în ochii ei, el nu era atât un oaspete binevenit, cât un ascultător oportun pentru amintirile soacrei ei.

Dar ocazia era prea bună ca s-o rateze, indiferent de motivele pentru care îi fusese oferită; iar el acceptă, deci, cu o foarte vagă umbră de ezitare.

În timp ce îl conducea pe Jones la maşină, îi văzu în treacăt pe Roskill absorbit într-o conversaţie cu un tânăr, care avea în mână un carneţel. Era probabil pe cale să obţină lista participanţilor la înmormântare. Privirea i se întâlni o clipă cu cea a lui Roskill, prea târziu ca să mai poată evita fulgerarea unui aparat de fotografiat care părea să fi apărut din senin.

— Aţi avut multe neplăceri cu presa? îl întrebă pe Jones.

— Mai puţine decât mă aşteptam. Cu cei de aici – niciuna. Am fost preşedinte la NFU anul trecut, aşa că mă am bine cu ei. Au venit însă nişte tipi de la Londra; trebuie să fie o criză afurisită de ştiri pe acolo. Dar am fost politicos cu ei, iar ei au fost destul de rezonabili. Oricum, n-aveau ce poveste să obţină.

Ajunseră la maşină şi ochii li se întâlniră o clipă pe deasupra ei.

— Era un pilot bun, să ştii, spuse Jones pe un ton de conversaţie, dar eu unul nu l-aş descrie ca pe un băiat bun nici după o sută de ani. Era un ticălos egoist.

În timp ce mergeau cu maşina, Audley se gândi că era clar că nici dacă l-ar lua pe Jones cu duhul blândeţii n-ar obţine mare lucru.

Jones fusese prea puţin surprins când acceptase prezenţa lui acolo ca să se lase prins în vreo capcană,

dezvăluind astfel cine ştie ce secret pe care mai voia să-l păstreze.

— Acum douăzeci de ani n-ai spus asta.

— Nu mai ţin minte ce-am spus acum douăzeci de ani. Pe vremea aceea eram loial escadronului. Şi nici nu-i întâlnisem încă văduva, ca să nu mai vorbim de căsătorie.

— Sigur că nu credeam că e mort şi nici pe asta n-am spus-o. Fă la stânga aici.

Cotiră de pe drumul secundar pe unul încă şi mai îngust, care urca pe coama dealurilor.

— De ce credeai că nu e mort?

— Nu crezi că ar fi mai bine să-mi explici ce vrei? Şi ai putea să-mi arăţi mai întâi mandatul, pentru orice eventualitate. Îmi amintesc sigur că, pe vremuri, apăruseră nişte tipi ciudaţi care puneau întrebări. Bănuiesc că eşti în spionajul militar.

Audley zâmbi în sinea lui când îi dădu portofelul cu acte Avea ceva hârtii...

Jones îi dădu portofelul înapoi.

— Nu pari genul. Dar presupun că la asta trebuia să mă aştept. Nu că n-ai fi destul de solid.

— De ce credeai că nu e mort? repetă Audley.

Jones tăcu o clipă.

— N-o să fie uşor să-mi amintesc ceva nou, spuse el încet. Dar sunt vreo două lucruri care trebuie să fie clare de la început. N-aveam nimic de ascuns atunci, nimic personal, şi nici acum nu am. N-am zburat cu Steerforth decât atunci – ca pasager. Sunt convins că ai citit dosarul.

Rămăsesem blocat în Berlin din cauza unei intoxicaţii alimentare. S-a întâmplat să vin înapoi cu avionul lui. Aranja întotdeauna să facă el cursele de Berlin. Şi de-abia îl cunoşteam. Nu m-am dus să-i vizitez văduva decât pentru motivul că niciunul din ceilalţi n-avea cum. Şi atunci mi-a căzut cu tronc, şi am luat-o de nevastă imediat ce a fost legal, când Faith era mititică.

Jones se opri iarăşi.

— Ele sunt două din cele patru fiinţe pe care le iubesc cei mai mult pe lume. Nu vreau să le sâcâie nimeni. Şi nici pe mine nu vreau să mă sâcâie nimeni, doar ca să vă puneţi voi dosarele în ordine. Nu mă interesează pe mine ce a făcut el.

Audley trase maşina pe dreapta, către o brazdă de iarbă moale, bătută de vânt. Închise motorul şi se lăsă pe spate, întrebându-se ce procedeu ar folosi Butler sau Roskill cu individul ăsta.

— Sunteţi înaintea mea, domnule Jones. Sunteţi cu mult înaintea mea.

— Acolo e cel mai bine să te afli.

Vântul biciuia iarba joasă din jurul maşinii. Era linişte, dar nu nemişcare, ceva ce seamănă mult cu dealurile lui natale din Sussex. Privi păsărelele rotindu-se şi plonjând deasupra câmpurilor. Jos, un tractor minuscul ca de jucărie trebăluia de zor.

Dacă Jones n-a crezut în moartea lui Steerforth, trebuie să fi trăit nişte ani lungi de nesiguranţă, aşteptând să-i bată la uşă. Dar asta i-a ascuţit oare inteligenţa atât de

mult de-a lungul anilor? Atât de mult încât să fie în stare să-l identifice pe Audley numaidecât?

Concluziile rapide erau o treabă la care se presupunea că se pricepe Audley, nu Jones. Se simţea dezorientat în postură inversă.

— De ce mă aşteptai pe mine, sau pe cineva ca mine?

— De aşteptat, nu te aşteptam. Dar nici nu m-ai luat prin surprindere. N-am să uit niciodată toate interogatoriile de atunci; amprenta lor nu s-a şters nici după ce m-am mai liniştit. Când am sărit din avionul ăla eram sigur că am să mor. Îmi amintesc foarte clar cum mă gândeam că nu e cinstit să mori după ce războiul s-a terminat. De atunci îl asociez pe Steerforth ideii de belea, şi de când a reapărut mă tot aştept la belele.

— Ai spus că de-abia îl cunoşteai. Dar trebuie să cunoşti pe cineva destul de bine ca să-l faci ticălos...

Jones deschise portiera.

— Hai să luăm aer, spuse el. E mai uşor să fii cinstit în aer liber.

Audley îl urmă călcând iarba de primăvară de pe creasta dealului până la un gard de sârmă; îl cuprinse senzaţia aceea familiară pe care o avea întotdeauna în vârful unui deal care-i plăcea, dar îl şi speria.

Jos, câmpurile îngrijite, bisericile ghemuite şi casele curate cu hornuri fumegânde – ăsta era pământul gras, bogat şi liniştit al Angliei. Aici sus, pe dealuri, era o atmosferă diferită, mai atavică şi mai ostilă. Dealurile puteau fi înfiorătoare într-o zi toridă, încremenită. Iar

seara întotdeauna părea că se mişcă ceva dincolo de raza vizuală a trecătorului.

Bine, atunci, îşi zise el, în vreme ce Jones îşi scoase grijuliu o pipă din buzunar, o bătu uşor de-un stâlp, o umplu, o aprinse şi începu să tragă gânditor din ea; să vedem cât de sinceri putem să fim.

— Să începem cu teoria dumitale că nu era mort. De ce n-ar fi fost?

— În primul rând era prea al dracului de convenabil pentru toată lumea. Cei de la vamă căzând astfel pe capul escadronului, iar Steerforth lipsă. Foarte convenabil.

— Făcea contrabandă?

— Doamne, omule, să nu ne ascundem după degete. Ştii doar că făcea contrabandă. Jumătate din escadron avea câte o mică, afacere. Era un secret comun. Singura regulă era să nu exagerezi, dar Steerforth nu era omul care să ia în seamă regulile. Ceea ce am crezut după aceea e că şi-a aranjat moartea, cu un pas înaintea voastră. Şi-a plănuit grijuliu scăparea, şi în felul ăsta nimeni nu mai avea cum să-i dea de urmă. Şi nu s-a deranjat nimeni să scormonească prea adânc. Oficial, nu era decât un alt erou mort.

— Care şi-a lăsat soţia şi familia chiar aşa, fără să-i pese?

— Poate că am fost nedrept. Acum se pare că am fost nedrept. Dar ştiu că-l durea în cot de soţie şi de familie. De asta poţi să fii sigur, orice ţi-ar spune bătrâna. Avea o grămadă de puicuţe şi de copii cu altele – ştiu precis, crede-mă.

Jones se încruntă.

— Şi povestea asta cu săritul afară – m-am gândit o grămadă, dar nu se leagă nicicum. Era, într-adevăr, un pilot bun, să ştii. Am văzut avionul cu care a venit de la bombardamentul de la Arnhem, şi dacă putea să zboare cu ăla, putea să zboare cu orice. Putea să aterizeze pe oricare din puzderia de câmpuri din estul ţării, când ne-am întors din Berlin atunci, ultima dată. Dar, nu – cum am început să pierdem înălţime, afară cu noi.

— Pilotul secund a explicat toate astea la anchetă.

— Pilotul secund? Cum îl chema?

— Tierney.

— Tierney... Jones se gândi o clipă. Un tip cu o figură de copoi, cu o mustaţă mică? Era umbra lui Steerforth. Dacă Steerforth punea ceva la cale, erau mână-n mână.

— Dar ai sărit.

Jones avu un gest de iritare.

— Când căpitanul îţi spune să sari, nu discuţi. Şi-am să-ţi spun ce am crezut mai târziu, nu atunci. Îmi amintesc câte ceva acum. Începuse să plouă cumplit – o furtună. Tierney şi operatorul radio au urlat la mine să sar. Dakota se bălăngănea de parcă ar fi fost lovit. Eram al dracului de speriat. Credeam că am să mor.

— Am înţeles. A dispărut prea la momentul potrivit şi de fapt n-ar fi fost nevoie să săriţi. Dar, dacă asta ai crezut mai târziu, de ce n-ai spus-o?

— De-abia începusem să cred asta când au început interogatoriile. N-a fost numai ancheta – asta a fost rutină.

S-a întâmplat mai târziu. Mai întâi au fost doi indivizi care ziceau că sunt polonezi. Voiau să ştie unde era avionul, dacă fusese găsit şi aşa mai departe. Pe urmă au vrut să ştie ce transportă – ziceau că nişte prieteni de-ai lor scoseseră nişte lucruri din Polonia, iar Steerforth acceptase să le care afară. Pentru bani, bineînţeles.

— Şi ce le-ai spus?

— Nu era nimic de spus. Erau nişte lăzi în avion, dar le-am spus că sunt cu tot cu avionul la fund – asta ştia toată lumea. Păreau foarte supăraţi, de parcă ar fi fost vina mea, aşa ca i-am poftit să spele putina. Pe urmă mi-am dat seama că trebuie să fi crezut că făceam parte din echipaj. Ceea ce, pentru ei, însemna probabil că ştiam de afacere. Asta m-a pus pe gânduri. Şi felul în care se învârteau prin restaurantul nostru m-a pus pe gânduri. Aşa că l-am luat cu mine pe un polonez când m-am dus iarăşi pe acolo, unul din fostul meu escadron – Jan şi nu mai ştiu cum...

— Wojek. Jan Wojek.

— Aşa e. De unde...? Adică, sigur, trebuie să-l aveţi şi pe el în dosarele voastre, cum mă aveţi şi pe mine.

Jones dădu din cap cu resemnare.

— Au trecut atâţia ani şi noi suntem încă în dosarele voastre, şi eu şi Jan. Şi Tierney, şi Steerforth, şi toţi ceilalţi... O data ce eşti băgat într-un dosar, nu eşti uitat niciodată. Deşi presupun că acum păstraţi totul în memoria calculatoarelor. E înfricoşător...

— Şi l-ai luat pe Wojek cu dumneata la restaurant...

— O.K. Şi ne-am dus la restaurant, şi i-am spus lui Jan să le comunice celor doi să dispară, ceea ce Jan a şi făcut, într-o manieră fără echivoc.

Se opri şi-şi strânse pumnul puternic cu cealaltă mână.

— Doamne, acum mi-aduc aminte. Pentru că am fost foarte mirat când am văzut că Jan îşi iese din fire cu ei. S-a întors la mine scoţând flăcări. Mi-a spus că ăia erau polonezi cum era el scoţian. Ruşi nenorociţi zicea că sunt – pentru că Jan îi ura pe ruşi la fel de tare ca pe nemţi. Pe vremea aceea se ştia că fratele lui era la Katyn – locul ăla unde îi omorau pe toţi ofiţerii polonezi: Nu se auzise oficial, dar aviatorii polonezi aveau o reţea a lor, prin care aflau totul.

Un omuleţ mic, cu o problemă mare. Asta adăuga misterului Steerforth o nouă dimensiune, care nu avea decât o singură explicaţie. Dar deocamdată nu existau dovezi în sprijinul acestei explicaţii.

—Iar pe urmă au venit oamenii voştri, spuse Jones. Dar despre asta presupun că ştii tot.

— Sunt două lucruri pe care nu le înţeleg totuşi, spuse Audley încetişor. Îl cunoşteai foarte puţin pe Steerforth, şi totuşi ştiai că e un ticălos egoist?.

Jones dădu din cap.

— M-am însurat eu văduva lui. Cunoştinţele mele despre Steerforth sunt la a doua mână, e adevărat, dar cred că sunt mai bune decât dacă l-aş fi cunoscut personal. Când m-am hotărât s-o cer pe Margaret, am vrut să fiu sigur că n-o să avem o umbră veşnic între noi. Poate că

unii bărbaţi pot să treacă peste faptul că a existat şi un trecut. Eu nu puteam să fac asta, pentru că nu ştiam sigur că Steerforth e mort. Trebuia deci să-l exorcizez, viu sau mort. Iar pentru asta trebuia s-o fac să-mi vorbească despre el.

— N-a fost cam crud din partea dumitale?

— Ar fi fost, dacă l-ar fi iubit. Dar ei nici măcar nu se mai plăceau. Numai că ea nu şi-a dat seama de asta până când n-a început să-mi spună mie. Atunci am ştiut că nu va trebui s-o împart cu el.

Audley îl privi lung pe Jones. Omul acesta nu accepta jumătăţi de măsură. Dosarul îl descria ca pe un martor nevinovat, al cărui amestec cu Steerforth nu fusese decât întâmplător. Numai căsătoria lui ulterioară cu văduva lui Steerforth îl făcea suspect. Dar acum şi asta ieşea din discuţie. Nu numai că era improbabil ca Jones să ascundă ceva în legătură cu Steerforth, dar era la fel de improbabil ca acesta să-şi fi destăinuit secretele unei neveste care îl plictisea.

Cu toate astea, părerea lui Jones despre ultimul zbor al lui Steerforth se potrivea perfect cu părerea lui şi a lui Butler; mirosea a treabă aranjată.

Liniştea dealului fu întreruptă de zgomotul unei maşini care urca panta. Când ajunse pe bucata de şosea dreaptă de dedesubtul lor, începu să mărească viteza. Pe urmă încetini şi trase pe dreapta, lângă maşina lui Audley. Roskill coborî şi se uită întrebător la Audley.

Audley avu din nou senzaţia că acţiunea iese din scenariu. Roskill trebuia să aibă un motiv foarte serios ca să-l deranjeze.

Se năpusti către ei într-o grabă lipsită de orice eleganţă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doctore Audley, se scuză Roskill, dar când am telefonat la birou ca să spun că mă întorc, au spus că aveţi un mesaj foarte important. Mi s-a spus să vă comunic că profesorul – fără nume, numai profesorul – a fost identificat cu certitudine în Berlinul de Est. Şi se pare că şi-a luat bilet de avion pentru Londra, cursa de marţi.

Audley clipi indispus, iar Roskill îi interpretă gestul absolut anapoda.

— Îmi pare rău că sună atât de al dracului de misterios, dar aşa mi-a spus doamna Harlin, şi mă tem că sursa nu e Fred, ci personajul JIC din umbră.

Audley încerca să se gândească. Cu numai câteva clipe înainte, sarcina pe care o avea în faţă părea destul de simplă: reconstituirea, destul de comodă, a evenimentelor ultimei săptămâni din cariera lui Steerforth, cu ajutorul supravieţuitorilor din echipajul lui, indiferent dacă aceştia o voiau sau nu. Panin nu fusese decât o complicaţie potenţială.

Dar acum Panin era o realitate, şi se părea ca începuse să acţioneze. Iar Panin, spre deosebire de Audley, ştia exact ce face.

Îşi aduna curajul.

— Hugh, plec chiar acum înapoi la Londra. Tu îl duci pe Jones acasă, iar pe urmă încerci să dai de urma echipajului, cât poţi de repede. Spune-i lui Butler să lase totul baltă şi să încerce să pună mâna pe belgian.

Se întoarse către Jones, care se trăsese discret ceva mai încolo.

— Necazuri?

Era o licărire de simpatie amuzată în ochii lui Jones.

— De ce crezi asta, domnule Jones?

— Din acelaşi motiv pentru care nu m-a surprins prezenţa voastră aici. Dacă aveţi de-a face cu Steerforth, aveţi belele; pe un om ca Steerforth nu poţi să-l îngropi, şi gata.

— S-ar putea să ai şi dumneata de-a face cu el, din nou, domnule Jones, nu numai noi.

— Am eu ac de cojocul lui. Lasă-mi numărul dumitale de telefon şi am să-ţi dau de veste imediat cum aflu ceva.

III

Audley privea în gol pe fereastra biroului său către South Downs şi încerca să se lămurească în privinţa lui Nikolai Andreevici Panin.

De obicei îl relaxa să privească înserarea cuprinzând peisajul, dizolvând contur după contur. Dar în seara asta Panin nu-l lăsa să se relaxeze.

Rusul ăsta trebuia să fie cheia misterului Steerforth. Numai pentru motivul că Panin fusese implicat, pilotul mort rămăsese viu în ultimii zece ani; numai faptul că Panin fusese implicat trezise interesul departamentului şi îi oferise lui Fred o modalitate de a-l sancţiona elegant; Panin era destul de mare ca, să facă sancţiunea să pară o promovare.

Destul de mare, da, însă complet misterios. Pentru că nimeni nu ştia ce-l stârnise pe Panin şi ce-l ţinea în continuare în alertă. Nu s-a aflat că vine decât după ce şi-a cumpărat bilet de avion. Pur şi simplu nu reuşeau să se ţină după el.

Audley se uita la dosarul subţire pe care-l avea în faţă şi la teancul patetic de notiţe pe care-l luase în după-amiaza aceea. Kremlinologia era în cel mai bun caz o treabă

difuză, mai mult consternare decât descoperire, plină de ipoteze oraculare despre oameni a căror pasiune pentru secrete părea uneori patologică.

Dar Panin ridicase această paşiune la rang suprem.

Cariera lui nu avea nimic superfluu. Făcuse facultatea înainte de război, zice-se la Universitatea din Moscova, unde s-a şi întors, bineînţeles, după terminarea războiului, remarcându-se ca un specialist redutabil în arta şi obiceiurile vechilor sciţi – ce-o mai fi însemnând şi asta. În perioada dintre aceste două momente a fost ofiţer de stat major în divizia de elită a lui Kalturin din armata lui Ciuikov; teoretic, acesta este motivul pentru care se afla la Berlin în 1945. Numai că, de când a fost recunoscut la barul „Bull Inn", din Newton Chester, şi până la apariţia lui la faimosul Congres al XIV-lea al Partidului Comunist, când Hruşciov l-a denunţat pe Stalin, se pare că nu l-a mai văzut nimeni. A fost la fel de tăcut ca şi Steerforth.

Deci cineva îl ţinuse pe Panin la păstrare printre mormintele lui scite, în aşteptarea zilelor mai bune dintre Congresul XX şi Congresul XXII. Şi totuşi, Panin nu era unul dintre „băieţii de aur" ai lui Hruşciov, ca Polianski; el era omul tuturor şi al nimănui.

În plus, lui Audley i se părea că avea talentul remarcabil de a şti fără greş când să se afle în altă parte.

Fusese la fel de departe de facţiunea Hruşciov în '64 cum fusese şi faţă de adepţii lui Malenkov şi Molotov, condamnaţi la pieire în 1957. Chiar şi relaţia lui

independentă cu agenţiile prin ultimul coordonator ipotetic al de spionaj era echivocă. KGB şi GRU, Mironov.

Dar Mironov era în slujba lui Brejnev, iar el, Panin, n-avea nicio legătură cu Brejnev. Iar când avionul lui Mironov s-a prăbuşit, în condiţii misterioase, pe un deal din Iugoslavia, la patru zile după căderea lui Hruşciov, Panin vizita nişte săpături în îndepărtaţii munţi Altai.

Previziune inteligentă sau spionaj în interiorul spionajului? Dosarul n-o spunea, şi nici informaţiile – iar informaţiile despre Panin, când în sfârşit ajungeau, păreau întotdeauna cu săptămâni sau luni în urmă.

Chiar şi cunoştinţele lui Audley despre Orientul Mijlociu deveneau inutile, prin şiretenia lui Panin, care nu se lăsa niciodată implicat în cauze fără sorţi de izbândă, Dacă se aflase cumva printre adepţii lui Şelepin-Semişastnâi în timpul căderii lui Hruşciov, în perioada războiului Glasboro din iunie, când Kosâghin le-a retezat aripile, nu s-a remarcat decât prin absenţă.

Dar, dacă ar fi omul lui Kosâghin, în mod cert nu s-ar afla în relaţii atât de apropiate cu Greciko, omul de paie al germanilor de est şi al cehilor... numai că niciun prieten al lui Greciko nu trebuia să fie prieten cu Moskalenko...

La dracu! N-avea niciun rost. În faţa ochilor lui Audley, numele şi spiralele puterii fugeau de colo-colo, fără să-şi găsească locul. În Orientul Mijlociu protagonişti erau ca nişte vechi prieteni, ale căror reacţii erau previzibile, cel puţin în parte. Însă aici stătea printre toţi aceşti tehnocraţi şi străini cu feţe impasibile, iar Panin era cel mai ciudat

dintre toţi. Ar trebui să-i studieze luni în şir pentru ca venirile şi plecările lor, absenţele şi apariţiile sau rapoartele oraculare despre ceea ce au făcut şi au spus să înceapă să însemne ceva pentru el.

Trebuia să găsească o cale mai scurtă către personalitatea omului, sau care să-i arate măcar motivele ce l-au mânat pe Panin să facă ceea ce a făcut în 1945.

Deodată îşi dădu seama că şirul gândurilor i-a fost întrerupt. Gâştele doamnei Clark, paznicii liniştii lui, fuseseră deranjate: ţipau iritate la o maşină care-şi pipăia drumul către casa lui. Îi vedea farurile aruncându-şi din când în când luminile printre ramurile prea lungi ale gardului viu.

Din când în când perechi de îndrăgostiţi încercau să intre pe gazonul lui, care nu părea să ducă nicăieri când veneai de pe drumul principal. Dar gâştele îi interceptau întotdeauna şi îi întorceau din drum. Pe şoferul ăsta însă nu-l întorcea nimic din drum: farurile s-au oprit câteva secunde lângă casa luminată a doamnei Clark, dar pe urmă maşina a pornit iarăşi. Acum nu mai putea să vină decât la el, se gândi Audley cu furie, şi nu avea cum să fie vreun prieten, pentru că niciun prieten nu-l vizita neanunţat.

Maşina trecu în final pe aleea pietruită care prelungea gazonul, după care se răsuci, pentru a parca exact în faţa verandei. Era un Mini alb, un automobil-jucărie – nimeni din cei pe care-i cunoştea nu conducea un astfel de obiect. Dar şoferul nu se grăbea să coboare, aşa că Audley

îndrăzni să spere că motorul va porni iarăşi. Pe urmă uşa se deschise şi din maşină coborî o femeie înaltă, îmbrăcată în tweed, cu ochelari şi cu o eşarfă pe cap.

Când se auzi soneria, Audley se afla deja pe scări, la jumătatea drumului către uşa de la intrare. Dacă era vorba de vreo colectă de binefacere, va plăti şi va expedia persoana imediat, iar dacă vreun sat avea nevoie de elefanţi albi pentru cine ştie ce ritual, o să le promită o cireadă întreagă.

Nu folosea aproape niciodată intrarea principală, şi fu stânjenit când văzu că doamna Clark, mereu cu frica de hoţi, zăvorâse cu amândouă barele uriaşe de fier. Iar când deschise uşa, protestul patetic al unor balamale străvechi îl făcu să zâmbească: semăna prea muât cu începutul unui film de groază, cu el în rolul măcelarului hidos.

Tensiunea acestui moment culminant nu putea fi anulată de o rugăminte pentru salvarea Oxfam-ului sau a naturii.

Dar vizitatoarea lui nu-i adresa nicio rugăminte. Stătea în baia de lumină, evident aşteptându-l pe el să vorbească primul.

— Pot să vă ajut cu ceva? încercă el până la urmă.

Fu rândul ei să fie surprinsă, iar Audley îşi dădu deodată seama că ea îl cunoaşte, şi că se aşteptase ca şi el s-o recunoască. Un lung răstimp încercă să-i dezgroape chinul din străfundurile memoriei, dar nu reuşi. Să fie soţia cuiva?

— Doctore Audley, nu vă amintiţi? Ne-am întâlnit în dimineaţa asta. Faith Jones – Faith Steerforth?

O identifica în timp ce vorbea. Fata cuiva!.... Era de neiertat faptul că n-o recunoscuse, dar ochelarii neaşteptaţi şi umbrele aruncate de lumina puternică de deasupra îl induseseră în eroare. Un alt lung răstimp se holbă la ea, incapabil să-şi găsească cuvintele.

— Nu vreţi măcar să mă poftiţi înăuntru?

„Măcar”-ul acela era ca o provocare. Presupunea ostilitate şi transfera bătălia pe teritoriul adversarului. Dar cum ar fi putut să-i devină ostilă atât de repede?

— Domnişoară Steerforth – domnişoară Jones, se scuză el – iertaţi-ma. Vă rog să intraţi.

O conduse prin vestibul şi prin hol până în salon. Privea curioasă înjur, fără să se sfiască, de parcă ar fi cântărit valoarea locului.

— Aveţi o casă superbă, doctore Audley. Şi o mobilă superbă. Nu ştiam că poliţiştii sunt atât de bine plătiţi, spuse ea pe un ton agresiv.

Asta îl irită la culme. Se gândi la lunga lui strădanie de a păstra aceste lucruri pe care le iubea atât de mult, şi la lucrurile pe care trebuise să le sacrifice ca să poată salva restul.

— Casa asta, sau ce a mai rămas din ea, este a familiei mele de multă vreme, domnişoară Steerforth. Sau domnişoară Jones?

Încercă să nu-şi trădeze furia prin voce, dar nu reuşi decât să imprime vorbelor pe care le rosti un ton mârâit.

— Port numele de Jones, doctore Audley. Dar puteţi să-mi spuneţi şi Steerforth, dacă preferaţi. În certificatul meu de naştere aşa scrie.

Îşi dădu ochelarii jos şi îl privi cu aceeaşi aroganţă deconcertantă pe care o sesizase şi la cimitirul din Asham, acum de două ori mai deconcertantă, pentru că la ea era şi mai accentuată privirea aceea infatuată din fotografiile tatălui ei. Numai că acum era mai degrabă pe un fond de ostilitate decât de plictiseală. Numai ceva spus de mama sau de tatăl ei vitreg ar fi putui s-o întărâte în asemenea hal. Şi numai cartea de vizită pe care i-a lăsat-o lui Jones i-ar fi dat posibilitatea să-l găsească. Dar asta nu se potrivea cu Jones – era ceva ciudat la mijloc.

Deodată, însă, îşi dădu seama că o priveşte prea fix, din pură curiozitate şi surprindere. Dedesubtul acestei aroganţe era nesiguranţa, şi era bine să lase această nesiguranţă să crească.

— Tocmai voiam să beau ceva, domnişoară Jones.

Se îndreptă către uşă, pentru a nu-i lăsa posibilitatea să refuze.

— Vă aduc şi dumneavoastră un pahar?

De-abia când ajunse în bucătărie, îşi aduse aminte că nu are nicio băutură obişnuită pentru femei. Nu prea putea să-i ofere bere sau coniac; ceea ce însemna că nu rămâneau decât Claret-ul lui excepţional sau execrabilul vin roşu spaniol. Cu mintea aiurea, începu să caute vinul roşu. De ce dracului venise să-l deranjeze? Şi de ce credea că e poliţist? Nu că ar fi fost nişte chestii importante, de vreme

ce nu ştia nimic despre taică-su, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Îşi chinui mintea cu aceste întrebări în timp ce deschidea sticla. Îşi pierduse siguranţa în faţa tinerelor femei. De când rupsese cu Liz, trăise ca un pilot care nu îndrăzneşte să zboare după ce s-a prăbuşit. Cu cât pleca mai repede pacostea asta de fată de pe capul lui, cu atât mai bine.

Dar, când se întoarse, „pacostea" părea atât de vulnerabilă şi de pe altă lume, încât hotărârea începu să i se clatine. Îşi pusese iar ochelarii, dar rezerva ei de curaj părea să se fi epuizat. Casa veche şi bizară, cu poliţistul cel ciudat începuseră s-o copleşească.

Audley îi aşeza paharul pe măsuţa de lângă ea.

— Deci – care e problema, domnişoară Jones?

Trebuia să aibă un ton neutru, sigur pe el.

— Dar trebuie să vă spun de la bun început că nu sunt poliţist. Cred că aţi fost greşit informată.

Ea îşi coborî privirile către vârfurile picioarelor.

— Cred că m-am făcut de ruşine, spuse încet.

Audley se relaxa. N-o să fie prea stânjenitor până la urmă. Cel puţin atâta vreme cât nu începea să plângă; furia era oricând preferabilă lacrimilor.

— Tot drumul de la Asham până aici am încercat să găsesc ceva. Dar acum, că sunt aici, toate lucrurile la care m-am gândit mi se par cam stupide şi melodramatice. Nu mai ştiu ce să spun.

Audley îi arată către paharul cu vin.

— Beţi-vă vinul. Mă tem că nu e prea bun. Pe urmă să auzim la ce lucruri v-aţi gândit, iar eu am să vă spun dacă se potrivesc.

— Nu se potrivesc – acum văd asta. Dar tata – adică tatăl meu vitreg – spunea că sunteţi un fel de poliţist cu poziţie înaltă.

— Tatăl dumneavoastră vitreg v-a spus asta?

Parcă tot nu se potrivea cu Jones.

— Nu, nu mi-a spus. Asta înrăutăţeşte atât de mult lucrurile. L-am auzit vorbind cu mama. Nu intenţionat— nu obişnuiesc să ascult pe la uşi. Eram în camera noastră liberă, iar de acolo poţi să auzi tot ce se vorbeşte în sufrageria de dedesubt. Şi n-aş fi ascultat, dacă n-aş fi auzit numele tatălui meu – al tatălui meu adevărat. Am avut un şoc destul de mare. Pur şi simplu n-aveam cum să n-ascult.

— De ce a fost un şoc? Probabil că i-aţi auzit şi mai înainte vorbind despre el. Trebuie să-i fi întrebat şi dumneavoastră despre el.

— Mi-au spus o grămadă de lucruri despre el. Bunica vorbeşte şi acum tot timpul despre el. Numai că...

Şi-i înşiră toată povestea cu pilotul curajos, eroul bombardamentului de la Arnhem, dovadă medalia. Jones fusese ceva mai rezervat, sau mai cinstit, şi mărturisise că, de fapt, nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe tatăl ei. Dar până şi el lăsase să se înţeleagă că e convins că Steerforth a rămas în avionul Dakota ca să salveze vieţile altor oameni. Iar fetiţa de atunci se credea norocoasă, cu

doi taţi bravi piloţi, şi nu-i era niciodată dor de tatăl care ajunsese deja pe lumea cealaltă.

Pe urmă a crescut, a nimerit în camera care nu trebuia şi a auzit o discuţie cu un gust total diferit.

— Mama a început. Ea vede întotdeauna dincolo de feţele oamenilor. Ea i-a spus: „Omul acela te-a întrebat despre Johnnie, nu-i aşa?" Iar tata n-a vrut să-i spună la început, dar ea a insistat. Zicea că are dreptul să ştie. Şi pe urmă i-a zis: „Ticălosul pusese la cale o afacere de proporţii" sau aşa ceva. Pe urmă a spus că întotdeauna l-a suspectat că e pus pe afaceri necurate, dar asta trebuie să fi fost ceva mar grav decât a crezut el, pentru că altfel nu aţi fi venit să vă interesaţi. Iar mama l-a întrebat cine eraţi, iar el i-a spus că sunteţi, evident, un poliţist mai special, de rang mare. Zicea că v-aţi jucat bine rolul, prefacându-vă că vă plictiseşte ceea ce faceţi; dar zicea că pe dedesubt sunteţi dur ca o stâncă— zicea că sunteţi ca un pumn de oţel într-o mănuşă de catifea.

Doamne-ajută! se gândi Audley. Jones îl citise ca-n palmă, iar pe urmă trăsese o concluzie logică, însă greşită. Câţi alţii nu făcuseră oare aceeaşi greşeală, de la Fred în jos? Era amuzant – era chiar măgulitor. Dar era o exagerare ridicolă, iar tânăra aceasta îşi dăduse probabil seama de ea, folosindu-se mai mult de intuiţie decât de raţiune.

Se aplecă şi-i umplu iarăşi paharul.

— Niciun pumn de oţel. Doar o mână obişnuită în mănuşă, domnişoară Jones. Şi pe urmă?

— Pe urmă a fost îngrozitor, pentru că mama a spus; „Deci se întâmplă iarăşi”. Iar tata a vrut să ştie ce. Pe urmă mama a început să plângă. Iar ea nu plânge niciodată, sau aproape niciodată. Spunea că, după ce el a dispărut, doi dintre membrii echipajului său tot veneau să întrebe de el, ca şi cum n-ar fi murit. Pe urmă au întrebat-o dacă n-a lăsat vreun mesaj sau instrucţiuni. N-o lăsau deloc în pace. Tata o curta pe vremea aceea, iar ea ar fi trebuit să-i spună. Ea zicea că el era singurul care n-o înnebunea cu întrebările.

Asta era un lucru bun, se gândi Audley. Îl scotea pe Jones în afară de orice suspiciune. Dacă nu întrebase nimic în toţi anii ăştia, era clar că nu voia să afle nimic.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Tata i-a spus că nu trebuie să-şi facă probleme. I-a spus că o să aibă el grijă să n-o deranjeze nimeni. Dacă o s-o facă cineva, va lua legătura cu dumneavoastră. O să noteze adresa dumneavoastră în agendă.

— Aşa că v-aţi dus şi v-aţi uitat.

Faith Jones dădu din cap că da.

— Dar de ce aţi venit la mine acum?

Colţurile gurii ei se lăsară înduioşător în jos. Preţ de o clipă o avu în faţa ochilor pe fetiţa cu doi taţi curajoşi, care descoperise pe neaşteptate adevărul nemilos: s-ar putea ca unul din tăticii ei să fi fost mânjit cu noroi.

— Acum îmi dau seama că a fost o prostie. Eram atât de zăpăcită – dar am vrut să vin să vă spun, sau să vă rog, să nu-i mai tulburaţi. Pentru că ei chiar nu ştiu nimic despre

ce – ce făcea el. Şi, doctore Audley, aş vrea să ştiu şi eu ce-a făcut atât de îngrozitor. Adică, ar trebui să mi se spună, nu?

Îl privi de parcă şi-ar fi adunat tot curajul pentru a-i spune un lucru foarte stânjenitor.

— Când eram la colegiu, nu interesa pe nimeni războiul. Eram toţi CND_3 – am participat şi eu la marşuri. Dar, deşi n-am recunoscut asta niciodată, am fost întotdeauna teribil de mândră de tatăl meu – de tatăl meu adevărat. Odată, când umblam prin librăria Blackwell, la Oxford, am văzut o carte întreagă numai despre avionul lui. Am luat-o şi am citit-o. Nu era interesantă, dar am citit-o. Ştiu – ştiu o mulţime de lucruri despre avioanele Dakota. Iar acum aflu că nu era deloc un tip drăguţ pentru că, dacă tatăl meu vitreg spune că era un ticălos, sunt sigură că era. Tata nu se înşela prea des în privinţa oamenilor.

Audley se abţinu să remarce că tata – trecerea ei de la un tată la altul era derutantă – se înşela în privinţa pumnului de oţel.

Dar ea terminase ce avusese de spus, iar el trebuia să-i răspundă într-un fel, fie şi numai din bun simţ. Numai că Steerforth era într-o anumită măsură un subiect clasat în categoria secretelor de serviciu.

Ea îl privea jumătate sperând, jumătate temându-se de răspunsul lui. Şi, în ciuda ochelarilor, era o fată oarecum atrăgătoare, în felul ei ciufulit şi fără rotunjimi. Nu era

genul lui, în măsura în care se putea spune că are şi el un gen. Nu semăna deloc cu Liz, cea veşnic neconsolată.

— Aţi mâncat ceva? o întreabă el, cuprins de o inspiraţie subită.

Ea clătină din cap.

— Bine. Atunci o să gustăm amândoi ceva. Doamna Clark a mea mi-a lăsat o bucată imensă de şuncă. Veniţi la bucătărie s-o ciopliţi – şi luaţi-vă şi paharul cu dumneavoastră.

Îl urmă ascultătoare, iar el fu izbit de ridicolul situaţiei. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă Steerforth nu însemna pentru el nici măcar un nume. Luase cunoştinţă de existenţa lui în zori şi îl înmormântase înainte de prânz. Iar acum lua cina cu fata lui.

Ce făcea totul şi mai ciudat era că, de fapt, nu ştia nimic despre fata asta care, într-un fel, făcea parte din munca lui. Despre alte fete cărora li se permisese să taie şunca şi castraveţi pe măsuţa din bucătăria lui fusese mult mai bine informat, iar acestea nu fuseseră în mod cert implicate în treburi importante. Iar aceasta se datorase mai mult unei înclinaţii personale decât unei precauţii profesionale. Poate că pasiunea lui pentru informaţii sfârşise prin a inhiba alte tipuri de pasiuni.

Cel puţin relaţia asta nu era complicată de astfel de consideraţii. Audley se opri cu gestul la jumătate, în sertarul de tacâmuri, în timp ce îi încolţea o idee. O privi pe fată cu coada ochiului. Chipul ei de Steerforth nu era prea evident acum, însă era oricum acolo, nu putea s-o

nege nimeni. Era împotriva regulilor să o folosească, dar, în anumite circumstanţe, fata aceea putea fi folositoare.

Lui Jones nu i-ar plăcea, dar Jones nu trebuia neapărat să ştie: asta era între tată—tată adevărat—şi fiică. Şi dacă eventual n-o să le placă, nici lui Stocker nici celorlalţi, cel puţin o să-i impresioneze la maximum cu experienţa lui în materie de femei tinere. Aşa că, la dracu' cu toţi!

Singurul dezavantaj al acestei idei era că trebuia să-i spună măcar parţial despre ce era vorba, conform ipotezei lui. Ei, dar nu era decât o simplă ipoteză, adică ceva mai mult decât o simplă bănuială, fără dovezi palpabile deocamdată, şi fără date cheie.

Alungă din minte bănuiala că s-ar fi putut ca fata să nu fie ce părea. Timpul, prezenţa ei aici şi propriul lui instinct excludeau această posibilitate. Cu toate acestea, o descusu cu blândeţe la cina lor din bucătărie. După trei pahare de vin devein destul de vorbăreaţă şi îi reveni siguranţa.

Era cel puţin satisfăcător de obişnuită – tiparul femeii educate din pătura mijlocie. Liceul, Clubul Tinerilor Fermieri, uitat pe urmă, când s-a mutat către stânga, la Universitatea din Bristol şi la CND. Pe urmă uşor înapoi către dreapta, pentru că-şi pregătea diploma în învăţământ, ca să predea la o şcoală particulară.

Numai că preda fizica şi chimia – Audley trebui să aibă grijă să nu arate o surpriză neemancipată – şi nu avea un admirator permanent.

— N-ar trebui să fii la şcoală acum?

Da, bineînţeles că la şcolile de stat trimestrul al doilea era uriaş, dar ei i se dăduse o învoire pentru înmormântare, în semn de simpatie.

— Ce făceai la librăria Blackwell?

— La librăria Blackwell?

— Unde ai cumpărat o carte despre avioane Dakota.

— Am fost la un bal comemorativ – adică la Oxford.

Balul nu fusese un succes.

— Nu mă deranjează când cineva îmi face avansuri. Dar individul de atunci era convins că-mi face şi plăcere.

Audley aprobă înţelegător.

— La Cambridge nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Vreau să spun că n-ar fi fost nimeni sigur dinainte.

Ea zâmbi, iar Audley se gândi că gheaţa se topise suficient. Era timpul să-i stârnească interesul.

— Domnişoară Jones—vreţi să aflaţi ceva despre tatăl dumneavoastră. Vreţi de fapt lă aflaţi ce a făcut. Tot ce pot să fac eu este să vă spun ce credem că a făcut. Poate că, în schimb, veţi putea să ne ajutaţi şi dumneavoastră. Sunteţi dispusă s-o faceţi?

Se uită la el cu nesiguranţă.

— Nu văd cum aş putea să vă ajut. Nu mi-l amintesc deloc. Nu ştiu decât ce mi-a spus bunica.

— N-are importanţă. Şi, oricum, cred că ea ţi-a spus ce credea despre el – că a căzut cu avionul în mare şi toate celelalte, nu-i aşa?

Dădu din cap în semn că da. Bunica nu ar fi putut să omită ceva.

— Ei bine, la vremea respectivă erau câteva persoane care manifestau un interes deosebit pentru locul în care se afla avionul. Motivul era probabil încărcătura presupusă că ar exista la bord.

— Echipajul – începu ea. Cei doi care au înnebunit-o pe mama.

— Lăsaţi deocamdată echipajul. Persoanele acestea nu erau membri ai echipajului. Unul era belgian, iar ceilalţi erau ruşi.

— Ruşi?

— Tatăl dumneavoastră făcea curse regulate la Berlin, de multe ori chiar de două ori pe săptămână. În perioada aceea de-abia se înfiinţa comisia de control a celor patru puteri aliate. Escadronul lui era într-o goană nebună. Dar în goana aceea nebună se făceau şi multe afaceri particulare. În zilele acelea puteai să iei orice din Germania dacă aveai ţigări de dat la schimb, şi o mulţime de lucruri valoroase aveau proprietari vremelnici. Tatăl dumneavoastră era foarte căutat pentru transportul mărfurilor.

— Vreţi să spuneţi că făcea – cum se numeşte – speculă?

Vocea ei era rece, aproape dispreţuitoare.

Audley sorbi din cafea.

— Nu trebuie să-l judecaţi prea aspru de fapt. În zilele noastre a început să se creadă tot mai mult că învingătorii n-ar trebui să le scoată ochii învinşilor. Erau mulţi care făceau chestia asta.

— Tatăl meu adoptiv n-o făcea.

Jones era sfânt, evident.

— Nu, nu cred că el făcea asta. Dar tatăl dumneavoastră natural era băgat până peste urechi; şi, într-o zi, se pare că a pus mâna pe ceva deosebit, ceva „tare”.

— Dar nu ştiţi ce?

— Nu ştim – încă. Şi cred că nici el nu ştia. Sau, cel puţin, nu cred că-i cunoştea adevărata valoare

Faith Steerforth îl întrerupse.

— Dar acum aveţi încărcătura. Doar era în avion.

— Nu era nimic în avion. Asta e problema. Nimic în afară de şapte cutii cu cărămizi sparte.

— A luat-o cineva?

— Nu credem asta.

— Atunci n-a avut nimic la bord. Sau poate că cineva a schimbat lădiţele acelea înainte să ajungă la el.

Era ageră fata, clar.

— E posibil. Dar nu credem că s-a întâmplat asta. Ruşii trebuie să fi făcut mii de verificări în Berlin înainte să vină aici. Sunt foarte meticuloşi când vor, atât de meticuloşi încât avionul acesta nu le-a ieşit niciodată din memorie. De fapt, au aflat deja că nu era nimic important la bord. Dar sunt încă interesaţi!

Fata se scutură.

— Asta e groaznic. Asta a înfricoşat-o şi pe mama – că după atâţia ani unii se mai interesează. Trebuie să fi fost ceva teribil de valoros.

— Nu valoros ca preţ, domnişoară Steerforth. În privinţa banilor, ruşii n-au motive serioase de îngrijorare.

Ea îl privi ţintă.

— Dar nu-l avea, indiferent ce era acel lucru. Deci la ce bun toată agitaţia asta acum?

Audley era pe punctul de a-i răspunde când se auziră, îndepărtate, bătăile bătrânei pendule – opt, nouă, zece.

— E foarte târziu, domnişoară Steerforth. Nu vă aşteaptă nimeni?

Ea se uită la ceas, dar dădu din cap că nu.

— O să merg la vreun hotel. Dar trebuie să-mi spuneţi mai întâi de ce se face acum toată tevatura asta. Pe urmă promit că plec.

Audley se gândi o clipă. În definitiv, în zilele noastre, nu mai există convenţii.

— Puteţi să rămâneţi aici dacă doriţi. Un pat liber există, iar eu sunt un bărbat educat la Cambridge, vă asigur.

Ea îl privi surprinsă. Se părea – şi era destul de umilitor – că nu se gândise nicio clipă la el în lumina asta. El era în continuare, un soi de poliţist – prin urmare asexuat.

Pe urmă zâmbi.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, doctore Audley, îi spuse. Dar vă rog să nu-mi mai spuneţi domnişoară Steerforth. Ştiu că trebuie să fie destul de derutant pentru dumneavoastră, aşa că spuneţi-mi pur şi simplu Faith. Oricum, el mi-a ales numele.

— Steer... tatăl dumitale?

—Da. E o prostie, de fapt. Bunica mi-a povestit că el i-a spus cu mult înainte de a mă naşte eu că i-ar plăcea să aibă trei fete care să-l îngrijească la bătrâneţe. Şi că le va boteza

Faith, Hope şi Charity[4]. E o prostie, pentru că zicea că le va da numele a trei avioane vechi.

Pentru prima dată Steerforth prinse viaţă în ochii lui Audley. Nu mai era o grămadă de oase pe fundul unui lac, ci un bărbat care trăise şi făcuse planuri obişnuite, de fiecare zi – cel puţin planuri pentru trei fiice.

— Malta, spuse el. De acolo sunt cele trei avioane vechi. La un moment dat în timpul războiului, Malta nu avea decât trei avioane ca s-o apere, şi le-a botezat Faith, Hope şi Charity.

Ea ridică privirile către el.

— Aş dori să rămân, dacă se poate, doctore Audley.

Audley nu putu să nu-i zâmbească. Era chiar plăcut, după atâta vreme, să aibă din nou o companie feminină.

— Foarte bine, atunci, Faith. Am să-ţi spun de ce e toată agitaţia asta. De fapt, în principiu, e destul de simplu – tatăl dumitale a pus mâna pe ceva de preţ şi pe urmă toată lumea a crezut că prada s-a pierdut în mare, o dată cu el. Numai că acum ştim că el nu s-a prăbuşit în mare, şi că nu transporta acel lucru când s-a prăbuşit. Şi totuşi, ruşii sunt încă interesaţi. Nu-ţi spune nimic lucrul acesta?

Aşteptă să-i răspundă, dar ea rămase tăcută.

— Ei bine, Faith, mie îmi spune că, pe orice ar fi pus mâna, lucrul acela se află deja aici. Dacă ruşii sunt atât de siguri, e singura alternativă posibilă. Şi, practic, dacă accepţi ipoteza asta, toate celelalte elemente se potrivesc mult mai bine.

— Celelalte elemente?

— Cele şapte cutii cu moloz, care n-ar fi trebuit să se afle la bord. Toţi cei patru supravieţuitori le-au văzut. Tatăl dumitale vitreg. Şi navigatorul n-au putut să le descrie prea amănunţit. Dar ceilalţi doi ne-au fost de mare ajutor.

— Cei doi care...

— Aceia, da. Ofiţerul secund Tierney şi sergentul de zbor Morrison. Dacă cele şapte cutii ar fi avut vreo valoare, le-ar fi fost mai convenabil să spună că au uitat de ele. Dar ei le-au ţinut minte foarte bine. Şi, amintindu-şi de ele, au îndreptat pe toată lumea pe o pistă greşită. Adică exact ce voiau. Fiindcă pentru ceva care s-a pierdut în mare nu trebuie să dai socoteală, nu-i aşa?

— Dar asta ar însemna... —spuse ea, îndreptându-se în scaun când îşi dădu seama de implicaţie— ... că a vrut să se prăbuşească.

—Exact asta înseamnă, da.

— Doar nu vrei să spui că s-a prăbuşit intenţionat în lacul acela.

— Nu vreau să spun asta. Aceea a fost o prăbuşire adevărată, care nu trebuia însă să se întâmple. Ce ar fi trebuit să se întâmple ar fi semănat probabil cu povestea pe care practic am aflat-o de la Tierney şi Morrison.

— Dar tatăl meu vitreg n-ar fi acceptat niciodată. El i-ar fi dat în vileag – sunt sigură.

— El nu era decât un pasager. N-a făcut decât ce i s-a spus, şi de fapt nici nu ştia ce se petrece. Practic, s-a întâmplat acelaşi lucru ca în cazul cutiilor: ni s-au dat

două relatări vagi, pe lângă alte două foarte amănunţite, prea amănunţite.

Îl privi gânditoare.

— OK. Am înţeles ce vrei să spui, zice ea încet. Dar nu înţeleg ce legătură are asta cu ceea ce se întâmplă acum.

— Unde crezi că nu se potriveşte?

— Păi, dacă cele şapte cutii bune erau deja aici... şi dacă tatăl meu era mort, atunci Tierney şi cu celălalt au luat totul demult. Iar voi v-aţi trezit douăzeci de ani prea târziu, şi ruşii la fel. Pur şi simplu vă pierdeţi vremea.

Nu Panin. Oricine în afară de Panin. Trebuia să aibă cel puţin certitudinea asta.

— Deci sunt infailibili, nu-i aşa? încheie Faith.

—Infailibili nu sunt, dar nu sunt nici proşti. Şi pe urmă, ştii, mai există o posibilitate. De fapt, aproape că ai sugerat-o chiar fu.

Faith se încruntă la el.

— Când am sugerat-o?

— Mi-ai spus că Tierney şi cu Morrison au înnebunit-o pe mama ta. Belgianul şi ruşii nu erau interesaţi decât de avion. Dar cei doi erau disperaţi să-l găsească pe tatăl dumitale. Chiar şi oamenii noştri au observat asta la vremea respectivă.

— Erau prietenii lui.

— Deci de aia îi hăituiau văduva? Nu, Faith. El a ascuns lucrul acela şi nu le-a spus şi lor unde. Iar pe urmă a dispărut, iar ei nu puteau să facă absolut nimic.

N-avea niciun rost să mai adauge că ceea ce-i lovise probabil cel mai tare pe cei doi conspiratori rămaşi în viaţă era bănuiala din ce în ce mai mare că au fost păcăliţi, aşa cum fusese păcălit şi belgianul.

Faith Steerforth privi dincolo de el, la întunericul de afară.

— Înseamnă că lucrul acela e şi acum unde l-a pus el, spuse ea înăbuşit, vorbind aproape numai pentru ea.

— Asta este singura explicaţie valabilă pentru ce se întâmplă acum, Faith, spuse Audley. Şi ruşii trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie. Iar ei cred că lucrul acela poate fi găsit.

IV

Audley îşi aşează ceaşca de cafea pe masa cu tăblie de plastic şi rămase cu privirile pierdute în ea. Întâlnirile lui cu Jake Shapiro, cu excepţia prânzurilor tradiţionale de miercurea, se petreceau întotdeauna acolo unde hotăra Jake, iar locurile alese de acesta erau întotdeauna la fel de oribile.

Şi nici gândul că Faith Jones se învârtea prin bătrâna lui casă nu-i făcea vreo plăcere deosebită, deşi comportarea ei ca oaspete nepoftit fusese regulamentară; nu bramburise baia, şi nici nu vorbise în timpul micului dejun.

Dar n-avea ce să facă. În dimineaţa asta trebuie să se întâlnească cu Roskill, şi trebuia s-o păstreze pe fată pe lângă el, ca s-o folosească – căci se hotărâse s-o folosească. N-avea niciun rost să consulte kremlinologii locali; recunoscuse în dosarul Panin mâna lui Tom Latimer, iar dacă Latimer nu putuse să tragă nicio concluzie în privinţa lui Panin, atunci nimeni altcineva nu-l putea ajuta. Nu-i mai rămâneau decât propriile lui surse.

Uşile batante din spatele barului îngust zbârnâiră când Jake plonjă printre ele. Îl bătu pe chelner pe spate, îi luă o ceaşcă de cafea din mâini şi trecu mai departe fără să se fi

oprit o clipă din mers. Puse ceaşca uşurel pe masă şi se lăsă pe bancheta din faţa lui Audley.

— David, prietenul meu-pierdut-nu-pentru-multă-vreme. Mă bucur că te revăd atât de curând – dar sâmbăta!... Credeam că în această zi a săptămânii stai întotdeauna acasă şi tunzi întinsele tale gazoane— iar la mine e zi de sabat! Aşa că am două motive de îngrijorare.

De aproape douăzeci de ani umorul iniţial al lui Jake decăzuse constant de la nivelul Cambridge; singurul mod în care Audley se putea apăra era să coboare, fără voia lui, la acelaşi nivel.

— M-am gândit că te-ar interesa să afli că în Gosport a apărut un atelier care fabrică piese de schimb pentru toate tancurile tale Mirage III, Jake.

Jake se plesni peste coapse în delir.

— Exact ce căutam. Acum nu va mai trebui să le cumpărăm de la sud-africani. Felul în care şi-au vândut ăştia piesele trebuie să-i fi zăpăcit pe franţuji. Sau, dacă nu i-a zăpăcit, trebuie măcar să-i fi amuzat. Dar, serios, bătrâne, ce e cu lucratul ăsta sâmbăta? Nu e bine, să ştii. Şi pe urmă, în dimineaţa asta am întâlnire cu stewardesa mea de la liniile aeriene arabe, aşa că dă-i drumul.

Sosise clipa adevărului. Dacă Jake auzise cumva despre mutarea lui de la secţia pentru Orientul Mijlociu, n-o să scoată prea multe de la el, nici măcar de dragul unei vechi prietenii. Jake era un geambaş cinstit, dar numai dacă i se ofereau posibilităţi rezonabile de negoţ.

— Nikolai Panin, Jake. Ce poţi să-mi spui despre Nikolai Panin

Rânjetul pieri de pe faţa lui Jake – prea repede ca să fi fost natural. Îşi mângâie gânditor mustaţa.

— Panin nu se ocupă de Orientul Mijlociu.

—Nu, aşa e. Îi fac doar un mic seiviciu unui prieten, şi trebuie să mă informez despre el.

Jake ridică sprâncenele.

— Un mic serviciu? Nu-i lăsa să te îngroape, bătrâne prieten. Panin e acum în vârful piramidei – ai necazuri?

Ca întotdeauna, Jake simţea repede orice schimbare de direcţie a vântului. Mult prea repede.

— Singura mea problemă este că sunt mult prea bun. Nu-ţi face griji pentru mine. Spune-mi despre Panin.

— S-ar putea ca aici să te potriveşti cu Panin. Sunteţi amândoi nişte secretoşi.

— Amândoi?

Israelianul râse scurt.

— Nu-mi spune că nu ştii, David. Dacă vrei, pot să-ţi spun despre toţi membrii Comitetului Central, din stânga, din dreapta şi de la mijloc. Măcar despre cei mai importanţi. Dar nu despre tovarăşul Panin – nimeni nu ştie al cui om e. Iar dacă am şti, am mai şti o mulţime de lucruri şi despre alţii!

Bău cu nădejde din ceaşca de cafea.

— Ştii cum a fost cu Taşkentul? continuă Jake. Asta l-a lansat pe picior mare. Până atunci nu fusese decât la interne, după câte ştiu.

— Cu ce se ocupă de fapt?

— Cu ce se ocupă? Dracu' să mă ia, David, crezi că dacă aş şti exact cine ce face în nenorocita aia de instituţie bizantină aş mai transpira pe insuliţa asta, încercând să scot nişte tancuri de la tine?

— E de la KGB?

— Asta e o altă întrebare de o sută de puncte. Dacă vrei să ştii, după mine toţi sunt de la KGB, până la copii şi dădace. Mai ales dădacele. Dar Panin al tău—nu ştiu. E un tip care se pricepe la aranjamente, şi ştie să se strecoare.

— Spune-mi ceva aranjat de el.

— Păi, dacă mă întrebi pe mine, am să-ţi spun că, atunci când a zburat Hruşciov, a fost şi mâna, sau mai degrabă piciorul lui Panin la mijloc. Dar n-aş putea dovedi asta. Pe urmă, şi cu militarii s-a avut întotdeauna bine. Şi e foarte mândru de dosarul lui de război. N-a fost comisar, a luptat pe front. S-a înrolat în armata 62 pe Volga, a ieşit teafăr de la Stalingrad şi a ţinut-o aşa până la Berlin. A ieşit de acolo ca maior de stat major în Corpul 8 de gardă – unul din mieii nevinovaţi ai lui Kalturin. Nu cred că mi-ar fi plăcut să fiu german şi să stau într-o casă pe care se hotărâseră s-o ocupe ei.

— Pentru un flăcău naiv, trimis direct din kibbutz-urile Israelului să ne cumpere tancurile, s-ar zice că eşti destul de pus la punct în privinţa lui Panin, Jake.

Shapiro rânji.

— Eu îmi fac temele, nu ca alţii, care nu şi le fac, dar sunt totuşi lăudaţi. Şi, în afară de asta, l-am cunoscut personal pe faimosul Panin.

— L-ai cunoscut? Unde?

— La o recepţie la Delhi, imediat după afacerea cu Taşkentul. Mă aflam acolo ca să văd ale cui tancuri au rezistat mai bine la Kuci. Şi a apărut şi el, şi a mai vorbit şi într-o engleză excelentă.

— Cum era?

— Cum era? Faţa lui seamănă cu a unui clovn, oarecum trist – în război i s-a rupt nasul şi i l-au pus la loc prost. Sau poate că nu i l-au mai pus deloc. Dar el mă cunoştea, pentru că imediat a început să vorbească despre săpăturile de la Masada, pe care tocmai le vizitasem. Era foarte la zi cu mişcările mele. Iar eu nu-l mai văzusem în viaţa mea. Aşa că, imediat ce am plecat de acolo, m-am dus să mă informez despre el; şi m-am lovit de un zid de beton, aproape. De fapt, de atunci îl tot studiez, aşa cum nu mă îndoiesc că fac o groază de occidentali. Iar asta fără un succes prea mare, pentru că tocmai ţi-am prezentat totalul cercetărilor mele. În schimbul cărora aştept să primesc la timpul potrivit totalul cercetărilor tale, dragul meu David.

Nimic nu putea fi mai sigur decât că Jake va prezenta la un moment dat o notă de plată de vreun fel sau altul.

— Şi asta a fost chiar totul?

— S-ar putea să mai dau peste nişte nume. Dar n-ar folosi la nimic, pentru ca tipul se mişca prea mult. Asta e

necazul cu el – nu poţi să-l prinzi cu acul pe hartă. În orice caz, David, ai face mai bine să-mi spui ce vrei.

În principiu, israelienii nu ştiau mai pnult decât englezii; ştiau pur şi simplu ce ştia toată lumea. Dar Audley se aşteptase la asta. Ce aveau însă în plus israeliţii era o colecţie de date, de departe cea mai bună, despre evenimentele anului 1945 petrecute la Berlin; nu era decât un produs secundar al îndelungatei hăituieii a măcelarilor nazişti, dar se spunea că e uluitor de completă. Şi, deşi Jake n-avea cum s-o ştie, tocmai cu asta trebuia să contribuie el.

— Ei bine, începu Audley circumspect, sunt în cariera lui Panin câteva goluri pe care aş vrea să le umplu, dar nu cred că o să mă poţi ajuta decât cu cele de la începutul ei, care sunt şi cele mai puţine importante. S-ar putea ca până la urmă să nici n-am nevoie de informaţiile astea, dar dacă ai putea trimite vorbă câtorva prieteni de demult din Berlin, s-ar putea ca ei să ştie ceva.

Chipul lui Jake se înăspri. Fiecare naţiune avea locurile ei primejdioase, locurile ei sensibile, unde ezitările nu erau permise. Pentru indieni şi pakistanezi, punctul acesta sensibil este Caşmirul. Pentru francezi, este anul 1940. Pentru Jake, şi pentru mulţi evrei încă, erau naziştii care dispăruseră în 1945. David ar fi trebuit să-şi aducă aminte de asta la timp.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare, Jake că, din câte ştiu eu, chestia asta n-are nicio legătură cu criminalii de război. Absolut nicio legătură. Şi tu ştii ce cred eu despre asta.

Israelianul se relaxa; în Audley avea încredere, atât cât putea el să aibă încredere într-un anglo-saxon. Ceea ce probabil că nu însemna foarte mult, dar era suficient. Dădu din cap.

— OK, Audley. Am să-i trimit vorbă lui Joe Bamm – pe el îl pot găsi oricând la centrul nostru din Berlin. Despre vremurile acelea ştie mai multe lucruri decât oricine pe lumea asta. În schimb, dacă dai peste vreo informaţie despre ei, să n-o ţii doar pentru tine. – Se uita la ceas:

— Atunci, asta e tot? Pentru că pe mine mă aşteaptă Delilah a mea. – Se opri din nou, cu zâmbetul şters de pe faţă: Dar bagă de seamă, David, bătrânul meu prieten. Acum nu mai tratezi cu argaţi evrei şi ţărani arabi tâmpiţi. Ai ca adversari nişte jucători adevăraţi. În locul tău, mi-aş pune centura şi hamurile. Ruşii nu s-au schimbat niciun pic, orice ar spune liberalii voştri cu capul în nori.

Audley mai avea de luat legătura pe cont propriu cu o singură persoană înainte de a se duce la birou, dar din păcate nu mai era timp pentru o întâlnire faţă-n faţă. De data asta trebuia să folosească nesuferitul ăla de telefon.

— Doctorul Freisler? Theodore – David Audley la telefon.

Dacă te luai după înfăţişare, Theodore Freisler putea fi considerat prototipul neamţului dintre cele două războaie mondiale ale secolului douăzeci, cu o faţă colţuroasă şi capul lunguieţ şi îngrijit. Dar, dedesubtul acestei măşti teutonice, trăia un liberal din bătrânul secol XIX, al cărui cămin spiritual erau baricadele din 1848. Cărţile lui despre

istoria politică germană erau foarte preţuite în noua Germanie, cu toate că Audley le găsea imposibil de citit, chiar şi în traducere. Cu toate acestea, spiritul care le crease era blând, şi în acelaşi timp ieşit din comun: Theodore era un bărbat eminamente civilizat, dezminţirea vie a suspiciunii obstinate a lui Jake faţă de orice era german.

— Theodore – mă bucur că te-am prins. Întotdeauna mă aştept să aflu că te-ai întors în Germania.

Theodore se stabilise în Anglia în timpul unui Congres de istorie din 1956, într-un apartament incomod de lângă British Museum, şi asta fără vreun motiv evident. Şi, deşi revedea tot timpul Germania în vizitele sale şi vorbea mereu de reîntoarcerea sa în ţinuturile Rinului, nu dădea niciun semn că, practic, o s-o şi facă.

Audley se întrebase la un moment dat dacă Theodore nu scria cumva vreo continuare teribilă a *Capitalului* lui Marx, pentru a trage de urechi omenirea în următoarea sa etapă de evoluţie.

— Într-o zi, David, într-o zi. Într-o zi am s-o fac. Dar până atunci, am să-mi plătesc datoria personală de război, lăsându-i pe lordul vostru trezorier să se bucure de drepturile de autor care mi se cuvin. Aşa e drept, nu?

— Va trebui să munceşti mult mai mult decât atâta ca să influenţezi balanţa plăţilor, Theodore. Dar pe mine ai putea să mă ajuţi chiar acum.

Prietenia lor începuse cu mulţi ani în urmă, când Theodore, care nu-i iubea pe nazişti, îi oferise, lui Audley

informaţia care pusese în lumina ei reală propaganda evreilor despre experţii germani din Egipt. Theodore rămăsese de atunci canalul viu prin care Audley afla informaţiile despre politica arabo-israeliană din Germania occidentală.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doctore Audley.

Formula de adresare marca trecerea de la pălăvrăgeală la afaceri.

— Theodore, am pentru tine o ghicitoare: ce era în 1945 de mare valoare pentru ruşi, destul ca să-l tenteze pe un individ să fure, şi să-i intereseze pe ruşi şi astăzi?

O scurtă tăcere la celălalt capăt a firului.

— Ghicitoarea asta are şi răspuns?

— Dacă are, eu nu-l ştiu.

— Ai vreun indiciu?

— A ieşit din Berlin în vara anului 1945, posibil în şapte cutii de lemn, fiecare cam de mărimea măsuţei tale de cafea, Theodore. În linii mari, cel puţin.

— Nici măcar nu îmi ceri prea mult, nu-i aşa? În 1945 se găseau o grămadă de lucruri de valoare în Berlin, iar ruşii le-au luat pe cele mai multe. Dar ceva care să fie valoros şi azi...

— Nu-ţi vine nimic în minte?

— Lasă-mă puţin timp, doctore Audley, lasă-mi puţin timp! Chiar timpul face din ghicitoarea ta un non-sens! Se putea lua multă pradă atunci, dar azi nu i-ar mai interesa. Nici măcar oasele lui Bormann nu i-ar mai interesa. N-au

simţul valorilor materiale atât de deformat cum îl avem noi, cei din vest.

— Dar te interesează?

— Ce? Ghicitoarea ta? Da, bineînţeles. Tot timpul ăsta care s-a scurs o face foarte interesantă. Dar nu poţi să-mi dai exact data furtului?

— N-a fost furt, Theodore. Dar lucrul acela a ieşit din Berlin la sfârşitul lui august, începutul lui septembrie.

Theodore mormăi.

— Atunci, o să-mi întreb prietenii. Dar a trecut mult timp de atunci, şi nu pot să-ţi promit că voi reuşi. Şi vreau să-ţi mai spun că unele ghicitori n-au răspuns. Iar dacă aceasta are un răspuns, vreau să ştiu dacă este unul primejdios. Nu vreau să-mi pun prietenii în situaţii jenante.

— Să-ţi spun drept, Theodore, nu ştiu. Dar tu nu trebuie decât să-mi dai un punct de plecare, iar eu am să pun pe altcineva să facă treaba murdară.

Theodore chicoti.

—*Ach so*! Aşa deci! Eu fac investigaţiile, altcineva riscă, iar bunul doctor Audley stă în turnul său de fildeş şi pune cap la cap ce-am făcut noi – aşa se lucrează. Dar cred că eu o să fiu mai circumspect, de vreme ce nu ştii peste ce pot să dau.

Audley trebui să fie de acord cu asta, pentru că era adevărat.

—Dacă eşti prea ocupat...

— Prea ocupat! întotdeauna sunt prea ocupat, David. Dar nu destul de ocupat ca să refuz un prieten. Niciodată prea ocupat pentru un prieten. Şi pe urmă, ghicitoarea ta mă interesează. Ceva vechi, dar încă preţios pentru ei, eh? Iar „ei” presupun că sunt cei de la Comitetul de Stat pentru Dezarmare?

— Nici asta nu e sigur deloc, Theodore.

Asta era problema – nimic nu era sigur. Nu avea decât un complicat edificiu de cărţi de joc, susţinut de nişte teorii care nu se îmbinau decât parţial; dar, în vreme ce conducea maşina către birou, se simţea destul de mulţumit. Pusese în mişcare nişte rotiţe ale mecanismului pentru care nu trebuia să-i dea socoteală lui Stocker: Jake o să sape mai departe, din pură curiozitate, şi orice va găsi Theodore va fi verificat în dosarele lor din Londra şi în dosarele evreilor din Berlin. De-ar fi avut măcar o dovadă sigură pentru a se convinge că ceea ce a făcut merită osteneala!

Fără dovada aceea nu putea să facă nimic. Butler se pusese pe treabă în Belgia; o jumătate de oră cu Roskill era de ajuns ca să stabilească programul zilei de luni.

N-avea niciun rost să preseze lucrurile, aşa că se putea gândi la binecuvântarea unui week-end liniştit. Chiar şi prezenţa domnişoarei Steerfortk – Jones părea acceptabilă acum. Era o schimbare plăcută să ai din nou o fată prin casă, chiar dacă nu era prea potrivită pentru o prietenă. Ar putea chiar să gătească prânzul de duminică!

Chiar şi la Departament era liniştitor de pustiu, iar scaunul doamnei Harlin era neocupat, un semn sigur al absenţei oricăror crize externe. Într-o astfel de sâmbătă liniştită pierduse lordul George Germain[5] coloniile americane – şi le pierduse din cauza lungilor sale week-end-uri.

Trecu în vârful picioarelor prin dreptul uşii lui Fred şi se strecură în camera lui fără zgomot.

Stocker, omul de la JIC, stătea în fotoliul din faţa uşii.

— Bună dimineaţa, Audley. Sper că nu te deranjează că te-am aşteptat tolănit la tine în cameră, dar am vrut să vorbesc mai întâi cu tine. Aţi aflat ceva?

Audley îşi controlă expresia:

— Câte ceva, aşa, spuse el prudent. E cam devreme că să aflăm vreun rezultat concret – dacă vom avea.

Stocker îi zâmbi subţire, satisfăcut.

— Ei bine, ţi-am adus ceva drăguţ şi concret. Nikolai Panin vine să te vadă.

Audley îşi aşează atent servieta pe birou, o desfăcu şi scoase dosarul Steerforth. N-aveai voie să te laşi descumpănit. Sau s-o arăţi dacă erai. Prieten sau duşman, se aplică aceeaşi regulă.

Dar dacă Panin venea în Anglia, atunci lucrul acela – orice ar fi fost – trebuia să fie în Anglia şi putea fi găsit. Până acum nu crezuse nici măcar el pe deplin în teoria lui: nu fusese decât un exerciţiu intelectual la capitolul teoria probabilităţilor; iar totul era adevărat, pentru că aşa trebuia.

— Nu pari foarte surprins.

Stocker avea un aer dezamăgit. Pentru o clipă doar, ispita îşi întinse braţele către Audley. Există momente când poţi să pretinzi că ştiai dinainte ceva, dar calmul rece este de obicei mai apreciat decât omniscienţa.

— Din contră, răspunse el pe un ton moderat. Aproape că scosesem complet din calcul această posibilitate. Dar, în definitiv, suntem în urma lui cu douăzeci de ani. A spus cumva ce doreşte de la mine?

Stocker se lăsă la loc pe spate, liniştit de imperfecţiunea lui Audley.

— Încă nu ştie că o să te întâlnească, de fapt, aşa că ai cel puţin acel mic avantaj. Ca să fiu nai exact, am fost pur şi simplu anunţaţi că un anume profesor N. A. Panin, distins membru al Comitetului Central, doreşte să facă o vizită particulară în Anglia, într-o calitate semioficială. Se pare că vrea să discute o problemă de „interes reciproc" cu ceea ce ei numesc o personalitate de rang corespunzător.

— Asta nu prea mi se potriveşte mie. Mai degrabă dumneavoastră.

Stocker râse scurt.

— Cred că i-a cam luat pe neaşteptate pe cei de la interne, într-adevăr, păreau să fie cu toţii de acord că e mai mult de resortul nostru decât de al lor. Domnul Llewelyn al lor a sugerat chiar că s-ar putea să fie chiar în ograda ta – mi se pare că ţi-e prieten?

Dumnezeu să-i ajute pe evrei, se gândi Audley. Şi Allah să-i ocrotească pe arabi.

— Oricum, eu mă duc să aştern un covor pentru distinsul oaspete, Audley. Iar tu ai să preiei treaba de la mine. Îi vei arăta profesorului tot ce merită văzut.

Se înţeleseseră cu toţii: recalcitrantul Audley să-l marcheze pe misteriosul profesor Panin. Nu contează că Audley nu e pregătit pentru aşa ceva. Nu putea să-i scape ceea ce nu ştie. Sau poate că îl credeau în stare de ceea ce nimeni nu mai reuşise?

— Şi, practic, ce trebuie să fac?

— Fii drăguţ cu el. Află ce vrea şi de ce. Pune tu mai întâi mâna pe obiect. Pe urmă dă-i-l lui.

Stocker tuşi în chip de scuză.

— Părerea oficială este că, orice ar fi lucrul acela, e mai puţin valoros decât recunoştinţa lui Panin. Dacă ar fi avut vreo valoare pentru noi, n-ar fi venit să ne ceară ajutorul deschis, ceea cc pare să facă acum. Părerea generală este că un serviciu duce la un contraserviciu.

—Iar dumneavoastră ce credeţi?

— Dragul meu Audley, eu am considerat întotdeauna recunoştinţa un lucru mai degrabă intangibil. Dar, în general, sunt de acord cu părerea oficială. Nu vrem să-l jignim, dacă se poate. Am dori să aflăm mult mai multe despre el, dar n-am vrea nici să ne poarte pică aiurea, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Dar am libertate de acţiune?

— În orice limite rezonabile.

— Iar Butler şi Roskill pot să rămână cu mine cât o să am nevoie?

Stocker zâmbi.

— Bineînţeles. Şi oricine altcineva de care o să mai ai nevoie. Roskill şi Butler ştiu rusa şi germana, dar tu nu stai rău cu limbile străine, nu?

Audley nu putu să-şi dea seama dacă tonul lui era arogant sau firesc. Fred era întotdeauna firesc pentru că n-avea nevoie să fie arogant.

— Pot să citesc ruseşte, dar n-am ureche bună.

— N-are importanţă. Mi s-a spus că profesorul vorbeşte perfect engleza. Oricum, aveţi timp până marţi să vă pregătiţi. Vine cu cursa Aeroflot de la 11.30. Iar în privinţa dosarului Steerforth ce aţi găsit?

Audiey îi aruncă o privire întunecată.

— A capturat un obiect şi l-a ascuns. Dacă Panin crede că poate fi găsit, presupun că trebuie să fiu de acord cu el.

Stocker se ridică.

—În cazul ăsta, te sfătuiesc să-l găseşti primul, Audiey. Toate necazurile tale vor lua sfârşit pe urmă. Dacă ai nevoie de ajutor să spui. Eu o să am grijă să nu te reţină nimeni.

După ce plecă Stocker, Audley rămase cu privirile agăţate de dosar. În trecut stătuse, în calitate de coordonator, la marginea unor operaţii care i se păruseră ingenios de simple sau fără vreo speranţă de reuşită. Sau de o complexitate uluitoare. Sau pur şi simplu tâmpite.

Dar indiferent ce urmărea Panin, nu era o tâmpenie. Iar de data asta venise rândul lui Audley să acţioneze.

V

— Acolo e, spuse Roskill, arătând în josul străzii. Unde sunt cei doi băieţei lipiţi cu nasul de geam.

Audley îl urmă prin mulţimea densă care forfotea în acea sâmbătă pe stradă, un furnicar de oameni, dintre care cei mai mulţi păreau să aibă o adevărată pasiune pentru jocul de-a leapşa cu şoferii.

Trotuarele nu erau mult mai sigure decât carosabilul, cu toate mămicile acelea care circulau ca nişte buldozere cu cărucioarele lor, din care copiii aruncau priviri furişate dintre mormane de pungi cu fulgi de cereale şi cutii cu detergent. Roskill viră oportun, evitând una dintre cele mai agresive mămici, împingătoare a unui cărucior, iar Audley îl urmă în picaj.

Mulţimea se refugia în stânga şi în dreapta în faţa înaintării vertiginoase a femeii, care continuă în acelaşi ritm până la un supermarket aflat chiar înainte de destinaţia lor. Acolo, la uşă, îşi calculă superb intrarea cu cărucior, iar Roskill şi Audley putură astfel să se alăture celor doi băieţei.

— Nu ştiu ce-ar putea să fie, spuse unul dintre ei. Şi n-au pus bine nici roşul, nici albul, şi nici albastrul.

— La care? întrebă Roskill.

Copiii îşi întoarseră capetele. Pe urmă, cel mai mic arătă cu degetul unul dintre nenumăratele aeromodele expuse.

Roskill aruncă o privire într-acolo.

— Bristol Blenheim MK IV, spuse el. Iar acelea sunt semnele francezilor liberi – francezii care au luptat alături de noi în timpul războiului.

Îşi îndreptă spinarea.

— Morrison are prăvălia asta de doisprezece ani, spuse el, arătând firma de deasupra vitrinei, pe care se putea citi: „Magazinul Aeromodelistului". Literele mari, cândva albe, trebuiau revopsite, ca şi magazinul. – Nu pare chiar o mină de aur.

Audley răsuflă adânc şi deschise uşa. În faţa lui, chiar deasupra capului, un avion Stuka enorm, cu botul galben, îşi începea picajul; de o parte şi de alta a acestuia, cutii colorat ilustrate făceau cunoscută istoria aeriană militară a ultimilor douăzeci de ani. Celor mai multe modele expuse nu le putea spune numele cu siguranţă: planoare strălucitoare din prima generaţie şi avionul britanic modern, mai familiar, în respectabilul verde şi maro de camuflaj. Şi— ei, da – un Mirage israelian aruncându-se asupra unui MIG egiptean. Niciun dubiu aici!

— Pot să vă ajut, domnule?

Părul aspru şi des de acum douăzeci şi cinci de ani se subţiase şi se împuţinase. Nasul se înroşise şi se ascuţise, iar pe el erau aşezaţi acum nişte ochelari cu o ramă subţire de aur. Toată faţa lui îmbătrânise prematur şi mai puţin

frumos decât cea a lui Jones. Era o versiune buhăită şi nesănătoasă a celei din dosar.

— Sunteţi împreună?

Ciudat cât de obscen putea să sune în zilele noastre propoziţia asta nevinovată – un comentariu al timpurilor în care ne aflăm!

— Suntem, domnule Morrison.

— Da, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră? Avem una dintre cele mai bune colecţii de modele din sudul Angliei. Avioane, vapoare, maşini, vehicule blindate, englezeşti sau străine. Şi avem şi modele care funcţionează.

— Pe noi ne interesează avioanele, domnule Morrison.

Morrison încerca, evident, să-şi dea seama ce hram purtau.

—Atunci aveţi noroc, domnule. Tocmai am primit de la Airfix ultima colecţie de modele...

— Dakota.

— Dakota? Da, avem modele Dakota.

Omuleţul se întoarse, îşi plimbă privirea pe raftul din spatele lui şi alese o cutie.

— Acesta este de departe cel mai bun model Dakota, domnule. E pe piaţă de câţiva ani, dar e foarte popular. Se mai pot pune şi însemnele americane din timpul războiului, sau cele civile Silver City.

— Căutăm un Dakota de la Royal Air Force, domnule Morrison.

Roskill intrase şi el în joc, un joc de-a şoarecele şi pisica, dar care aşa putea să se termine mai repede..

— Ei bine, domnule, în cazul acesta ar trebui să cumpăraţi modelul Airfix şi nişte însemne RAF separat.

Morrison îşi mută privirea de la Audley la Roskill.

— Aveţi şi însemnele escadronului 3112?

De data asta vorbise Audley, iar privirea lui Morrison se întoarse către el.

— Poftim?

— Escadronul 3112, spuse Roskill. F 36547-G, cu G de la George. Pilot-locotenent de aviaţie Steerforth, navigant – ofiţer de zbor Maclean, pilot secund – subofiţer Tierney. Şi operator radio – sergent Morrison.

Morrison privi încurcat de la unul la altul.

— Cine sunteţi? Ce vreţi?

— De fapt nu vrem niciun Dakota. Avem avionul. Îl avem şi pe Steerforth. Iar acum te avem şi pe dumneata.

— Cine sunteţi?

— De fapt, nu vrem decât un lucru, domnule Morrison, iar dumneata o să ni-l spui. Şi fără minciuni de data asta.

Morrison îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă furios. Broboane de transpiraţie îi sclipeau pe cearcănele de sub ochi.

— Vă rog, spuneţi-mi cine sunteţi? se rugă el.

Audley se detestă pentru ce trebuia să spună.

— Nu suntem vechii dumitale camarazi, domnule Morrison, spuse el brutal. Şi n-avem timp de stat la discuţii. Dumneata l-ai adus în ţară, la Newton Chester.

— Eu, da, bâigui el.

Audley răsuflă. Defensiva unora trebuia atacată după toate regulile unui asediu din secolul al XVIII-lea. Capitularea era matematic sigură dacă asediatorul avea forţă, timp şi răbdare. Dar alţii puteau să-şi piardă echilibrul şi să fie doborâţi dintr-o dată, înainte de-a avea timp să şi-l recapete. Morrison era un individ slab, care cedase unui atac necruţător prin surprindere. O lecţie elementară.

— Ce era?

Morrison gesticulă cu un aer jalnic.

— Nu ştiu. Vă jur că nu ştiu. El nu mi-a spus niciodată.

— Steerforth nu ţi-a spus?

Bietul om fugea de numele ăsta de parcă i-ar li perforat limba.

— Dar ce ţi-a spus Steerforth?

— E atât de mult de atunci. Nu-mi mai aduc aminte!

— Eşti la ananghie, Morrison. Ştim foarte bine că n-ai uitat. Ai citit despre avion în ziare acum câteva zile. N-ai uitat.

Morrison îşi răsuci capul dintr-o parte în alta, de parcă l-ar fi strâns gulerul la cămaşă.

— Mi se pare c-a spus că e – incredibil. Dar n-a vrut să spună ce e. N-a spus decât că merită riscul. Zicea că e ceva fără preţ.

Cuvintele se rostogoleau acum torenţial, de parcă Morrison nu ştia cum să scape mai repede de ele.

— Şi era în cutii.

Morrison dădu din cap.

— Presupun că da.

— Câte cutii? Şapte?

— Aşa cred.

— Erau grele?

— Nu ştiu. El – Steerforth şi cu Tierney le-au cărat la bord. Eu n-am stat decât de pază.

Asta era de fapt toată valoarea lui. Un simplu om de pază.

Se auzi clopoţelul de la intrare. Audley se întoarse şi văzu o familie întreagă mărşăluind înăuntru, rupând complet vraja, împrăştiind iluzia. Morrison răsuflă uşurat.

— La ce oră închizi, domnule Morrison?

— La cinci şi jumătate.

— Ne întoarcem la 5.25. Vom putea vorbi în voie atunci. Ştiu că îţi poţi aminti o mulţime de lucruri dacă vrei.

Se întoarse să plece, dar lui Morrison îi revenise curajul în prezenţa celorlalţi.

— Domnule... nu v-am reţinut numele.

Lui Audley îi surâse pentru o clipă ideea să mai păstreze atmosfera de nesiguranţă. Dar ar fi fost stânjenitor dacă Morrison ar fi făcut gestul normal în astfel de situaţii, adică să cheme poliţia după plecarea lor. Oricum ar fi fost, acum puseseră mâna pe el, iar statutul lor oficial le-ar fi putut mai degrabă întări poziţia.Pe deasupra chipului pistruiat ai ultimului client, îi arătă lui Morrison legitimaţia.

— Atunci, la 5.25, domnule Morrison. Să nu pleci.

Afară, mulţimea părea şi mai deasă şi mai hotărâtă. Cei doi băieţei erau încă lipiţi de vitrină, iar unul dintre ei se agăţă imediat de Roskill.

— Domnule... Dar ăla ce e?

Roskill îşi aruncă iarăşi privirea.

— Savoia—Marchetti SM 79—spuse el scurt. Bombardier torpedo italian. Pe urmă se întoarse către Audley: E o ceainărie peste drum. Am putea aştepta acolo.

Audley aprobă morocănos. Îi spusese lui Faith Jones că o să ajungă acasă până la trei, iar pe urmă până la şase. Acum semăna mal degrabă cu ora şapte. Programul lui obişnuit de sâmbătă era total dat peste cap. Iar duminica va fi la fel de ruinată, pentru că era clar că trebuia să pună mâna pe Tierney şi pe ceilalţi cât mai repede.

Roskill era un ins pentru care stomacul avea prioritate, un vechi om de campanie; înainte să înceapă o discuţie serioasă cu Audley, bău cu poftă un ceai şcolăresc, în timp ce Audley dădea cu linguriţa pe lângă o prăjitură anemică.

În cele din urmă se scutură de firimituri, se şterse minuţios pe mâini şi îi rânji lui Audley.

— Am avut ghinion, tocmai când începuseşi să-l perpeleşti. Dar am o înregistrare, în caz că-şi pierde memoria. Se bătu peste buzunarul de la haină. Sau dacă devine încăpăţânat. Crezi că ştie ce era?

Audley dădu din umeri. Era destul de posibil ca Steerforth să fi ţinut natura încărcăturii numai pentru el însuşi, sau să fi împărţit secretul doar cu Tierney.

— Oricum, nu contează prea mult deocamdată, Hugh. Ce ne trebuie nouă este un indiciu în privinţa ascunzătorii.

— Presupunând că e tot acolo, bineînţeles.

— E acolo.

Trebuia să creadă în asta.

— Dar ei nu vor să răspundă.

— Nu, nu vor. Numai că, ţine minte, practic ei nu s-au gândit niciodată cu adevărat să-l caute. Dacă sunt ca Jones, s-au gândit că Steerforth trăieşte încă, ceea ce înseamnă că n-avea niciun rost să caute.

— Atunci cum o să ne poată da vreun indiciu?

— E vorba de timp, Hugh – ei pot să ne mai reducă din handicapul ăsta. Îţi aduci aminte de perioada de pauză a lui Steerforth menţionată în dosar?

— Vrei să spui cea dintre zborul de marţi în ţară şi cel de vineri înapoi la Berlin?

Audley aprobă din cap.

— Ăsta e intervalul crucial, da. Marţi seara au adus ei cutiile. Le-au dat jos cumva din avion – vrem să aflăm cum şi unde. Trebuie să fi avut o ascunzătoare temporară atunci.

— Steerforth a fost ofiţer de serviciu miercuri de la 8,30 până a doua zi la aceeaşi oră, nu?

— Exact. Iar joi a fost toată ziua la Londra cu navigatorul şi Wojek, polonezul. Aşa că nu putea să subtilizeze cutiile decât marţi sau joi noaptea, ceea ce nu poate să însemne prea departe, sper.

— Şi chiar crezi că avem vreo şansă să-i dăm de urmă?

— Depinde cât de mult reuşim să-l facem să-şi amintească. Şi dacă suntem norocoşi, cum a fost Steerforth.

Roskill ridică o sprânceană.

— Steerforth a fost norocos?

— Dacă raţionamentul meu este corect, a fost—cel puţin o dată. Încearcă să priveşti lucrurile aşa: preia o încărcătură în Berlin, pe care trebuie să o predea belgianului pe care-l caută Butler în clipa asta. Dar, după ce-şi aruncă un ochi la încărcătură, hotărăşte s-o păstreze pentru el. Din momentul în care ia această hotărâre, are două probleme. Mai întâi trebuie să-i păcălească pe cei care l-au angajat, ca să nu vină să-l urmărească. Problema asta o rezolvă spunând că nu poate să scoată încărcătura la primul drum, iar pe urmă pierzând avionul la al doilea drum, cu tot cu o încărcătură falsă. Dar mai există chestiunea practică a găsirii unui loc în care să ducă pentru un timp încărcătura adevărată. Şi aici trebuie să găsească o soluţie în timpul zborului de marţi. Prima problemă pare mai complicată, dar de fapt nu era. Nu trebuia decât să aibă grijă să se potrivească declaraţiile. Iar de sărit, mai săriseră o dată dintr-un avion, aşa că ştiau cum se face. Cea de-a doua problemă, însă, era într-adevăr mai complicată. Trebuia să fie o ascunzătoare simplă şi bună, pentru că n-avea timp să caute ceva sofisticat. Ei, şi aici a avut el într-adevăr noroc, pentru că ascunzătoarea a

fost atât de bună, încât lădiţele acelea sunt aproape sigur tot acolo unde le-a pus atunci.

Traficul şi aglomeraţia se micşoraseră simţitor când au părăsit ceainăria. Trotuarul din faţa prăvăliei lui Morrison era gol.

Dar când traversară, pe la jumătatea şoselei, Roskill se opri puţin, înjură, şi pe urmă mări pasul.

— S-ar putea ca micul ticălos să ne fi lăsat cu buza umflată, exclamă.

Audley se grăbi după el. Oblonul uşii de la intrare era tras, arătând privirii anunţul „ÎNCHIS”, iar uşa era încuiată.

Roskill se uită în lungul străzii.

— Prăvăliile astea trebuie să aibă şi o intrare prin spate, spuse el. Dacă stai de pază la intrare, am să-ncerc prin spate.

Audley se postă stânjenit în faţa vitrinei. La nivelul ochilor lui era curată, dar mai jos mânuţe murdare şi nasuri mucioase lăsaseră un val de urme. Modelele expuse erau minuţios făcute. Vedea chiar şi nişte piloţi minusculi în carlinga avioanelor. Îşi petrecea oare Morrison serile libere aplecat deasupra unei mese, cu lipici, foarfeci şi pensule subţirele? Sau poate că producătorii angajaseră femei între două vârste, care-şi petreceau zilele asamblându-şi la nesfârşit produsele, spre a aţâta imaginaţia puştimii.

I se păru o veşnicie până când auzi zgomotul uşii, când Roskill o descuie ca să-i dea drumul înăuntru. Se simţea, în mod absurd, ca un hoţ băgat înăuntru de asociatul lui – senzaţie întărită de faptul că Roskill încuie imediat ce intrară.

— A plecat?

Roskill scutură din cap şi-i făcu semn.

— Nu, n-a plecat nicăieri.

Audley îl urmă prin magazin, până ajunseră într-o magazie dezordonată. În faţă, un birou îngrămădit era împrăştiat cu ordonanţe şi liste tipărite care nu mai încăpuseră pe un vechi birou înalt. Morrison era un negustor împrăştiat. Dar Roskill îi arătă o uşă deschisă, în stânga, care ducea către ceva care era clar o pivniţă.

— E acolo. E mort.

Audley trecu pe lângă un geamantan şi privi în jos, pe scara de lemn uzată. Un singur bec atârnând de un fir la piciorul scării, şi Morrison prăbuşit chiar sub el. Un picior îi rămăsese strâmb pe scară, iar pantalonul se ridicase, expunând patetic o piele prea albă. Avea o gaură în talpa pantofului. La jumătatea scărilor erau ochelarii, întregi. Fusese un om mărunţel în viaţă. Acum părea şi mai mărunt.

Audley simţi un amestec de repulsie şi de uşurare. Se temuse întrucâtva de o sinucidere absurdă, pentru care ar fi trebuit să-şi asume o parte din vină. Accidentul ăsta va fi mai puţin stânjenitor, oricât de neplăcut ar fi.

— A căzut pe scările astea?

— Poate. Roskill îl privi rece. Poate că da, poate că nu.

Lui Audley i se ridică părul de pe ceafă. Acel „poate că nu” suna ca o condamnare la moarte.

— Nu m-am uitat la el decât în treacăt. Doar cât să fiu sigur că e într-adevăr atât de mort cum pare, zise Roskill. I-a curs sânge din nas înainte să... cadă pe scări.

— Înainte...?

— I-a curs pe cămaşă. Dar când cazi pe scară nu-ţi curge sânge pe cămaşă. Şi nu te duci în pivniţă când îţi sângerează nasul – când spălătorul e în curte.

— Vrei să spui că l-a omorât cineva?

Se uită iarăşi în jos pe scară, înregistrând văruiala străveche şi jupuită a pereţilor, şi pânzele de păianjen care atârnau de nişte cuie mâncate de rugină... Nu putea să înţeleagă. Violenţa era rară, pentru că întotdeauna crea mai multe probleme decât reuşea să înlăture. Iar ăsta nu era stilul ruşilor, mai ales în Anglia, unde un astfel de gest putea să ducă la un scandal de proporţii.

Dar nici judecata şi nici instinctul nu-l puteau învia pe Morrison. Şi nici să-l ignore n-aveau cum.

— OK, Hugh. Vom respecta procedura. Mai întâi sun eu la poliţie. Pe urmă suni tu la departament. Spune-i ofiţerului de serviciu să-l avertizeze pe Stocker. Şi când sună Butler, să-l avertizeze şi pe el – dacă pe noi ne-a urmărit cineva aici, s-ar putea să-l urmărească şi pe el.

Era ca într-un coşmar; era destul de rău să fii aruncat din adâncimile tale direct pe câmpul de bătălie – dar era

încă şi mai rău să fii implicat în situaţii de o violenţă imposibil de înţeles.

— Cât vrei să ştie cei de la poliţie?

— Trebuie să aflăm cum a murit. Dar, indiferent cum, va trebui să-i facem să înţeleagă că prea mult tam-tam nu e recomandabil. Ai face mai bine să-l suni pe Stocker pentru asta; el ştie sigur cum se procedează. Şi, cât timp dau eu telefon, scotoceşti buzunarele lui Morrison – s-ar putea să dai peste ceva interesant.

Se întoarse la telefonul negru spălăcit din micul birou aflat în dezordine. Cel mai important lucru acum era să păstreze iniţiativa, să-l imite pe Fred, ale cărui afaceri cu cei de la secţia specială erau tratate întotdeauna de o manieră care nu lăsa nicio îndoială asupra celui care dă tonul.

— Aici e dr. D. L. Audley, de la Ministerul de interne.

L'Etat, c'est moi.

— Vorbesc de la „Magazinul Aeromodelistului" din strada... se împotmoli, neştiind adresa. A, dar uite-o acolo, pe un antet demodat: Se pare că a avut loc un accident fatal, dar nu sunt întru totul satisfăcut în privinţa condiţiilor în care s-a petrecut...

Asta era nota Fred autentică: nu se solicita chiar o anchetă, ci mai mult o consultaţie. Îşi aminti de tuşeul final tocmai la timp.

— Dacă aveţi amabilitatea să trimiteţi un ofiţer superior cu brigada de intervenţii.

Când trecu Roskill la telefon, Audley se întoarse în magazin, care în comparaţie cu depozitul era curat si vesel. Chiar în spatele tejghelei era un taburet scund, iar la piciorul scaunului era formată o mică scobitură cu marginile tocite—gaura pe care pantofii lui Morrison o săpaseră de-a lungul a sute de zile monotone, stând şi aşteptând să-şi vândă modelele unor puştani.

Scurta satisfacţie a lui Audley se risipi. Peste tejgheaua asta nu vor mai trece monede încălzite de prea mult ţinut în palmă; supermagazinul de alături va prelua inevitabil totul.

Îl întâlnise pe Morrison numai cinci minute în total, şi scosese untul din el. Oricare ar fi fost cauza morţii, vina nu era decât a lui, a lui Audley, sporită de sentimentul covârşitor de silă şi furie faţă de realitatea incomodă din beci.

Privi în tăietura din ziar pe care Roskill o scosese din portofelul lui Morrison: A FOST GĂSIT UNUL DIN AVIOANELE NOASTRE. Nimeni nu merită să ispăşească în felul ăsta pentru nişte crime minore, după o jumătate de viaţă, cu atât mai puţin pentru o crimă care nu-i adusese decât o conştiinţă vinovată. Era o slabă recompensă pentru zilele de frică şi primejdie trăite în Normandia, la Arnhem şi pe Rin.

Un ciocănit puternic în uşă îi luă pe nepregătite. Se aşteptase să audă mai întâi binecunoscutul claxon.

— Dr. Audley? Aţi făcut apel de urgenţă?

— Eu sunt Audley. Eu am dat telefon. Se pare că domnul Morrison a căzut pe scări în pivniţă, pe acolo. E mort.

Îi conduse în magazie pe cei de la poliţie, care lăsaseră un om în uniformă la uşă. Roskill, încă ocupat cu telefonul, îi salută cu o mişcare a capului fără să se oprească din vorbit.

Şeful brigăzii îşi aruncă o clipă privirea pe scară, iar apoi le făcu semn celorlalţi doi şi se întoarse către Aduley, cu o expresie blândă şi întrebătoare. Arăta de parcă ar fi văzut şi auzit totul, dar credea foarte puţin, şi nimic nu-l mai putea surprinde.

— Sunt inspectorul Roberts. Aş putea să vă văd actele, vă rog.?

Audley îi întinse portofelul.

— Şi domnul?

— Comandant de escadron Roskill, colegul meu.

— Aş putea să vă întreb cu cine vorbeşte?

— Cu ministrul.

— Vă aflaţi aici cu o însărcinare snecială?

— Da.

—Aş putea să aflu natura acestei însărcinări?

— Domnul Morisson ne ajuta cu informaţii referitoare la un caz pe care-l cercetăm, inspectore. O chestiune aflată sub jurisdicţia Actului Secretelor de Stat. Legătura lui cu cazul era minoră. Am vorbit cu el câteva minute azi după-amiază şi am aranjat să ne revedem la 5,25, înainte să închidă magazinul. Am găsit magazinul încuiat, iar

domnul Roskill s-a dus să încerce prin spate. A găsit corpul la picioarele scării.

Roberts dădu din cap.

—În mesajul dumneavoastră aţi spus că nu sunteţi tocmai satisfăcut în privinţa condiţiilor în care s-a petrecut moartea. Aţi putea să-mi spuneţi de ce?

Audley repetă ce-i spusese Roskill.

— Inspectore, nu există nici cea mai vagă intenţie de a-l acuza pe domnul Morrison. Vizita noastră l-a tulburat, dar nu avea niciun motiv să se omoare. Şi, oricum, chiar dacă ar fi vrut asta, nu cred că ar fi folosit o astfel de metodă. Când l-am văzut acolo jos, pentru prima oară, am crezut că trebuie să fi fost vreun accident. Încă mai cred asta. Dar, dacă e ceva necurat la mijloc, este de o importanţă capitală ca lucrul acesta să se stabilească repede.

Roberts îi aruncă o privire desuetă.

— Credeţi că există vreun motiv de orice fel pentru care cineva să fi vrut să-l ucidă pe domnul Morrison?

— Sincer să fiu, inspectore, părerea mea este că lucruri de-astea nu se întâmplă – nu aici şi nu acum.

— O mulţime de lucruri ciudate se întâmplă acum şi aici, doctore Audley.

—Nu de genul ăsta, inspectore. Dar, dacă s-au petrecut totuşi, trebuie s-o ştim, aşa că vă rog să faceţi un efort deosebit.

În acest moment îi se alătură Roskill, care-şi împinse mâna înainte, pentru a-i fi strânsă.

— Eu sunt de vină, inspectore. Îmi pare rău, dar când nu-ţi place un lucru nu poţi să-l faci frumos numai cu gândul.

Inspectorul zâmbi pentru prima oară, iar Audley îşi dădu seama că greşise crezând că va putea să trateze de la înălţime cu cei de la poliţie. Tot ce spusese fusese ori prea pompos, ori prea pretenţios, în vreme ce Roskill schimbase perspectiva şi nivelul discuţiei în câteva fraze simple.

— Dr. Audley are dreptate, desigur, genul ăsta de violenţă nu se mai poartă, continuă Roskill. Dar nici oamenii nu cad pe scară când vor să stea de vorbă cu mine. Dacă nu vor să vorbească nu cad, ci fug.

Îi dădu inspectorului o foaie de hârtie.

— Va trebui să ne verificaţi. Aveţi aici câteva nume şi telefoane.

— Şi, ca să vă fie mai uşor, am să vă descriu amănunţit toate mişcările noastre. Când am plecat noi din magazin era aici o familie – aş putea să vă descriu emblema de pe bluzoanele băieţilor. Iar afară au fost tot timpul doi puşti – fără îndoială de la vreun liceu din zonă. S-ar putea să fi văzut ceva, iar de mine îşi vor aminti cu siguranţă. Pot să vă dau o declaraţie completă.

Inspectorul se relaxă vizibil, iar Audley îşi mai dădu seama cu această ocazie că trecuse stupid cu vederea nu peste necesitatea de a-şi clarifica statutul, ci peste aceea de a-şi dovedi nevinovăţia. Propria lui pretenţie de autoritate şi poziţia lor neclară impusese de la început un ton

protocolar, stânjenitor; şi nu simţise că trebuie să rezolve problema asta pur şi simplu pentru că nu-i dăduse prin cap.

Se auzi clopoţelul de la intrare.

— Trebuie să fie doctorul, spuse Roberts. Sunteţi cumva doctor în medicină domnule?

Audley clătină din cap.

— Atunci, ne scuzaţi, trebuie să ne continuăm treaba. Nu vreau să vă mai reţin. De fapt domnul Roskill nu poate da toate detaliile necesare, iar dumneavoastră puteţi să ne trimiteţi mai târziu declaraţia, dacă doriţi.

Ceea ce, se gândi Audley, era un fel de-a spune: „Nu ştiu exact cine şi ce eşti, încrezutule, însă oricum prefer să tratez cu subalternul tău“. Şi era drept. Orice poliţist ar fi devenit colţos dacă i-ar fi căzut pe cap un caz atât de complicat sâmbăta seara, o seară de sâmbătă care nici nu începuse bine.

Roberts se întoarse şi plecă fără să-i aştepte răspunsul, sub pretext că trebuie să le arate drumul medicului legist şi fotografului care-l însoţea.

Roskill îi căută privirea lui Audley.

— Am vorbit direct cu Stocker. O să liniştească el apele; a spus s-o ştergem de-aici şi să lăsăm treaba asta până mâine. Dar, dacă vrei, pot să mai rămân pe-aici, să văd dacă găsesc ceva – pot să-ţi spun toate amănuntele mâine dimineaţă.

— Pot să-l aducă înapoi pe Butler?

Roskill râni:

— O să vină. N-o să apuce să doarmă prea mult, dar asta de-abia o să-i ascută ghearele mai tare. A – şi o să trimită un om la Knaresborough să-l supravegheze pe Tierney, şi unul la Asham, pentru Jones. Pentru orice eventualitate, aşa zicea Stocker.

Se pare că aveau oameni destui, evident. La secţia pentru Orientul Mijlociu nu fusese niciodată aşa. Dar nu-i plăcea felul în care Stocker manipula totul, iar în străfundul minţii lui începuse să se nască bănuiala că rolul principal al lui Roskill ar putea fi acela de a-l ţine pe Stocker la curent cu mersul lucrurilor.

Oricum ar, fi fost, era timpul să-şi afirme puţin autoritatea.

— Foarte bine, Hugh. Tu rămâi aici. Mâine poţi să vii să mă iei şi ne vom ocupa de Tierney, conform planului. Dar nu cred că o să fie foarte uşor, aşa că o vom face în două etape. Mai întâi, tu şi cu Butler puteţi să-l abordaţi în mod oficial. Iar apoi...

Făcu o pauză, pentru ca efectul să fie mai mare.

— Iar apoi voi încerca împreună cu domnişoara Steerforth.

Efectul fu destul de mulţumitor: pentru prima dată de la ceai, reuşi să-i capteze întreaga atenţie lui Roskill. Dar n-ar fi fost prea inteligent să-l lase acum aşa, cu chestia asta bântuindu-i prin creier. Dacă-i dădea cumva raportul lui Stocker, n-o făcea decât pentru că aşa primise ordin. Şi nu era vina lui Roskill că după-amiaza se sfârşise atât de

rău: fusese numai greşeala lui Audley că-l părăsiseră pe Morrison.

— Dacă Tierney a rămas la fel ca pe vremuri, o să încerce să ne tragă pe sfoară, Hugh. O să ştie mai multe şi o să ne spună mai puţine. Aşa că vreau ca voi să-i sensibilizaţi partea bună, iar dacă nu ţine, eu am să încerc să i-o sensibilizez pe cea rea. S-ar putea ca aşa să obţinem ceva.

VI

În drum spre casă, Audley simţi cum îl cuprinde o neagră deprimare.

Peisajul familiar, primăvăratec, după răceala zilei dinainte, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile; în mod normal ar fi trebuit să se ducă acasă pentru un week-end tihnit şi solitar, în schimb maşina lui alerga de la o problemă la altă problemă – numai necazuri, pe toate părţile.

Faith Jones avusese la dispoziţie cea mai mare parte a zilei ca să se agite şi să iscodească prin casă, iar el n-avea nicio garanţie că ea o să vrea să-i însoţească a doua zi în nord, presupunând că asta era o treabă bună. Nu putea nici măcar să fie sigur că încă îl mai aştepta.

Dar nu fata era necazul lui cel mai mare. Ultimele două ore îi confirmaseră temerile că pur şi simplu nu era în stare să-şi rezolve treaba – totul nu era decât o eroare îngrozitoare de raţionament. Cedarea lui Morrison fusese noroc, nu artă, iar în sufletul lui ştia că trimiterea lui Roskill şi a lui Butler înainte nu era atât o părticică din vreun plan ingenios cât, mai ales, rezultatul laşităţii lui

amestecate cu speranţă. Theodore Freisler pusese degetul pe rană: se temea de treburile murdare.

Cel mai rău lucru era moartea lui Morrison. Deocamdată, însă, nu i se părea ceva real: dar când irealul se va spulbera, Audley bănuia că o să fie înfricoşat.

În timp ce întorcea maşina ca să intre în curticica pietruită din faţa intrării, cu măcăitul gâştelor doamnei Clark răsunându-i în urechi, observă cu plăcere că cineva tunsese iarba – una din faimoasele iniţiative ale doamnei Clark. Sâmbătă, Audley se ocupa invariabil cu tăiatul ierbii, şi, într-un colţişor al minţii, se gândise toată ziua la asta.

Iar Mini-ul domnişoarei Faith Jones era tot acolo, în vechiul hambar, unde-i spusese să-l pună în dimineaţa aceea. Parcă şi el alături.

Bucătăria cu ziduri de piatră era răcoroasă şi liniştită după o amiază plină de neplăceri şi o călătorie spre casă în timpul căreia transpirase abundent. Iar Faith Jones, îmbrăcată într-un tricou şi o pereche de blue-jeans, uniforma tinereţii, tocmai turna o bere, la fel de rece şi de liniştită.

— Doamna Clark a ta mi-a spus că întotdeauna bei o bere când ajungi târziu de la birou. Părerea ei fermă este că întotdeauna atingi coarda sensibilă a unui bărbat dacă-l întâmpini aşa. Zice că gestul îi măreşte respectul pentru sine însuşi, chiar dacă n-are chef de bere. Iar eu cred că doamna Clark are o memorie rasială care poate ajunge până în vremea strămoşilor anglo-saxoni.

Îi oferi berea lui Audley cu o reverenţă din care nu-ţi puteai da seama dacă e serioasă sau glumeşte.

El o luă, complet zăpăcit.

— Nu ştiam că doamna Clark e la curent cu ce beau eu de obicei. Dar berea e binevenită, domnişoară Jones.

— Nu te formaliza iarăşi cu mine. Aseară ai fost de acord să-mi spui Faith, iar tu ai fost atât de mult „domnu' David" pentru mine astăzi, că mi-ar fi imposibil să-ţi mai spun „doctore Audley".

Îi zâmbi, dar el se refugie în paharul lui.

— Cât despre informaţiile doamnei Clark despre ce bei de obicei, trebuie să afli că sunt puţine lucruri pe care doamna Clark nu le ştie despre tine. Iar ceea ce nu ştie din experienţă şi pricepere, ştie probabil din instinct. Aşa că, întrucât azi am petrecut o mulţime de timp cu ea, mă tem că acum ştiu şi eu o mulţime de lucruri despre tine.

Audley se înecă cu berea. Rolurile se inversaseră, ca într-o proverbială răzbunare.

— Dar nu te nelinişti, continuă Faith cu oarecare candoare. Are o părere foarte bună despre tine. Mi-a dat să înţeleg că ai fi o partidă foarte bună pentru orice fată cu capul pe umeri. Şi toată ziua a ţinut-o lanţ cu aluziile.

Audley încercă să iasă la suprafaţă într-o încercare disperată de a pune capăt discuţiei.

— Probabil că şi despre tine are o părere foarte bună, dacă ţi s-a destăinuit atât de repede.

— Am avut grijă să-i spun că sunt fată de fermier. Dar cred că a făcut-o mai mult din disperare. O dată ce a făcut

greşeala să mă ia drept ultima ta prietenă, s-a agăţat de mine ca un scai. E de părere că predecesoarele mele au fost prea puţine – şi toate cât se poate de necorespunzătoare.

— N-ar fi trebuit s-o laşi să-ţi spună toate astea, domnişoară Jones. Ar fi trebuit să-i explici că noi doi avem o relaţie de... afaceri.

Audley era conştient că se exprima încă cu greutate.

— Nu sunt sigură că doamna Clark ar fi putut să înţeleagă o astfel de relaţie. Şi, de fapt, nici eu.

Pe urmă, brusc, deveni serioasă.

— Nu prea pot să-i spun că încerci să dovedeşti că tatăl meu a fost un hoţ, sau poate chiar mai rău.

Audley puse paharul jos şi se întoarse să privească peluza netedă, cu iarba proaspăt tunsă. În definitiv, pălăvrăgeala ei era preferabilă realităţii. Dar pentru că asta nu făcea decât să-i mascheze ezitările, era mai bine să-i spună adevărul.

— Am dovedit deja lucrul ăsta. Azi după-amiază. L-am strâns cu uşa pe un prăvăliaş inofensiv care vindea avioane de jucărie şi care a fost pe vremuri operatorul tatălui dumitale. Şi l-am făcut să recunoască. Iar acum e mort.

— E – e mort!

— Se numea Morrison. Cred că a murit într-un accident pe scară. Dar unul dintre colegii mei nu e de aceeaşi părere.

— Adică n-a căzut pe scări!

Audley se întoarse.

— Adică n-a murit accidental, spuse el dur.

— David – ce eşti tu?

Audley deschise altă cutie de bere şi i-o oferi. Ea refuză scuturând din cap, iar el şi-o turnă neglijent în pahar, privind cum dădea spuma pe-afară.

— Ce eşti tu? repetă ea. Ce faci? Eşti într-adevăr un personaj misterios, cu capă şi spadă – genul de personaj despre care citeşti dar nu crezi că există? Presupun că n-ai recunoaşte-o dacă ai fi, aşa că e o întrebare prostească.

Nu prostească, dar fără răspuns, se gândi Audley. Acum era un miel îmbrăcat într-o blană de lup care nu i se potrivea, dar ea n-ar fi crezut niciodată asta. Privirile îi căzură apoi pe o cărticică legată în albastru şi auriu, care zăcea într-un teanc pe pervaz deasupra boilerului.

— Crezi în spiriduşi Faith?

Ea îl privi cu chipul golit de orice expresie.

— *Puck of Poolfs, Hill*[6] chiar pe raftul din spatele tău. E acolo la început un pasaj în care Puck se supără când este numit spiriduş. Dă-mi cartea să-ţi arăt.

Răsfoi precipitat paginile ca să găsească pasajul pe care aproape că-l ştia pe dinafară: „Ceea ce noi numim spirite sunt chestii contrafăcute, de care oamenii de pe coline nici n-au auzit”.

—Numai că noi bineînţeles că am auzit de ele. Dar acum ştii exact cum s-a simţit Puck. Nu poţi să generalizezi numai pe baza a ceea ce ştiu oamenii de pe coline.

Dădu înapoi câteva pagini: „Giganţi, zâne, spiriduşi; duhuri ale pădurii, ale copacilor, ale muşuroaielor şi ale apelor; vrăjitori, paznici de dealuri, de comori, oameni buni, pitici, somnambuli...”.

— Eu nu sunt un somnambul, bineînţeles. Eu aş putea fi paznicul dealului.

Ea dădu din cap disperată.

— Fii serios, David.

— Dar chiar sunt. Tatăl tău vitreg nu are de fapt dreptate – nu sunt poliţist. Sunt mai degrabă un fel de meteorolog, un prognozator al vremii din Orientul Mijlociu. Sau cel puţin asta am fost până ieri. Încercam să prevăd ce se va întâmpla în anumite ţări. Eşti mulţumită cu răspunsul ăsta?

Faith se gândi puţin înainte să răspundă.

— Orientul Mijlociu —ăsta e motivul pentru care camera de zi e presărată cu toate ziarele şi lucrurile acelea arabe?

Audley aprobă din cap. Va trebui să amâne lecturile din *Al Ahram* şi *Al Kuwat* şi celelalte gazete arăbeşti, şi să treacă la *Molodaia Gvardia* şi *Ogoniok*, la fel de conştiincios ca şi până acum.

— Dar tatăl meu n-avea nimic de-a face cu Orientul Mijlociu. El nu zbura decât în Europa.

— Asta e adevărat. Sunt puţin în afara „teritoriului” meu. Şi puţin depăşit de evenimente. Tocmai de aceea s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. După cele ce s-au petrecut în după-amiaza asta, nu mai sunt atât de sigur că

am dreptul să te implic – sau că tu o să mai vrei să fii implicată. Dar aseară ai spus că ai da mult să afli ce-a făcut tatăl tău.

Ea îl privi surprinsă.

— Vrei să spui că aş putea într-adevăr să fac ceva? N-aş fi crezut că voi – Oamenii Dealurilor – vă încredeţi în cei de afară.

— Ei, nu – eu însă, da. Am apelat deja la câteva personaje mai neobişnuite. Lucru de mirare pentru tine, nu?

Ea îşi duse mâna la gură, tresărind vinovată.

— Unul dintre ei nu se numeşte Esau, sper?

— Ba, cu siguranţă că da.

Esau era numele conspirativ al lui Jake. Era un vechi banc de-al lor că Jake îşi întorcea cămaşa pe dos ori de câte ori voia să-şi schimbe numele.

— Îmi cer iertare. A sunat pe la vremea ceaiului. Dar a lăsat un număr de telefon valabil până la ora şapte – e pe notesul de lângă telefon.

Audley nu recunoscu numărul, dar când sună, se dovedi a fi de la unul din cluburile de noapte din Soho, unde Jake îşi petrecea probabil mare parte din timpul liber. „Dar, desigur, ne face plăcere să-l chemăm pe domnul Esau”, i se răspunse la capătul firului.

— Esau?

— Dragul meu David! Micuţa ta prietenă—pe care o neglijezi atât de ruşinos – şi-a adus aminte să-ţi transmită mesajul meu!

— Nu e prietena mea.

— A, nu bineînţeles; secretara-menajera ta cu accent rural. Ce tâmpit pot să fiu, am luat-o drept altceva!

— Treci la subiect, Esau.

— La subiect? Chestia, prietene, este că te preţuiesc atât de mult că, în loc să mă grăbesc la întâlnirea mea de azi dimineaţă, m-am repezit să-i telefonez celuilalt prieten al meu.

Interesul lui Jake pentru Panin era în mod clar mai mult decât întâmplător dacă se aprinsese atât de repede. Dar Jake era, desigur, un tip ambiţios.

— David, ştii că prietenul tău a revenit la preocupările tinereţii sale glorioase?

— Da.

Era clar că israeliţii aveau o reţea bună în Berlin.

— Nici nu mă îndoiam, deşi ai omis, din neglijenţă, să-mi spui şi mie. Dar n-are importanţă. Prietenul meu a menţionat asta în răspunsul lui. A promis că o să acorde chestiunii o parte din timpul său preţios. Deocamdată, însă, ne-a dat un indiciu. Ai auzit vreodată de Turnul G?

— Nu.

— Nici eu. Dar se pare că prietenul tău şi-a petrecut mult timp acolo pe vremuri. Turnul G – va trebui să te documentezi. Sunt sigur că aveţi o grămadă de informaţii despre drăcia asta.

— Am să-i acord toată atenţia. Şi asta a fost tot?

— Tot! Într-un timp atât de scurt cred că nu e rău deloc. Da, asta e tot. Asta e tot deocamdată – numai că aş vrea să-ţi cer sfatul într-o mică problemă.

Acum urma nota de plată, sau măcar prima rată. La Jake întotdeauna urma o notă de plată.

— Dar nu-ţi mai încărca mintea cu ea acum. Secretara-menajera mea mă aşteaptă, aşa cum sunt sigur că face şi a ta, David. O să mai stăm de vorbă pe săptămâna viitoare.

— Îţi stau la dispoziţie.

Încă înainte de-a pune receptorul jos, Audley începuse să compare avantajele contactării imediate a departamentului pentru a localiza Turnul G cu dezavantajele deconspirării noutăţii. Respinse dezavantajele imediat. Şi ştia că ermetismul excesiv era un viciu profesional care trebuia controlat. Unii cădeau pradă acestui viciu. El trebuise întotdeauna să se lupte cu dorinţele de a ţine pur şi simplu secretele numai pentru el. Încercă să se monteze împotriva protestelor interioare. Serviciul de informaţii era acolo pentru a fi folosit, dar probabil că nu şi sâmbăta seara, pentru un caz încurcat de spionaj.

Dar, când obţinu legătura, fu la început foarte surprins de răspunsul amabil, până când îşi dădu seama că oamenii aflaseră. Se pare că Stocker se ţinuse, într-adevăr, de cuvânt. Deci bineînţeles că o să se stabilească identitatea turnului G, şi încă cu maximă promptitudine. După care o să-l sune ei.

După care o să comunice toate amănuntele cui mai era interesat de chestia asta...

Se întorse în bucătărie şi o găsi pe Faith punând masa pentru cină, la fel de domestică precum toate predecesoarele ei.

— Tot şuncă şi salată – doamna Clark zice că vara şi primăvara din asta trăieşti. Esau al tău ţi-a spus ce trebuia?

— S-ar putea. O să ştiu sigur ceva mai târziu, în seara asta.

Ea se opri şi îl înfruntă:

— David, trebuie să ştii că, dacă tot te voi ajuta, o să trebuiască să te încrezi în mine. Dacă omul acela a fost, într-adevăr, ucis azi după-amiază, am dreptul să ştiu în ce mă bag. Şi prefer să ştiu ce fac.

— E destul de corect. Presupunând, desigur, că pot să am încredere în tine.

— Vrei să-ţi spun că aş apăra ţara şi Regina, orice-ar fi?

— Ai face-o?

— Nu, n-aş face-o. Dar tu?

Audley clătină din cap.

— Pentru mine nu e valabilă aceeaşi întrebare. Eu sunt de modă veche. Dar n-am pus întrebarea cum trebuie. Pot să fiu convins că o să ai încredere în mine?

Faith făcu o mutră acră.

— E o problemă dificilă, nu? Şi scârboasă.

— Nu văd de ce. Ai putea să-mi răspunzi la întrebări mult mai dificile. Ai putea să-mi spui că americanii au

greşit în Vietnam. Sau că eşti convinsă că rachetele ar trebui făcute pluguri. Dar nu contează, pentru că nu-ţi pun ţie întrebarea – mie trebuie să mi-o pun.

Îi luă tacâmurile şi continuă el să aşeze masa în locul ei.

— Cine mi-a tuns iarba azi?

Ea clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce om ciudat poţi să fii! Eu am tuns iarba în locul tău. Doamna Clark a venit de dimineaţă cu cumpărăturile şi, când a văzut că eşti plecat, mi-a ordonat aproape să trec la treabă. Mi-a şi arătat cum se porneşte maşina. Ce legătură are asta cu încrederea în mine?

— Doamna Clark ştie să cântărească un om. Dacă ea are încredere în tine cu gazonul şi maşina, atunci pot să am şi eu, în alte privinţe. Vrei să afli exact ce-a făcut tatăl tău, rău sau bine?

— Vreau. Şi nu văd niciun rău în asta.

— S-ar putea să fie mai complicat decât pare. Ţi-am spus aseară pă tatăl tău a capturat ceva. Există un rus care ştie ce. Şi vrea acel ceva atât de mult, încât e gata să ne ceară ajutorul. Cel puţin aşa credem noi.

— E un om bun sau rău?

— E un personaj foarte important.

Faith se cutremură.

— Dacă bun şi rău nu înseamnă nimic pentru tine, atunci ar fi mai bine să n-ai încredere în mine. Pentru că atunci aş fi idioată să am eu încredere în tine.

Audley era gata s-o acuze de naivitate, dar se abţinu. Sigur că era naivă – cum fusese şi el aşteptându-se la

altceva. Din nou eroarea aceea gravă de neiertat; dacă voia s-o folosească, trebuia mai întâi s-o convingă.

— Nu prea ştim despre el decât că e foarte puternic şi influent în ţara lui. Ăsta e motivul pentru care trebuie să aflăm ce este lucrul acela şi de ce este atât de important pentru el. Am vrea să ni-l facem prieten, dar nu putem avea încredere în el. Nu înţelegi?

— Ajungi mereu la chestia asta cu neîncrederea. Tu n-ai niciodată încredere în alţii şi nici ei în tine! Pentru tine nu e decât un joc!

Audley simţi cum se sufoca de mânie, o mânie pe care nu putea s-o reprime.

Să fiu ca Dubcek? Sau ca Nagy şi Maleter? Sau ca Jan Masaryk? Doamne, femeie, n-avem dreptul să le acordăm încredere.

Era conştient de prăpastia în care se arunca, dar nu mai avea cum s-o evite. Iar acum, oricum, nici nu mai voia s-o evite.

— Sigur că e un joc. Şi dacă l-am juca toţi aşa cum trebuie, am duce-o mult mai bine. Împuşcăturile pornesc întotdeauna de la cei care încearcă să introducă în practică nobilele sentimente siropoase şi sloganurile doctrinare rudimentare. Aşa că mai bine ţi-ai împacheta scrupulele comode şi dilemele morale şi le-ai duce înapoi cu tine la şcoală. O să arate mai bine pe tablă.

Se opri să-şi tragă respiraţia şi-l cuprinse un sentiment de dispreţ faţă de el însuşi. Obrajii ei erau roşii, iar culoarea se răspândea de parcă ar fi pălmuit-o. Prăvăliaşii

şi profesorii erau o pradă uşoară. Şi tentantă, după cei ca Stocker şi Jones, care puteau oricând să-i pună la punct.

— Îmi cer scuze, domnişoară Jones. Nimic din ce-am spus nu e drept. Şi s-ar putea să ai dreptate, zise el pe un ton potolit. Dar mie îmi pasă cu adevărat de jocul în care sunt băgat – sau eram, mai bine zis. De fapt, cred că am fost aruncat în buclucul cu tatăl tău pentru că îmi pasă prea mult: nu puteam să sufăr să stau şi să mă uit cum Orientul Mijlociu este transformat într-un sat fără câini – cel mai mult de prietenii dumitale ruşii, dar şi de noi şi de americani. Însă n-aveam niciun drept să-mi vărs nervii pe dumneata.

Ea se întoarse şi pentru o clipa Audley crezu că o să iasă pur şi simplu din cameră. Dar în loc să facă asta, ea luă un scaun şi se aşeză, cu spătarul în faţă şi cu bărbia sprijinită de el.

— Deci, ce vrei să fac?

El o privi surprins. Nu o considera genul de persoană care să se lase intimidată.

— Adică mai vrei să mă ajuţi?

— Acum mai mult ca oricând, David. N-am pretenţia că te înţeleg. Sau poate că nu reuşesc să înţeleg ce-l determină pe un om ca tine să facă ceea ce face. Dar, nu ştiu de ce, nu pot să cred că te-ai lăsa amestecat în ceva rău. Şi regret c-am spus că nu e decât un joc. Asta a fost— a fost mult mai rău decât ce-ai spus tu.

Nu se putea face pace mai bine decât atât.

— Hai să mâncăm, spuse el, simţindu-se în mod absurd uşurat că fata n-o să-şi facă bagajele.

În timp ce mâncau, ea pălăvrăgi degajat despre cum îşi petrecuse ziua – o zi ciudată, printre străini, într-o casă ciudată. Era curios cum o acceptaseră toţi – poştaşul, lăptarul de la Co-op şi doamna Clark. Ajunseseră oare oamenii de astăzi la părerea că burlacii trebuie să aibă din când în când o fată pe lângă casă sau era ea prea relaxată? Audley o găsea relaxantă, numai că impresia de aroganţă pe care şi-o formase la cimitirul din Asham nu-i dădea pace, umbrindu-i mulţumirea. De obicei aprecierile lui nu erau atât de departe de adevăr.

Masa i se păru ca un vis. Nu numai pentru că Faith era atât de diferită de Liz, deşi probabil că fără ochelari ar fi fost la fel de drăguţă, chiar dacă mai puţin înzestrată fizic. Era mai curând vorba de faptul că, dincolo de această normalitate, dincolo de tentativa lăptarului de a-i vinde o smântână de două ori mai scumpă şi dincolo de părerea doamnei Clark că Faith era mult-întârziata succesoare a lui Liz, dincolo de toate acestea nu era decât realitatea rece.

Nu erau prieteni, nu erau nici măcar cunoştinţe întâmplătoare. Erau doar componente ale unui întreg lanţ de evenimente, care începuseră cu mult timp în urmă, şi în care intraseră un om mort demult – şi încă unul, mort de curând. Sporovăiră şi spălară vasele cu o linişte care nu era decât aparentă. Undeva acolo, afară, în întunericul care sporea, oameni pricepuţi desfăceau încă Dakota în

bucăţele. La o distanţă de o oră, Morrison se afla întins pe o masă, iar Roskill aştepta raportul medicului; peste Canal, Butler îl vâna încă pe belgian, care se speriase cumplit cu atâţia ani în urmă. Şi, dincolo de toţi, era Panin.

Ei formau lumea adevărată. În timp ce lumea aceasta nu era decât o blândă iluzie.

Iluzia fu spulberată într-un sfârşit de ţârâitul telefonului. Fu surprins de expresia de înţelegere discretă pe care o zări în privirea ei în timp ce continua să stea pe scaun, dorindu-şi să înceteze zgomotul acela. Scutura din cap ca să alunge ideea. Visele nu pot fi împrăştiate atât de uşor. Faith era destul de raţională ca să nu se impacienteze pentru orice moment de aflare a adevărului, oricât de mult ar fi dorit să-l cunoască.

Vocea calmă, bine crescută şi potolită de la telefon îl smulse până la urmă din aceste speculaţii. Doctorul Audley dorea să afle amănunte despre Turnul G.

— Un complex adăpostit anti-aerian, puternic protejat împotriva bombardamentelor, aflat în Berlin, domnule. Construcţia lui a început în iarna lui ’41. La Grădina Zoologică, dincolo de canalul Landwehr. Chiar lângă cuştile de păsări ale Grădinii – o mostră interesantă de planificare urbană, după tipicul teuton.

Un turn de apărare anti-aeriană. Îşi aminti de un monstru de turn înălţânda-se deasupra ruinelor oraşului Hamburg în 1948.

— Mult mai mare decât acela, domnule. E mai mult o fortăreaţă decât un turn de apărare anti-aeriană. E dotat cu toate condiţiile moderne – generatoare interne, rezerve de apă, tot... Bateria principală e pe acoperiş: opt tunuri mari şi patru baterii de artilerie uşoară. Dedesubtul lor se afla cartierul general al garnizoanei, cu depozitul de muniţie. Pe urmă un spital militar complet echipat cu un personal de şaizeci de persoane. Dedesubtul lui se afla crema colecţiilor din Staatliche Museum, la fel de în siguranţă ca la Banca Angliei. Iar după asta, două etaje de adăpost anti-aerian, cu o capacitate de cincisprezece mii de persoane – cu toate că până la urmă au încăput încă de două ori pe atâta. În afară de două mii de morţi şi răniţi. A rezistat până la ultima bombă – opt picioare de beton armat şi grilaje de oţel – dar un loc nu foarte plăcut, totuşi...

Audley încercă să-şi închipuie treizeci de mii de civili înnebuniţi de panică, înghesuiţi într-o cutie de beton de pereţii căreia se izbesc tot timpul bombe şi obuze ruseşti.

— Însă, cum spuneam, sigur până în ultima clipă. Se crede chiar că Goebbels hotărâse la un moment dat să conducă operaţiunile de apărare de acolo – turnul avea la parter o staţie de transmisie radio, iar principalul centru de comunicaţii – adică Turnul L – era în apropiere. Dar în final a ajuns în celălalt capăt al Tiergarten-ului...

Audley nu mai asculta. În schimb mintea îi gonea de-a lungul ultimelor treizeci şi şase de ore către singura

supoziţie de care fusese cât de cât sigur, dar care acum se prăbuşea pe neaşteptate sub ochii lui.

... tot la Friedrischshain, mai mic, desigur Turnul G era de departe cel mai mare. În jur de o sută şi treizeci de picioare înălţime...

Fusese o idee preconceptă, bineînţeles. Şi chiar dacă nu se mai potrivea cu faptele, tot îi mai suna adevărat.

— Iar în Grădina Zoologică au fost tot timpul animale, până la sfârşit. Lei sângeroşi şi hipopotami la un loc cu ruşii, fără îndoială...

Din plictisit, Audley deveni incredul.

Îi mulţumi cu mintea aiurea omului, care părea destul de preocupat de ultimele ore, destul de wagneriene, ale Reich-ului de o mie de ani, mai mult din cauza suferinţelor îndurate de bietele animale de la Grădina Zoologică berlineză. Puse receptorul în furcă.

Se aplecă după servietă, dar se opri la jumătatea gestului. Ştia perfect ce scrie în dosarul Panin, care se afla acolo împotriva tuturor regulamentelor. Şi n-avea niciun rost să se mintă că nu exista nicio legătură între Steerforth şi Panin, chiar dacă nu era genul de legătură la care se gândise iniţial.

Într-adevăr, dacă a avut vreun sens în 1945, numai avea niciunul în 1969.

Dar trebuia verificat.,

Theodore Freisler s-ar putea să ştie răspunsul la întrebare. Exista însă o altă persoană care-l ştia în mod sigur. Îşi lua agenda din sertar şi se uita la bătrâna lui

pendulă, punând în cumpănă ora destul de târzie şi măsura, nu foarte mare, în care Sir Kenneth Allen se putea numi o cunoştinţă a lui. Întâlnirea lor de la Roma fusese strict oficială, însă el fusese oricum făcut KO. Audley se simţise stors după o jumătate de oră de conversaţie, după care se simţise cântărit şi apoi eliminat politicos dintre „grei".

Dar importantul personaj mai fusese consultat de departamentul lor, iar Audley ştia că n-o să-l refuze, orice ar fi crezut despre el. În afară de asta, dacă vocea aceea plictisită comunica informaţiile mai departe, s-ar putea ca şi Stocker să ajungă la aceeaşi concluzie, iar Stocker n-ar ezita să-l abordeze pe Sir Kenneth, de la prezidiul lui sau din biroul de persoană foarte importantă. Iar dacă Stocker suna al doilea, posibilitatea asta i se părea o recompensă destul de mare ca să-l convingă să încerce.

Când reveni la bucătărie, un sfert de oră mai târziu, Faith tocmai terminase cu spălatul vaselor. Se întoarse către el şi îl privi cu o aşteptare mută în ochi, care se şterse însă când văzu propria lui expresie nelămurită.

— N-ai obţinut ce voiai?

— Ce voiam?

Se aşează la bătrâna lui masă din bucătărie şi îşi pironi privirea pe lemnul ei zgâriat şi tocit.

— E clar că n-am obţinut ce voiam, iar, pe de altă parte, am obţinut mai mult decât mă aşteptam.

Îşi ridică ochii către ea.

— Ştii, Faith, cred că ştiu ce conţinea încărcătura tatălui tău.

— Sir Kenneth, ne-am cunoscut la Roma, la simpozionul de studii pe teme egiptene.

— Da, îmi amintesc foarte bine, doctore Audley.

Vocea aceea superbă era plină de autoritate, dar n-avea nici cea mai vagă urmă de aroganţă.

— Lucrarea dumneavoastră despre Shirkuh a fost admirabilă. Sunt cu totul de acord cu dumneavoastră că Nur ed-Din şi Saladin i-au acordat prea multă atenţie. Dar, cu ce pot să vă ajut?

— Cred că aţi putea să ne ajutaţi într-o problemă pe care o avem aici, la departament.

Asta dădea apelului său un aer oficial, dar Sir Kenneth nu era oricum genul de om care să se lase îmbrobodit.

— Da?

— Mi se pare că aţi fost în 1945 la Berlin ca membru al Comitetului Aliaţilor pentru Tezaurul de Artă?

— Da, doctore Audley. Însă un membru destul de puţin important.

— Vă amintiţi de Turnul G, Sir Kenneth?

Faith se holbă la el.

— Colecţia Schliemann.

Acum se încruntă la el.

— Troia, Faith – Troia! Turnurile fără acoperişuri şi câmpiile pustii – Troia!

Chipul ei se destindea. Maxilarul i se lăsă puţin, iar pe urmă se strânse iarăşi. Nu spunea nimic.

— Ai auzit de Heinrich Schliemann?

— Bineînţeles că am auzit, zise ea repezit. E cel care a descoperit Troia, toată lumea ştie asta...

— Mai mult decât Troia, Faith. Mult mai mult. A descoperit tezaurul regal – unul dintre cele mai mari ale tuturor timpurilor.

— A furat-o de la turci şi le-a adus comoara nemţilor. Dar, după război, ruşii au găsit-o şi au luat-o – şi au pierdut-o. Nimeni n-a mai văzut-o din vara lui 1945.

Furia nu era o emoţie des întâlnită la Sir Kenneth, dar neplăcerea pe care o exprima tonul lui fu magistrală:

— În problema asta, doctore Audley, înaltul Comandament al ruşilor n-a fost prea deschis faţă de noi. Nu pun la îndoială faptul că au scos colecţia Schliemann din Turnul G şi nici dreptul lor la ea, ca despăgubiri de război. Şi ei suferiseră mari pierderi, din propriile lor tezaure. Aveau dreptul la o compensaţie.

— Dar s-o iei – şi nu exista nicio îndoială că au luat-o – şi pe urmă s-o laşi să se piardă, ăsta e un act de neglijenţă de neiertat.

— Unii dintre colegii mei cred şi acum că nu s-a pierdut niciodată şi că se află în buncărele de la Kremlin. Dar ăsta nu e decât gândul lor, pe care l-au vrut adevărat. Dacă ar fi supravieţuit, ar fi fost demult readusă în Berlinul de Est, la Staatliche Museum...

Faith se aşează de partea cealaltă a mesei, cu umerii lăsaţi.

Pe urmă îşi adună puterile.

— Crezi că ştii, ai spus? Dar cât de sigur eşti – şi cum de ştii?

— Nikolai Andreevici Panin, Faith—rusul despre care ţi-ain povestit. El e indiciul meu. Vezi tu, eu am crezut că dacă aflu ce făcea el în 1945 la Berlin, înainte să vină în căutarea avionului tatălui tău, ne-am putea da seama ce transporta avionul.

Ochii ei se măriră:

— E acelaşi om de atunci?

— Păi, da, tocmai aici e problema. Pe vremea aceea era un nimeni, nu făcea decât ce i se spunea. Acum, însă, este departe de a fi un nimeni.

— Şi ce făcea – când era un nimeni?

— Era soldat. Unul dintre puţinii care au rezistat tot drumul de la Stalingrad la Berlin. Dar înainte de asta fusese arheolog, iar în Turnul G nu exista decât un singur lucru care l-ar fi putut interesa.

— Turnul G?

— Acolo a lucrat după ce ruşii au cucerit Berlinul. O fortăreaţă anti-aeriană mare cât un bloc. Şi fortăreaţă, şi spital, şi adăpost anti-aerian. Şi adăpost de tezaure.

— ... Monede, tapiserii şi sculpturi au fost recuperate, dar nu şi colecţia Schliemann. Tot ce are acum Staatliche Museum despre Troia este doar o mică adunătură de mărunţişuri. Şi, ceea

ce face tragedia completă, doctore Audley, este că dacă englezii n-ar fi fost niște tâmpiți, colecția n-ar fi ajuns niciodată la Berlin. Schliemann a oferit totul British Museum-ului. Cadou. Dar Winter Jones l-a refuzat. L-a refuzat pentru că nu avea spațiu.

Soarta fusese crudă cu tezaurul Troiei. Rușii și francezii oferiseră sume mari pentru ea. Grecii o reclamau în numele lui Homer. Dar toate cele trei națiuni se uniseră ca să-l ajute pe Schliemann să reziste Turciei de a i se înapoia proprietatea, toate trei în speranța că o vor căpăta drept recompensă. Iar englezii au refuzat-o din lipsă de spațiu!

— Ironia întregii povești, doctore Audley, este că tezaurul ar fi fost în siguranță în orice muzeu în afară de cel în care a ajuns.

Așa că au obținut-o nemții, doar ca s-o piardă în favoarea rușilor, care, la rândul lor – în opinia demnă de luat în seamă a lui Sir Kenneth – au pierdut comoara în favoarea vreunui contrabandist obscur, care a topit totul, pentru valoarea brută în aur.

Aurul regelui Priam. Coroana Hecubei și inele pentru degetele Elenei. Cupa cu care a băut Paris și armele cu care s-a bătut Hector.

— Bineînțeles că nu era aurul Troiei de pe vremea lui Homer. Era mai târziu decât Homer cu cel puțin o mie de ani. Dar nu asta contează, doctore Audley. Comoara era superbă și de neprețuit...

Mai spusese cineva cuvintele astea – Morrison, chiar în după-amiaza aceea repetând ca un ecou vorbele lui Steerforth.

Audley se uită peste masă la fiica lui Steerforth, progenitura unui om care s-ar putea foarte bine să fi comis unul dintre cele mai mari furturi de artă din istoria omenirii.

Părea nenorocită, iar el o compătimi: nu era o piesă prea onorabilă la dosarul unei respectabile profesoare de chimie.

— Capul sus, Faith! S-ar putea să greşesc.

Îl privi fără prea mult optimism.

— Dar nu crezi totuşi că greşeşti, nu?

— S-ar putea. Într-un fel, m-ar surprinde să aflu cu certitudine că Panin urmăreşte tezaurul Schliemann. Până acum n-am luat în consideraţie posibilitatea unei simple prăzi – nu i-ar interesa pe ruşi atât de tare. Şi, mai ales, nu pe un personaj cum e rusul nostru. Are pe cap probleme mult mai mari decât o grămăjoară de briz-brizuri de aur furate dintr-un muzeu.

— Tu nu-ţi dai seama ce spui, nu-i aşa, David? Pentru tine nu sunt decât nişte zdrăngănele de aur! Presupun că nu ai citit niciodată despre ce a descoperit Schliemann.

Nu aşteptă răspunsul lui.

— Ştiu că ştii despre Schliemann. Toată lumea ştie—o legendă capitalistă. În fiecare bancher zace un arheolog romantic. Un pumn în nasul tuturor specialiştilor care au spus că Troia n-a existat!

Se gândi o clipă înainte să continue.

— Când eram mică am citit o pagină despre grămăjoara ta de zdrăngănele. Nu-mi mai amintesc acum toate amănuntele, dar îmi amintesc câte ceva despre bijuterii. Era o diademă de aur, David, care forma o pereche împreună cu alta. Era făcută numai din sârmuliţe şi ineluşe de aur, din frunzuliţe şi mici ornamente. Avea mai mult de şaisprezece mii de elemente. Iar asta nu era decât una! Una singură! Şi erau mii de piese. Şi cercei, şi inele, şi butoni, şi cupe, şi ornamente!... În zilele noastre, oamenii nu-l iau foarte în serios pe Schliemann. N-a descoperit Troia care trebuia, şi tot ce a crezut el că este Homer curat, nu era de fapt deloc aşa. Iar eu cred că adevăratul război troian n-a fost decât o mică gâlceavă pentru comerţ şi taxe – nu cum ni-l descrie nouă Homer. Dar legenda era glorioasă şi eroică, iar comoara i se potrivea perfect, aşa că, într-un fel, n-a greşit deloc. Iar dacă arheologul tău rus e măcar pe jumătate om – dacă are măcar un pic de inimă, n-o să-şi găsească liniştea câtă vreme mai există o şansă ca tezaurul să fie redat omenirii...

Furia ei bruscă îl uimi aproape la fel de tare ca şi cunoştinţele ei neaşteptate. Oamenii de ştiinţă, chiar şi de sex feminin, nu erau, după câte ştia el, nici atât de vehemenţi, nici atât de bine informaţi despre arta clasică.

Iar acum Faith măsura bucătăria de la un capăt la altul.

— Viteazul meu tată! Ticălosul!

Se simţi obligat s-o tempereze, să-l apere pe bietul om, orice ar fi făcut.

— Stai puţin, Faith. Încă nu ştiu precis. Iar dacă el a făcut asta, nu putem şti dacă era conştient de valoarea obiectelor. Pentru el nu erau decât o simplă captură – aur bun de furat. Şi nu era singurul care credea că are dreptul la o răsplată pentru serviciile aduse.

Faith se întoarse către el.

— Nu ştia? Nu ştia? Of, David, ştia. Ştia chiar al dracului de bine! Ştia pentru că şi eu ştiu – nu te miră faptul că ştiu atât de multe despre Troia?

Din nou nu aşteptă să fie întrebată, ci se precipită furioasă:

— Ştiu, pentru că am moştenit de la el o carte mare şi frumoasă despre Heinrich Schliemann şi minunata descoperire a Troiei. Şi am iubit cartea asta pentru că era a lui – am citit-o de nu ştiu câte ori. Când eram mică voiam chiar să mă fac arheolog de dragul ei. E de râs, nu?... Am găsit toate cărţile lui în pod când eram mai mică. N-avea gust în general—romane vulgare de senzaţie, cu puţină pornografie, pe care n-o înţelegeam, tipărite în străinătate. Şi un set de romane de Dickens, necitite. Dar era şi cartea asta minunată pe care o adoram. Pentru mine ea era cartea lui de căpătâi. Şi aşa şi era, nu? Probabil că a cumpărat-o ca să ştie exact pe ce şi-a pus mâinile lui murdare!

Se opri şi-l privi cu durere.

— David, deşteptule! spuse ea cu amărăciune. Ai ghicit bine, nu-i aşa? Iar acum ai nevoie doar de o mică dovadă în plus de la fiica nemernicului. Dar ai încercat să atenuezi lovitura, e drept. Şi asta e frumos din partea ta.

Îi era milă de ea. Probabil că subconştientul ei îi spusese despre ce e vorba în momentul în care el pronunţase numele Troiei, iar apoi mintea i se împleticise printre propriile ei repere.

Era o modalitate crudă de a afla adevărul.

Şi necazul era că, în adâncul inimii lui, nu putea să-l condamne pe Steerforth. Pentru el nu fusese altceva decât pradă. Dar pentru ea va fi întotdeauna o crimă de neiertat, pentru că-i trădase dragostea şi admiraţia din copilărie, oricât de mult încerca să judece la rece.

— Nu-i nimic, spuse el. O să îndreptăm noi lucrurile— vom găsi tezaurul.

VII

Gâştele îl treziseră pe Audley dintr-un vis agitat şi confuz.

Şi totuşi, când se trezi, îşi dădu seama că nu visase cu adevărat, pentru că nu fusese nicio clipă complet adormit. Visul lui venise de pe tărâmul acela tulbure care separa gândurile de somn, un amalgam al întâmplărilor nedigerate din ajun.

Îşi aminti că citise cartea lui Ceram, *Zei, morminte şi cărturari*, singura din biblioteca lui care vorbea mai amănunţit despre Schliemann şi tezaurul său. Iar cuvintele lui Ceram creaseră în mintea lui obosită imagini, multe imagini – imaginea primei îngropări a comorii, petrecută într-o panică totală şi atât de grăbită, încât cheile încă se mai aflau în lacătele ruginite ale lădiţelor; imaginea lui Schliemann lucrând febril şi în secret să scoată comoara la lumină din şanţurile adânci de la Hussarlik, şi distrugând şase rânduri de cetăţi Troia, peste care trecuseră trei mii de ani.

Şi imaginea lui Steerforth, lucrând nu mai puţin febril ca să ascundă iarăşi comoara...

Iar pe urmă, fără nicio legătură, se gândise la animalele din Grădina Zoologică berlineză, în cuştile lor, nu departe de comoară, cu bombele ruseşti explodând în jur. Îşi mâncaseră oare berlinezii elefanţii până la urmă, cum făcuseră francezii în 1870?

Era începutul unui vis pe jumătate coşmaresc, care se întorcea tot timpul la şanţurile de la Hussarlik. Dar, pe când se uita la şanţ, acesta se transforma în scara lui Morrison. Morrison n-avusese parte de nicio comoară...

Pe urmă mintea lui înregistra ţipetele gâştelor din curtea doamnei Clark.

La început crezu că era dimineaţă, până când văzu lumina lunii pătrunzând în valuri prin ferestrele deschise. Blestematele de păsări îl mai treziseră o dată în noaptea aceea, când ţipaseră probabil la vreo pisică sau vulpe care se furişase prin zonă, şi dacă se porneau, cu greu mai puteau fi oprite. Tot ce puteai face era să închizi cât mai multe din locurile pe unde putea intra zgomotul.

Întinse mâna după întrerupătorul veiozei, dar descoperi că nu funcţionează. Orbecăi după ochelari şi se duse cu paşi înăbuşiţi până la fereastră, înjurând încetişor.

Se opri încremenit la un metru de fereastră, trezit de-a binelea după şocul pe care-l avu: cineva traversa gazonul luminat de lună, chiar în dreptul aleii lui pietruite.

Clipi şi se trase într-o parte, acoperindu-şi faţa cu mâneca închisă la culoare a pijamalei; chipurile albe pot fi văzute chiar şi la o fereastră întunecată. Silueta dispăru într-o zonă întunecoasă de lângă hambar, mişcându-se tot

timpul foarte gingaş, aproape graţios. După zece secunde care ţinură cât un secol, încă două umbre trecură prin dâra de lumină de la capătul aleii către întunericul protector de lângă hambar.

Gâştele vociferau încă, furioase, iar Audley îşi simţi inima bătându-i să-i spargă pieptul. Trei erau prea mulţi pentru el. Nu avea nicio armă în casă – nu dorise şi nici nu avusese vreodată nevoie. Faith dormea chiar la capătul coridorului. Dacă nu voiau decât să fure – Doamne! Nici măcar nu pusese dosarul Panin în seif. Dar, dacă nu erau decât hoţi, putea să-i sperie aprinzând toate luminile.

Dar veioza nu se aprinsese, îşi aminti cu un fior de panică. Iar dacă nu erau hoţi... Îl văzu iarăşi pe Morrison, nefiresc de clar, prăvălit la picioarele scării. *Astfel de lucruri nu se întâmplă*! N-aveau niciun motiv— însă, de fapt, el n-avea de unde să ştie ce motive aveau ei.

Nu trebuie să mă gândesc – trebuie să acţionez, se gândi el înnebunit. Dacă nu poţi să te baţi – fugi! Dacă nu poţi să fugi – ascunde-te!

Îşi trase halatul cu o mişcare iute, îndesă lanterna din sertarul noptierei în buzunar, şi sprintă până la capătul coridorului.

Faith dormea culcată pe o parte, cu un umăr alb în bătaia lunii. O scutură de umăr.

— Faith! Trezeşte-te şi taci! şopti el.

Ea gemu în somn şi apoi se trezi speriată.

Înainte să spună vreun cuvânt, el îi puse palma la gură.

— Avem musafiri, şuieră el, cât de clar şi de încet putea. Trei... Nu putem aştepta să vedem ce vor... trebuie să ne ascundem... Dacă înţelegi ce spun, dă din cap.

Ea dădu din cap, cu ochii măriţi de spaimă.

— Ascunde-ţi hainele, aranjează-ţi patul – şi ne întâlnim în faţa uşii tale într-o jumătate de minut.

Ea dădu iarăşi din cap.

Se strecură afară din camera ei, traversă în fugă coridorul către biroul lui, binecuvântând ziua în care îl mutase la parter. Nu se opri decât ca să-şi înşface servieta, după care se repezi în dormitor, îşi îngrămădi hainele într-un sertar şi trase cuvertura.

Faith îl aştepta, palidă în lumina lunii, strângându-şi halatul, îl urmă ascultătoare către fereastra săpată adânc în zid, la capătul scărilor.

Îi dădu să ţină servieta şi lanterna. Deschise uşurel zăvoarele grele de fier care ţineau obloanele închise şi împiedicau lumina lunii să pătrundă înăuntru. Pe urmă apucă zăvorul din stânga şi începu să-l răsucească în sensul invers acelor de ceasornic.

O, Doamne, se ruga, a mers întotdeauna până acum – fă-o să meargă şi de data asta!

Strânse din dinţi şi trase. Foarte încet, şi cu un foarte vag zornăit, tot peretele, din podea până în tavan şi de la fereastră până la primul panou de stejar, începu să se deschidă înspre ei. În spatele lui era un alt perete de piatră şlefuită, care avea o deschizătură îngustă în colţul de jos.

— Treci înăuntru, şopti el. Târăşte-te vreo zece picioare, până dai de nişte trepte de piatră. Aşteaptă-mă acolo – şi fereşte capul!

Ea rămase nehotărâtă pe loc, mutându-şi privirea de la el la gaura aceea în care domnea o beznă adâncă.

— Unde duce? şopti ea precipitat.

— Pentru Dumnezeu, nu comenta – adu-ţi aminte de Morrison!

Şovăind încă, Faith se aplecă şi se înghesui în deschizătură, luminându-şi drumul cu lanterna. Audley rămase o clipă în întuneric, încordându-şi auzul. Gâştele amuţiseră pentru moment, iar în jur nu era decât tăcere adâncă şi grea. Pe urmă, de undeva de jos, auzi un clic înăbuşit.

Audley împinse peretele la loc şi se lăsă în gaura din spatele lui. Din fericire era mai uşor de închis decât de deschis. Se întinse şi pipăi zidul după inelul de fier de care trebuia să tragă, iar apoi bâjbâi după bara de siguranţă. Acum n-aveau decât să tragă de zăvor cât pofteau.

Merse mai mult târându-se de-a buşilea pe dalele reci şi prăfuite până când ajunse la treptele de piatră, unde putea să-şi ridice capul şi să se şi răsucească, dacă voia. Faith stătea ghemuită, cam pe la jumătatea treptelor.

Îi aprinse lanterna în ochi.

— David, nu mai merg un pas înainte până când nu-mi spui unde dracului suntem.

— Suntem în deplină siguranţă acum.

— Nu mă interesează cât de în siguranţă suntem. Unde suntem? Ce este – ce e aici?

— O ascunzătoare de preoţi.

Roti lanterna. Pânze de păianjen, praf şi piatră.

— Urcă scările. Dar fereşte capul până ajungi sus. E o încăpere acolo.

La capătul scărilor pătrunseră într-o cămăruţă în care abia încăpea salteaua acoperită cu o folie de plastic, care forma de altfel şi unicul mobilier, împreună cu un topor şi un sfeşnic de alamă, cu o lumânare neîncepută în el şi o cutie de chibrituri alături. Încăperea n-avea uşi sau ferestre, dar totuşi se simţea un slab curent de aer, de la două mici orificii în tavan. Era uscată, însă rece.

Audley aprinse luminarea şi stinse lanterna. Pe urmă trase plasticul de pe saltea, lăsând să se vadă o veche pătură de campanie.

— Înfăşoară-te cu asta, spuse el, înghesuindu-se pe un colţ al saltelei.

Ea îl privi la lumina pâlpâitoare a lumânării. Audley nu-şi dădea seama, după expresia ei, dacă o s-o apuce plânsul sau râsul.

— Un confesional! N-am mai văzut un confesional în viaţa mea!

Deci n-avea de gând să plângă.

— Nu prea e de mirare. E o casă construită pe la începutul secolului al XVI-lea, iar ăsta a fost un district cu încăpăţânare catolic. Iar pe vremuri casa era mult mai

mare – noi stăteam în ceea ce era pe atunci locuinţa servitorilor. Restul a ars cu mulţi ani în urmă.

— David, dar e romantic! Iar secretul s-a transmis din tată-n fiu până la tine?

— Mă tem că mai degrabă invers... Familia mea s-a mutat, aici în vremea Prinţului Regent, şi nimeni nu le-a spus nimic. Sunt probabil prima persoană care a aflat de încăperea asta în ultimele secole. Şi n-am găsit-o decât din întâmplare.

— Din întâmplare? Ai deschis uşa aia aiurită, sau ce era, din întâmplare?

— Nimeni nu poate să deschidă uşa aia din întâmplare, Faith. E făcută în aşa fel încât nu poate fi găsită nici dacă o cauţi. Nu, camera asta e construită prin adăugarea unui perete fals la capătul hambarului, unde se uneşte cu casa. Fără camera asta, şi calea de acces la ea, zidul are o grosime de zece picioare de zidărie solidă, numai că hambarul e atât de lung, că nu-ţi dai seama decât dacă-l măsori exact. Şi aşa am găsit-o. Am vrut să construiesc o sală mare în hambar. Costa prea mult; dar am descoperit că lungimea exterioară nu se potrivea cu cea interioară. Am avut atunci senzaţia clară că trebuie să fie o încăpere aici. Dar nici măcar nu sună a gol. În final a trebuit să trişez – am trecut prin acoperiş, iar apoi prin tavan.

Îi arătă cu mâna o porţiune din tavan proaspăt reparată.

— Şi astfel am aflat cum funcţionează uşa din interior: zăvorul acţionează o pârghie oblică. Dar se putea închide şi din interior – iar înăuntru erau cărămizi tencuite care se

puneau la intrare, astfel ca vânătorii de preoţi să nu dibuie nimic, dacă se apucau să ciocănească pereţii. Iar peretele – peretele fals – e în formă de pană şi e construit pe o placă de fier. Vechii proprietari aveau probabil servitori care să-i ajute să-l mişte din loc, însă eu i-am fixat dedesubt o mică rolă. Şi toată afacerea asta pivotează pe un ax. E destul de inteligent.

Ea îi zâmbi în lumina lumânării.

— Cu siguranţă că a existat un bun preot catolic David Audley în epoca elizabetană. Ai găsit vreo relicvă?

Relicvă? O fixă cu privirea. Nu prea era momentul să recunoască faptul că sperase să găsească o comoară de mult pierdută şi că nu avusese decât o dezamăgire amară, fiindcă nu găsise decât nişte bucăţele de lemn putred şi o lumânare.

— Nu, îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar locul era gol

— Dar salteaua asta? E o măsură de prevedere pentru... vizitatori?

— A, nu! N-am mai păţit niciodată aşa ceva până acum. Pur şi simplu am dormit aici o noapte, din pură curiozitate. Nu m-am gândit niciodată că va trebui să mă şi refugiez aici.

— David, cine sunt oamenii aceia?

— N-am nici cea mai vagă idee, Faith. Mă tem că întâmplarea asta iese din gama experienţelor mele până la această dată. Dar, după cele ce s-au petrecut în după-amiaza asta – sau ce ar fi putut să se întâmple, n-aş fi vrut

să aflu cine erau. Ştiu că nu e o comportare prea eroică— dar eu nu sunt un tip eroic...

Ea îi puse o mână pe braţ:

— Eşti în schimb foarte înţelept. Şi cu o inimă prea bună ca să-mi aminteşti că, în definitiv, îţi mai stau şi eu pe cap.

E o fată înţelegătoare, e clar, se gândi Audley. Şi chiar mai mult!

— Dacă eu nu sunt curajos, tu eşti în schimb şi pentru mine, zise el. Nu ştiu prea multe femei care ar putea să stea atât de calme cu trei ru...

Se opri prea târziu.

— Ruşi? termină ea cuvântul în locul lui. Asta crezi că sunt?

— Nu merge, Faith, nu ţine. Întâi Morrison, iar acum chestia asta. Şi toate astea pentru o mână de zorzoane furate dintr-un muzeu – nu mă interesează cât de valoroase zici că sunt.

Ea oftă:

— Tot nu înţelegi, David, nu-i aşa? Dacă ar fi schiţa aiurită a vreunei rachete idioate, sau amănuntele vreunui tratat secret, ai crede imediat. Dar pentru ceva care e, într-adevăr, important, pur şi simplu nu îţi vine să crezi. Ei bine, poate că rusul tău suspus nu are o scară a valorilor atât de şcolărească. Poate că el consideră lucrul ăsta mult mai important şi bineînţeles că nu are încredere în tine. Dar am mai discutat asta o dată, nu? Cât despre calmul meu, să ştii că îmi vine să plâng de frig! Cât trebuie să mai

stăm în confesionalul ăsta îngheţat? Preoţii tăi de pe vremuri trebuie să fi fost foarte căliţi!

Audley se ridică înţepenit. S-ar putea ca încă o oră să fie de ajuns, dar între timp, trebuie să facă ascunzătoarea mai comodă.

— Hai, întinde-te pe saltea, şi am să te înfăşor cu pătura.

— Şi tu ce-ai să faci?

Îi înfăşură picioarele cu colţurile covorului.

— Încearcă să te culci puţin. Mie o să-mi fie foarte bine cu spatele sprijinit de perete.

Dar de fapt nu-i era bine deloc. Peretele foarte tare îi dădea junghiuri în spate, iar răceala pietrelor îi pătrundea până în oase. Îşi încovoie umerii şi îşi strânse tare braţele în jurul trupului.

— David?

Audley mormăi.

— Pentru ce e toporul?

— Toporul? Încercă să se gândească. Ca să fie mai sigur. Dacă se strică uşa, ne-am chinui destul de tare să ieşim.

— N-am putea să strigăm pe la gurile de aerisire?

— Găurile de aerisire sunt făcute în unghi drept dublu. S-ar putea să nu fim auziţi zile întregi.

Ea se cutremură, iar el se cufundă iarăşi în tăcerea lui nefericită. Uşa stricată fusese coşmarul lui numărul unu în trecut, întotdeauna era mai degrabă surprins când uşa funcţiona. Umilinţa finală ar fi să se strice acum, ceea ce l-ar obliga să spargă o gaură cu toporul.

Oare legea lui Murphy său a lui Finagle recunoştea răutatea obiectelor faţă de fiinţele umane?

— David?

Mormăi iarăşi, simţindu-se mizerabil – ce mai putea să vrea femeia asta?

— Îţi clănţăne dinţii.

Îşi încleştă dinţii.

— Pardon.

Pe urmă o pauză.

— Poţi să te bagi aici sub pătură, lângă mine, dacă vrei.

Audley se îndreptă deodată, incapabil pentru un moment să-şi creadă urechilor. Dar n-avea cum să nu fi înţeles bine: Faith ţinea ridicat un colţ al păturii. Flacăra lumânării pâlpâia şi umbra ei dansa pe peretele din spate.

Într-un târziu clătină din cap.

— Sunt îngheţat şi obosit, şi mă simt de parcă aş avea o mie de ani, fetiţa mea. Dar sunt totuşi un bărbat în carne şi oase. Şi n-am să mă bag niciodată sub pătură cu o femeie ca să-mi opresc dinţii din clănţănit. Încearcă să adormi.

Ea se sprijini într-un cot şi îl privi.

— Şi eu sunt îngheţată şi obosită, David. Şi sunt speriată şi m-am băgat într-o treabă al naibii de încurcată. Şi cred că tatăl meu a furat ceva atât de valoros, că îmi vine rău când mă gândesc... Şi – şi eu sunt făcută din carne şi oase.

Îşi dădu cu mâna prin părul blond cenuşiu, iar Audley văzu surprins că avea aceeaşi privire curios de arogantă pe care o remarcase la cimitirul din Asham. Cu toate astea, cu greu s-ar fi putut cere mai explicit confort în schimbul

confortului. Neînţelegerea, mai degrabă decât conştiinţa sau prudenţa, îl mai reţinea încă.

N-avea ochelarii la ochi! Contradicţia care îl obsedase de când îi văzuse la uşă cu o seară înainte se lămuri – pur şi simplu nu îl vedea bine!

Fără să se oprească să mai analizeze amestecul curios de uşurare, dorinţa şi afecţiunea protectoare, se întinse către ea, iar ea îl primi la jumătatea drumului – ba chiar mai mult decât atât.

— Prostuţule! îi şopti ea în ureche.

O aşeză blând pe spate simţind vechea, pierduta senzaţie – moliciunea şi consistenţa micilor ei sâni, corpul ei de la un capăt la altul, mirosul părului ei amestecat cu parfumul delicat pe care-l simţise la ea în cameră.

O privi dezbrăcându-se de halat, apoi de cămaşa de noapte, îi simţi pielea mişcându-se pe coapse, o piele în care căldura şi răceala erau imposibil amestecate.

Lumânarea se stinse deodată – căzuse, se suflase în ea, nu mai avea importanţă. Iar în minuscula încăpere secretă frigul se topi: nu mai era minusculă şi nu mai era încăpere. Era un abis catifelat, mişcându-se în propriul lui spaţiu şi timp, fără stele şi fără sfârşit, fără nimic în afară sau dincolo de el, mişcându-se ameţitor în spirale către infinit.

Pe urmă, deodată, ea îl strânse cu putere, iar el simţi pătura aspră de pe umeri şi bobiţele de transpiraţie de pe piept, şi o ţinu aşa până când întunericul încetă să se mai rotească împrejurul lor.

Ea se cuibări pe braţul lui, iar Audley întinse mâna peste ea după lumânare.

Chibriturile se vărsară în timp ce, cu o singură mână, încerca să scoată un băţ din cutie, şi apoi îl aprinse frecându-l de perete. Ea stătea nemişcată lângă el, cu pătura trasă în jos, nemişcată, cu şuviţe de păr jilav lipite de frunte.

— Nu se întâmplă prea des, nu? spuse ea încet, fără să-l privească. Atât de frumos?

— Nu ştiu. Pentru mine niciodată până acum.

— Nici pentru mine.

Poate că nu se întâmplă decât o dată în viaţă, se gândi Audley. Poate numai atunci când nevoia, dorinţa şi frica sunt combinate exact în aceste proporţii. Şi persoana, poate?

O privi din nou, iar apoi trase pătura peste sânii aceia mici de elevă, atât de diferiţi de vechiul lui ideal imaginar.

Doamne, se gândi, ce-am făcut. Am făcut dragoste cu fata lui John Steerforth – poate i-am făcut chiar un nepot!

Ea se întoarse către el cu un mic zâmbet de satisfacţie, dar deveni deodată serioasă când îi văzu expresia.

— Înseamnă că am fost o dezamăgire, spuse.

— Ştii bine că nu! Dar asta nu înseamnă că lucrurile au fost... îşi caută cuvintele... aşa cum se cuvine.

Nu găsise cuvântul potrivit, iar pe ea o bufni râsul.

— Dragul, demodatul David! De parcă ar trebui să se cuvină. Parcă despre asta e vorba.!

— Nu e bine să amesteci afacerile cu plăcerea.

— Afacerile şi plăcerea ar trebui să fie amestecate – de ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? Şi, oricum, e numai vina mea. Tu n-ai făcut decât ceea ce trebuia, adică ţi-ai făcut datoria.

Îl lua peste picior acum, şi era absolut irezistibilă.

O sărută uşor pe buze, apoi pe sâni, şi apoi o luă din nou în braţe, şi rămase aşa, lipit de ea.

— Asta nu mai era de datoria ta, David.

— Nu, Faith. Asta a fost numai pentru mine.

— Atunci cred că o să mă culc, David, fiindcă acum nu mi se mai poate întâmpla nimic mai frumos – şi nu sunt nicăieri mai în siguranţă decât aici, nu? se alintă ea puţin, în braţele lui.

— Crezi că preoţii aceia de pe vremuri s-ar supăra foarte tare? Că am făcut asta aici? îl întrebă ea somnoroasă după câtva timp.

Audley se gândi la posibilitatea asta. Fuseseră oameni ai acestei lumi, deşi renunţaseră demult la toate plăcerile vieţii din cauza primejdiilor. Trebuie să fi înţeles spaimele şi nevoile omeneşti mai bine decât cei care nu aveau nevoie de asemenea locuri de refugiu. Şi puteau să te absolve de păcatul acesta, al tuturor păcatelor – păcatul iubirii.

— Ar înţelege, îi spuse el liniştitor. Dormi.

VIII

Extenuarea îi aduse până la urmă somnul; nu-i mai era frig, însă se înghesuie incomod, cu un umăr în perete, ca să-i lase ei loc destul. Iar când se trezi, încetul cu încetul, îşi dădu seama că nu putea nici să ajungă la lanternă – căci lumânarea se terminase – nici să se uite la ceas, care se afla la încheietura braţului pe care ea îl folosea drept pernă.

Avea dureri în umăr, spate şi picioare şi o nelinişte destui de mare în suflet pentru ziua care începea. Dar nu mai avea cum să se simtă nefericit cu fata asta în braţe, şi amână orice mişcare până când fu sigur că prin gaura de aerisire de pe peretele exterior se vedea un reflex slab al luminii de afară – cămăruţa nu era niciodată luminată de soare mai mult de atât.

Chiar si după ce o trezi, reuşi s-o îmbrace cu halatul ei şi apoi să şi-l tragă şi el pe al lui fără să aprindă lanterna: nu era niciun rău să vrei să păstrezi un minim de demnitate într-o asemenea dimineaţă – după.

Când fu sigur că era absolut trează, îi explică planul de acţiune.

Faith înclină din cap.

— Vrei să spui că totul se poate reduce la tâlhărie, capcane ascunse sau cum le ziceţi voi, microfoane mascate?

— Microfoane, cel mai probabil. Cel puţin în telefoane. S-au inventat nişte aparate extraordinar de mici – iar eu n-aş şti unde să le caut. Va trebui să chemăm specialiştii să cerceteze locul. Imediat ce mă îmbrac, mă duc până la un telefon public să cer ajutor.

Îşi pipăi drumul cu băgare de seamă pe scara îngustă şi trase uşor drugul de fier. Uşa-perete se deschise lin, cu acelaşi zornăit înfundat.

În casă era linişte perfectă, iar soarele de dimineaţă pătrundea în valuri pe ferestre, împrăştiind amintirea celor întâmplate, de parcă n-ar fi fost decât un vis. Nu era nimic deranjat, toate erau la locul lor. Audley trebui să-şi repete că cele trei umbre nu traversaseră gazonul doar în imaginaţia lui. Pe urmă ţipetele isterice ale gâştelor îi reamintiră totul: se simţi inundat de un sentiment absurd de recunoştinţă faţă de creaturile acelea ridicole şi veşnic arţăgoase.

Se simţi liniştit de calmul pragmatic al ofiţerului de serviciu de la departament, căruia îi explică totul zece minute mai târziu. Parcă s-ar fi întâmplat în fiecare zi astfel de lucruri – poate că pentru el aşa şi era!

Şi nici nu l-a interesat cum a reuşit Audley să se dea la fund în propria lui casă. Ceea ce era chiar mai bine: ar fi fost bine sa păstreze secretul despre confesional, acum, că-şi dovedise utilitatea.

— Atunci vă trimitem o echipă în patruzeci de minute, doctore Audley. Aaa —dumneavoastră aveţi o casă veche, nu-i aşa?

Îi răspunse că da, întrebându-se de unde ştiau şi ce importanţă avea asta.

— Nicio acoperire nu poate fi prea convingătoare într-o dimineaţă de duminică, dar o să ne dăm toată silinţa. Vă trimitem o echipă de specialişti în carii de lemn, putregaiuri şi igrasii, spuse ofiţerul de serviciu, răspunzându-i astfel la întrebările pe care nu le rostise. Vor fi imediat la dumneavoastră.

O găsi pe Faith încovoiată peste masa din bucătărie, îmbrăcată încă în foarte mototolitul ei halat şi făcând un ibric de ceai. Arăta cam ofilită, cu cearcăne la ochi şi părul nepieptănat, nemaisemănând nici pe departe cu domnişoara aceea distantă şi sigură pe ea.

Îi aruncă o versiune diluată a privirii ei miop-arogantă, cu care Audley se obişnuise de acum, şi care îl făcu să zâmbească în sinea lui.

— M-am expus riscului şi am băgat ceainicul în priză, zise ea, cu o voce răguşită. Aş fi murit oricum fără o ceaşcă de ceai, aşa că era un risc necesar.

Audley se simţea, fără niciun motiv, în al nouălea cer. Nu se mai simţise aşa de zile întregi. Dar ar fi o cruzime prea mare din partea lui să-i spună asta acum.

— Nici eu nu mă simt prea zglobiu, să spun drept, minţi el.

Ea îşi ridică privirile de pe ibric.

— Să spun drept, eu una mă simt complet...

Se opri la jumătatea propoziţiei, dându-şi prea târziu seama ce voia să spună, dar înrăutăţi şi mai tare lucrurile lăsând propoziţia neterminată.

Audley nu putu să nu râdă când văzu roşeaţa cuprinzându-i obrajii. Ea îşi ascunse faţa în mâini şi, pentru o clipă, Audley crezu că o s-o apuce plânsul. Pe urmă îşi dădu seama că nu de plâns îi tremurau umerii, ci de râs.

Râsul era evident terapia recomandabilă în acel moment pentru ea, iar faptul că putea să râdă de ea însăşi era liniştitor. I se păru absolut natural s-o ia în braţe, fără pasiune sau grabă. Ea se pierdu la pieptul lui o clipă, după care îl dădu la o parte dând din cap.

— Nu mă plâng! spuse ea. A fost o experienţă unică. Dar cred că data viitoate aş prefera să se întâmple într-un cadru mai convenţional.

Îşi duse brusc mâna la gură şi îşi roti privirile pţin bucătărie. Audley îşi dădu seama că şi el uitase de microfoane şi-i făcu semn să iasă în grădină.

— Deci or să fie aici într-o jumătate de oră, zise ea cuprinsă de panică la auzul noutăţilor. Doamne, iar eu trebuie că arăt groaznic!

Şi, într-adevăr, exact treizeci de minute mai târziu, o camionetă Bedford roşie şi dichisită îşi scrâşni frânele pe aleea pietruită. Un panou lateral purta promisiunea:

UCIDEM ŞI VINDECĂM— *Moartea instantanee a cariilor de lemn – Soluţionarea igrasiilor.*

Din camionetă coborî un bărbat roşcat şi grăsuţ, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea, urmat de un ajutor tânăr, pletos şi cu o mustaţă de Ringo Starr. Priviră casa cu lipsă de interes profesională.

Roşcatul bătu cu putere pe masa din bucătărie.

— Ucidem-şi-Vindecăm, domnule, anunţă el cu glas sonor. Am dat curs cererii dumneavoastră de a estima dacă în casa dumneavoastră este necesar tratamentul nostru împotriva carilor şi a igrasiei electroosmotice. Am aici scrisoarea dumneavoastră, domnule – doctor Audley, da? – şi autorizaţia pentru a veni într-o zi de duminică. „Permis şi duminica", aşa scrie aici.

Îi întinse lui Audley un port-act roşu. Conţinea, într-adevăr o autorizaţie, cu tot cu actele de identitate. Dar nu se pomenea nimic acolo nici de carii de lemn şi nici de electroosmoză, ce-o mai fi fost şi aia.

Roşcatul dădu din cap în direcţia camionetei, iar Audley îl urmă afară.

— Numele rneu e Maitland, doctore Audley. Iar tipul ăla păros se numeşte Jenkins. Aţi spus că erau trei şi că au avut destul timp la dispoziţie.

Audley aprobă din cap.

— Dar credeţi că e posibil ca ei să nu ştie că i-aţi observat.

— E posibil. Dar nu pot să fiu sigur.

– Atunci n-o să le stricăm distracţia, pentru orice eventualitate. Domnul Roskill o să vină să vă ia la Londra, dar o să verificăm maşinile mai întâi, în caz că vreţi să le folosiţi. Iar maşinile ne vor arăta cât de buni sunt.

Dădu din cap către Jenkins şi-i arătă înspre maşinile din hambar. Tânărul pletos scoase o geantă de scule din camionetă şi se îndreptă ascultător în direcţia arătată, fluierând în surdină.

— Maşinile, ziceţi?

— Nimeni nu rezistă în zilele noastre acestei tentaţii, doctore Audley. Dacă indivizii ăia într-adevăr nu vă simpatizează, trebuie să fi operat puţin la mecanismul de direcţie sau la frâne. Dar varianta asta nu e foarte probabilă – riscul e prea mare. Un „Bo Peep”, totuşi – ca să vă poată urmări de la o distanţă sigură – e aproape cert.

Jenkins dispăruse în Mini-ul lui Faith.

— N-o să-i ia mult, spuse Maitland vesel. Nu sunt multe locuri într-un Mini. Cel puţin nu multe bune.

Se întoarseră spre casă.

— Acum, domnule, zise Maitland iarăşi cu voce tare, dacă nu vă deranjează să ne daţi mână liberă cât timp lipsiţi, o să măsurăm gradul de igrasie inclusiv din pereţii interiori, şi o să aveţi raportul noastru în trei zile. Dar dacă aţi putea să-mi arătaţi puţin casa înainte să plecaţi...

În timp ce făceau turul casei, Maitland trăncăni întruna, amănunţit şi convingător, oferindu-i un adevărat catalog al firmei „Ucidem-şi-Vindecăm”, cu tehnici, servicii şi palmares. Iluzia nu era spulberată decât de faptul că în

timp ce turuia, ignora cu desăvârşire găurile din panouri şi petele de umezeală de pe pereţi; în schimb pipăia şi spiona pe după draperii şi sub mobilă.

În cele din urmă îl conduse pe Audley afară.

— Dacă vi s-au pus microfoane, treaba a fost făcută de experţi. Nu mi-a sărit nimic în ochi.

Audley simţi că intră în pământ. Nimic nu putea fi mai umilitor decât să se ajungă la concluzia că fusese o falsă alarmă – în cazul în care se dovedea că vizitatorii lui nu fuseseră decât nişte localnici ageamii, în căutarea unor fleacuri neimportante. Iar asta ar transforma ce s-a petrecut în mica odăiţă într-o tristă comedie...

Poate că Jenkins a găsit ceva...

Audley îl urmă fără chef în direcţia hambarului. Era evident că Jenkins terminase deja cu Mini-ul, ceea ce era un semn rău. Picioarele îi rămăseseră afară de sub Cambridge-ul lui Audley. Lângă ele, un radio urla la un volum absolut anormal.

— Hei, tu de colo! Ai găsit ceva?

Jenkins ieşi de sub maşină. Era, într-adevăr, plin de ulei, pe care începu fără prea mult succes să şi-l îndepărteze cu o cârpă murdară.

— Maşina aia n-o să mai treacă de revizia următoare, observă el vesel. E la pământ pe dedesubt. Nu cumpăraţi niciodată un Mini de ocazie. Sunt nişte...

Se opri şi se uită îndărăt.

Audley se întoarse şi o văzu pe Faith în uşa hambarului.

Dar era complet diferită de Faith din dimineaţa aceea, ca şi faţă de variantele ei anterioare, funerară, în tweed şi în jeans.

Îi spusese să se îmbrace pentru acţiune şi exact asta făcuse: rochia verde de un mini moderat, făcută din ceva ce aducea a *suede*, combina simplitatea costisitoare cu o calitate provocatoare. Părul îi era strâns la spate într-un coc vertical – oare asta îi spusese cândva Liz că se cheamă împletitura franţuzească? Iar ochelarii cu lentile albastre completau aerul acesta exasperant de intangibilitate.

— Şi ce are maşina mea? întrebă ea tăios, cu ochelarii coborâţi arogant pe nas.

Jenkins se uită întrebător la Audley.

— Domnişoara Jones e la curent cu situaţia, spuse Audley.

Jenkins se relaxă.

— În cazul acesta, ar fi mai bine să nu plece în vreo vizită importantă, spuse el pe un ton dulceag, şcolăresc.

Şi întinse mâna, arătându-le ceva ce semăna cu un cub de supă concentrată Oxo, murdar, cu un ac argintiu înfipt în mijloc.

Aşa arăta probabil un „Bo Peep". Maitland îl luă uşurel din mâna lui Jenkins şi îl privi de aproape.

— O frumuseţe, nu? spuse Jenkins plin de admiraţie. Cel mai frumos dispozitiv navigaţional pe care l-am văzut în ultimele luni, cuibărit în culcuşul lui de noroi şi rugină! Dacă ar fi apucat să prindă şi puţin noroi adevărat, s-ar fi putut să nu-l găsesc, cel puţin nu de la început. Dar au

trebuit să-i pună nişte noroi fals, ceea ce nu a fost foarte înţelept din partea lor.

Maitland îi întrerupse vorbăria exuberantă.

— Şi Cambridge-ul?

— Nu l-am găsit încă. Dar e pe-aici pe undeva. Au mai multe posibilităţi la o maşină mai mare.

Maitland se întoarse către Audley.

— Atunci e clar. N-ar fi trimis trei oameni doar ca să aranjeze maşinile. Unul la maşini, unul în casă, şi unul de pază. Vă spun sigur că e o treabă serioasă, doctore Audley.

— Aţi luat obiectul acela... din maşina mea? întrebă. Faith cam îngrijorată. E în siguranţă acum?

Jenkins rânji.

— Sigur, da, dar atât de plicticos, domnişoară Jones! Ar fi mult mai amuzant să-l punem la loc. Adică, acum că ştim de el, putem să-i ducem când vrem într-un tur al Marii Britanii – e singurul mod în care unii din ei pot vedea vreodată frumuseţile ţării noastre. Fără dumneavoastră, bineînţeles!

Faith îi aruncă o privire rece.

— Credeţi că aţi putea să daţi radioul mai încet? zise ea. Mă calcă pe nervi.

Rânjetul lui se lărgi. Se scuză, folosind vocea de angajat al firmei. Pe urmă, coborându-şi glasul:

— Practic, nici mie nu-mi place. Dar n-am terminat de verificat hambarul. Iar între timp muzica pop e minunată pentru acoperirea conversaţiei.

Tuns ca lumea, ar fi un tânăr deosebit de prezentabil, se gândi Audley cu invidie. Şi mai apropiat de vârsta ei.

Interveni şi el, ca să întreţină conversaţia:

— Este... dispozitivul – rusesc?

Nu era în stare să adopte denumirea familiară pe care o foloseau ei, fiindcă era prea conştient că bagajul lui de cunoştinţe în domeniu era minim.

Jenkins clătină din cap.

— Cu asta m-aţi cam încurcat. Presupun că da – e o treabă clasa întâi. Aveţi vreun motiv să credeţi că americanii sunt interesaţi?

— De ce americanii? întreabă Audley, clătinând la rândul lui din cap.

— Pentru că atunci ne-am afla într-o încurcătură foarte mare: americanii sunt cu mult înaintea ruşilor. Ei nu fac doar să miniaturizeze – ei fac lucrurile astea să pară altceva!

Audley îşi aduse aminte că primise cu câteva zile în urmă un raport despre ultimele realizări în domeniu, pe care însă nu-l citise. Nu-l interesase atunci: ar fi vrut nici acum să nu trebuiască să-l intereseze.

Dar fu scutit de jena pe care o simţea, căci apăru Roskill, la volanul unui Triumph sclipitor, care făcea Austinul lui să pară un hârb, prin comparaţie. Şi Roskill era mai apropiat de vârsta ei, se gândi el înnegurat. Şi mai aproape de firea ei. Îl făcea pe Audley să se simtă la fel de hârbuit ca şi Austin-ul lui.

Asta nu era o linie demnă, şi nici profitabilă de adoptat. Ce se întâmplase în timpul nopţii nu-i dădea niciun drept asupra fetei. Femeile tinere din ziua de azi nu mai puneau atâta preţ pe relaţiile fizice; şi măcar dacă ar fi fost el primul amant al lui Faith. Nu-şi dădea seama dacă-i părea bine sau rău, dar faptul era indiscutabil.

Maitland vorbea cu el.

— O să verificăm casa în amănunt, doctore Audley. Iar când terminăm, trimitem pe cineva să supravegheze zona şi să vă dea raportul meu. O să vă lăsăm două camere „curate" – biroul şi bucătăria – dar o să lăsăm toate la locul lor în celelalte camere. S-ar putea ca asta să-i mulţumească un timp. În definitiv, microfoanele astea au o viaţă scurtă, şi-o să-şi dea seama curând că am dat peste ele, mai mult ca sigur.

La asta trebuiau să se aştepte. Chiar şi în cercul restrâns al lui Audley se ştia că avantajele erau numai efemere. Mai bine să pună răul înainte.

— Şi să nu mai aveţi încredere în telefon, adăugă Maitland. Nu pot să vă ofer nicio garanţie în privinţa asta.

Era genul de coşmar pe care Audley ar fi vrut să nu-l trăiască niciodată, dar care trebuia îndurat cu eleganţă. Îi mulţumi omului – era clar că echipa era mult mai puternică decât crezuse la început— şi se întoarse să i-o prezinte pe Faith lui Roskill.

Îşi dădu îndată seama că era prea târziu: erau deja absorbiţi în conversaţie.

Faith se întoarse către el.

— Mi-am permis să mă prezint singură domnului Roskill, doctore Audley, spuse ea pe un ton formal, maliţios. I-am spus că fac parte din echipă; dar cred că mai vrea o confirmare din partea dumneavoastră.

Roskill îşi privea vârfurile pantofilor, iar părerea lui Audley despre el se îmbunătăţi când văzu asta. În profesia lor, folosirea amatorilor, oricât de atrăgători, însemna anatemă curată. Nu că ar fi fost tâmpiţi, dar necunoaşterea regulilor elementare ale jocului îi făceau periculoşi şi vulnerabili în acelaşi timp.

— Miss Jones are un avantaj unic faţă de noi, Hugh, îi explică el. Este fiica tatălui ei – iar asta s-ar putea să ne fie de folos. Iar eu am să fiu tot timpul cu ea, pentru orice eventualitate.

Roskill acceptă ideea printr-un gest elegant în direcţia lui Faith.

— N-am nimic cu dumneavoastră personal, domnişoară Jones. Numai că am şi eu nişte informaţii concrete de comunicat, chiar dacă n-am avut o noapte la fel de palpitantă ca dumneavoastră.

Audley se bucură că Faith îşi pusese ochelarii cu lentile colorate, dar pe urmă îşi dădu seama că Roskill îl privea insinuant chiar pe el.

Tresări vinovat.

— Post-mortem-ul lui Morrison?

— Am raportul în maşină. Ar fi mai bine să-l citiţi pe drum. Avem destul de mult de mers si nu prea mult timp la dispoziţie.

Triumph-ul arăta ca o carlingă de avion pe dinăuntru. Roskill era evident un entuziast în privinţa maşinilor – şi era fără îndoială un as al volanului, pentru că niciun ageamiu n-ar fi putut să conducă atât de repede şi în acelaşi timp să rămână în viaţă. Audley îşi rupse privirile de la peisajul care se derula atât de îngrozitor de repede, şi începu să deschidă fermoarul mapei pe care i-o dăduse Roskill. Dar se opri – rapoartele nu puteau răspunde întrebărilor lui. Şi, dacă l-ar întreba pe Roskill, Faith ar putea să-şi dea mai bine seama cum stăteau lucrurile, dacă mai era nevoie. Şi asta ar putea, în acelaşi timp, să-l facă pe Roskill să mai reducă din viteza aia care-ţi făcea părul măciucă!

— A căzut, sau a fost împins? întrebă el.

— Niciuna, nici alta, răspunse Roskill, neîncetinind deloc viteza. Era deja mort când a fost împins pe scările acelea.

Schimbă viteza cu o relaxare de maestru, şi luă calm o curbă prost pietruită, cu o uşurinţă pe care Audley i-o invidie, înciudat în sinea lui. Cum puteau unii oameni să dea viaţă maşinilor, şi apoi să se contopească într-o simbioză cu ele?

— Dar aţi avut dreptate, doctore Audley, continuă Roskill. A fost un accident, se pare. Practic, Morrison a murit de infarct – boala lui de inimă n-avea nevoie decât de un şoc corespunzător ca să-l facă să cedeze.

— Şi care a fost şocul acela?

— Cineva i-a tras nişte palme. Nu prea tare, dar destul ca să înceapă să-i curgă sânge din nas. Noi l-am speriat, dar nu l-am presat. Se pare că au făcut-o alţii.

— L-au lovit ca să-l facă să le spună ceva? întrebă Faith.

— Exact, domnişoară Jones. Tocmai vorbise cu noi, şi ştia că suntem OHMS.[7] Şi ştia că următorii lui vizitatori nu erau nişte oficiali – dar mai ştia că noi trebuia să ne întoarcem curând. Deci s-ar putea să fi încercat să-i ducă cu vorba, ceea ce n-a fost foarte înţelept din partea lui.

Roskill tăcu o clipă. Pe urmă vorbi iarăşi, pe un ton mai serios:

— Domnişoară Jones, cei mai mulţi cred că cei ca mine sunt ca... cei din tabăra adversă. Se crede că nu suntem decât nişte unelte, cum sunt puştile şi tunurile; acelaşi produs de bază, însă cu o structură diferită. Dar să ştiţi că nu e chiar aşa.

— Voi sunteţi buni, iar ei sunt răi?

Audley se foi. Vechea controversă.

Roskill se eschivă.

— Eu sunt legat de nişte legi, iar ei nu sunt. Nu în ţara asta, cel puţin.

— Dar, dacă ar trebui, aţi lărgi puţin limita legii.

— Să o lărgesc, poate. Dar să o încalc – niciodată! În condiţiile existenţei presei libere şi a drepturilor civile, nu aş încălca legea nici dacă aş vrea. Şi, oricât ar părea de ciudat, nu vreau.

Audley interveni.

— Hugh vrea să spună că, dacă Morrison ar fi refuzat să stea de vorbă cu noi, n-am fi avut ce să-i facem. Şi nu în multe locuri din lume se întâmplă aşa. De aceea vii cu noi la Knaresborough, aşa cum ţi-am spus: pentru că am sentimentul că pe Tierney n-o să-l apuce panica, aşa cum l-a apucat pe Morrison.

Roskill aprobă din cap.

— E adevărat – dar n-am vrut să spun chiar asta, domnişoară Jones. Am vrut să spun că, dacă o să fiţi vreodată în situaţia lui Morrison, nu încercaţi să fiţi curajoasă sau să-i păcăliţi. Spuneţi-le tot ce vor să ştie; ciripiţi ca un canar, dacă vreţi.

—Am să ţin minte sfatul dumneavoastră, domnule Roskill.

— N-a fost decât un gând al meu. Şi vă rog să-mi spuneţi Hugh – toată lumea îmi spune aşa.

— Atunci, Hugh, spune-mi – ce voiau să afle de la bietul Morrison? David e de părere că nu ştia nimic important, în afară de faptul că tatăl meu adusese tezaurul în ţară.

Viteza Triumph-ului scăzu brusc până la trei metri pe oră, după care urcă brusc la loc. Audley îşi aduse aminte de la întâlnirea cu firma Dassault că Roskill zburase pe bombardiere: conducea exact aşa cum te aşteptai să conducă un pilot de bombardiere.

—Tezaurul? întrebă Roskill cu inocenţă.

Audley îi povesti pe scurt despre colecţia Schliemann şi se simţi din cale-afară de mulţumit că informaţiile lui erau

primite cu aceeaşi neîncredere pe care le-o arătase şi el. Ceea ce nu numai că îndreptăţea propria lui atitudine, se gândi Audley dispreţuindu-se pentru gelozia pe care nu putea să şi-o înăbuşe, dar îi şi arăta lui Faith care era de fapt nivelul ierarhic al lui Hugh.

— Toată tevatura asta pentru o mână de exponate de muzeu!

Ideea părea să-l amuze pe Roskill şi, deşi se abţinu să întoarcă capul, Audley o simţea pe Faith agitându-se pe locul din spate.

— Care tevatură? întrebă ea.

Roskill îi aruncă lui Audley o privire fugară.

— Asta mă tulbură mai mult decât orice, doctore Audley: prioritatea care ni se acordă. Sunt obişnuit să mi se spună să pun osul la treabă şi să am grijă la cheltuieli. Dar de când a pus ochii pe mine tipul ăsta de la JIC aud numai „Cere şi vei primi" – şi mie nu-mi place!

— Tezaurul Schliemann...

— Tezaurul Schliemann s-ar putea să fie cea mai mare descoperire de la Tutankamon încoace, domnişoară Jones. Sunt sigur că e destul de valoros ca să-i facă pe hoţii din Europa să intre în acţiune...

Roskill se opri câteva secunde, dându-şi brusc seama că făcuse o gafă. Pe urmă se repezi mai departe:

— Dar nu e genul de caz pentru care să fiu sculat din somn. Şi nici doctorul Audley, cu siguranţă. Iar ceilalţi nici atât – ei mai puţin decât oricine.

Faith deschise gura să spună ceva şi o închise repede la loc. Îşi dăduse singură seama că lăsase să-i scape informaţia despre tezaur înainte de vreme, deşi Audley nu-i dăduse nicio instrucţiune în această privinţă. Şi, ca o tânără admirabilă ce era, se oprise la timp când fusese pe punctul de a-l pomeni pe Panin.

Faith îi aruncă o privire lui Audley, iar el îi zâmbi. Nu atât din recunoştinţă pentru faptul că nu spusese nimic – oricum venise vremea să-i spună lui Hugh despre Panin – ci pentru că îl făcuse să simtă pentru ea o stimă deosebită. Era un lucru nou pentru el să dorească şi să admire o femeie în acelaşi timp.

— Există o persoană care s-ar părea că e interesată, începu el.

În mod normal ar fi trebuit să aibă permisiunea lui Stocker ca să-i spună lui Hugh despre Panin. Dar marţi oricum o să iasă totul la iveală.

Hugh ascultă, înclinând din când în când capul.

— Ei, aşa mai merge! spuse el în cele din urmă. Dar tot nu înţeleg de ce e atât de montat. Există vreo şansă ca tipul să vrea să rămână aici?

Posibilitatea asta îi trecuse şi lui Audley pentru o clipă prin minte, însă o respinsese ferm. Nu era chiar cu totul improbabil, dar pur şi simplu ridicol. Azilul politic era pentru victimele sistemului – pentru intelectuali de genul lui Kuzneţov şi spioni fără importanţă cum erau Kohlov şi Gouzenko. Nu era pentru oamenii-cheie ai sistemului, oameni în plină ascensiune.

— Nicio şansă, răspunse el sec.

— Am întrebat doar, spuse Roskill fără să se simtă ruşinat. Se spune că cehii, românii şi chinezii – şi americanii din spaţiul extraterestru – o duc ca dracu'. În locul lor, mi-aş căuta un loc mai călduţ.

Nu şi Panin, se gândi Audley.

Ruşii se aflau într-o situaţie nefericită despre care se ştia în Vest: căzuseră în mâna unor lideri de mâna a doua, care se luptau să pună mâna pe putere. Ar putea fi un simplu accident al istoriei sau ar putea fi un defect primordial al sistemului politic cu un singur partid politic de guvernământ. Situaţie în care singura soluţie era un nou Stalin. Oricare ar fi fost situaţia, viitorul se profila înfiorător.

Dar Panin nu era un lider de mâna a doua. Era mai degrabă un tata Iosif clasa-ntâi, în căutarea unui Richelieu personal. Sau poate că era chiar el un posibil Richelieu?

— Dar dumneavoastră, domnişoară Jones, voiaţi să ştiţi ce informaţii preţioase deţinea Morrison, spuse Roskill, schimbând abil subiectul. Ei au vrut poate să ştie ce ne-a spus nouă. Dar e mult mai probabil că au vrut să afle adresele celorlalţi membri ai echipajului – Tierney, pilotul secund, şi Maclean, navigatorul. Nu-i aşa, doctore Audley?

— Şi crezi că le-au obţinut?

— Probabil că nu, domnişoară Jones. Inima lui Morrison a cedat într-un moment nepotrivit pentru ei. Şi acesta este

probabil şi motivul pentru care aţi avut musafiri azi-noapte.

Faith înregistra seria de evenimente care o aduseseră în confesionalul secret. Audley aproape că îi auzea mintea lucrând, deşi lentilele colorate ale ochelarilor ei nu lăsau să se vadă nimic. Audley voia să-i spună că nu-i aşa; că nu moartea, ci teama şi nevoia de un antidot al acesteia îi aruncaseră unul în braţele celuilalt. Dar nu putea să-i spună nimic.

Într-un târziu vorbi şi ea:

— Atunci, în mod logic, dacă sunt nişte tipi eficienţi probabil că şi acum ne urmăresc.

Audley se gândi că era destul de puţin probabil ca cineva să fie în stare să urmărească Triumph-ul lui Roskill.

— Am avut grijă de asta, spuse Roskill. Nu prea îmi vine să cred, dar vom schimba maşina pe M1 la timpul potrivit. Iar Tierney şi Maclean sunt deja sub supraveghere – putem şi noi să fim eficienţi dacă nu trebuie să facem economie la bani!

Fluieră mulţumit printre dinţi.

— Ştiţi, îi spuse el lui Faith pe un ton de conversaţie degajată, înainte credeam că, dacă aş avea destui oameni care să-mi îndeplinească ordinele şi pe cineva ca doctorul Audley care să gândească în locul meu, treaba asta ar fi uşoară. Nu vreau să spun treaba asta, ci aşa, în general. Dar acum, că îi am, m-am zăpăcit de tot.

Audley se refugie în conţinutul mapei. Îl invidia pe Roskill pentru capacitatea lui de a conversa cu uşurinţă,

interesant şi totuşi auto-zeflemitor, ca şi pentru talentul lui la volan. Ştia că el însuşi nu putea s-o distreze cu poveşti despre modestele lui triumfuri şi umilinţe. Îşi aminti de sfârşitul legăturii lui cu Liz, perioada plină de acuzaţii, când ea redusese seriozitatea şi neputinţa lui de a sta de vorbă cu ea la monotonie şi plictiseală. „Ca un ticălos de profesor german pedant, care n-are loc pentru mine decât în pat şi la bucătărie", ăsta fusese strigătul ei de despărţire, cu atât mai dureros cu cât conţinea şi un sâmbure de adevăr.

Se simţi vinovat când îşi aduse aminte că ar fi trebuit să-l fi sunat pe Theodore, acum că avea răspunsul la întrebarea pe care acesta i-o pusese. Dar poate că ar fi mai bine să-l lase să ajungă singur la acel răspuns. Era în stare să se prefacă recunoscător, aşa cum trebuia – şi putea să-l scoată pe vechiul lui prieten la unul din prânzurile acelea copioase pe care le aprecia atât de mult şi în timpul cărora vorbea întruna. Theodore era singurul dintre colaboratorii lui care nu voia decât companie în schimbul informaţiilor pe care le oferea.

Se izolă de sporovăială din jurul lui – Faith râdea de ceva ce-i spusese Roskill – şi se cufundă în raport. Degajarea lui Roskill masca o eficienţă incisivă, şi acesta era şi motivul pentru care fusese ademenit către munca asta, de la forţele aeriene civile, unde lucrase înainte. De cele mai multe ori, oamenii serviciului se recrutau dintre aceia care n-ar fi reuşit niciodată în profesiile lor iniţiale. Ăsta era necazul cel mai mare pentru spionajul pe timp de

pace. Dar Roskill şi Butler erau nişte excepţii de la această regulă; primeau ordine, dar nu li se toceau curiozitatea şi iniţiativa.

Roskill îi cucerise în mod clar pe cei de la poliţie şi pe medicul lor; aceştia munciseră pe rupte şi-i dăduseră tot ce obţinuseră. Roskill fusese prevăzător. Îl sunase pe Butler şi stabiliseră ce avea de făcut cu maximă precizie, respectând în unele puncte instrucţiunile pe jumătate formulate ale lui Audley şi anticipându-le pe altele. Stilul era fără înfloriturі, însă tonul reţinut al raportului era înviorat pe alocuri de paranteze care dădeau culoare simplei informaţii. Audley era obişnuit să citească printre rândurile unor astfel de documente, însă rareori simţise o satisfacţie atât de mare în urma unei lecturi.

Trase fermoarul mapei şi rămase cu privirile aţintite la peisajul care se derula caleidoscopic. Spre deosebire de drumurile obişnuite, care fac parte din comunitatea pe care o traversează la fel de mult cu oamenii şi casele, autostrăzile sunt nişte intruşi, teritoriu străin care nu aparţine ţinutului prin care trec, ci punctelor terminus, aflate la multe mile distanţă.

Moţai incomod, conştient că trebuie să recupereze somnul pierdut. Apoi îşi aduse aminte în ce fel rămăsese în urmă cu somnul şi căzu într-un vis minunat, retrăind, pe jumătate treaz, momentele acelea fierbinţi.

Într-un târziu fu trezit de schimbarea pe care o percepu în zgomotul motorului. Triumph-ul ieşea de pe şosea şi intra pe un drum îngust, îndreptându-se către parcarea

urât amenajată a unui hotel. Se opriră lângă un Rover în parcarea aproape goală, iar Audley îl recunoscu pe Butler după capul lunguieţ cu părul zbârlit.

Butler nu se clinti, dar şoferul lui coborî mai înainte ca Triumph-ul să se fi oprit.

— Schimbăm maşina, pentru orice eventualitate, spuse Roskill, coborând fără să fi oprit motorul.

Audley coborî ţeapăn şi îi urmă pe Faith şi pe Roskill în Rover. Triumph-ul plecă cu noul lui şofer către staţia de benzină, iar Roskill trecu în viteză pe lângă el, fără să-i arunce o privire. Toată această manevră fu realizată cu acea linişte suspectă pe care Audley o asocia întotdeauna cu spargerea unei bănci.

Scoase un oftat. Aspectul acesta al muncii lui reuşise să-l evite – şi pe drept cuvânt, pentru că era exact aşa cum îşi închipuise, adică plictisitor şi copilăresc, fără un substrat de pericol care să dea întregii afaceri o aură glorioasă.

Butler îi dădu un dosar identic la înfăţişare cu cel pe care i-l dăduse mai devreme Roskill.

— George Leopold Bloch, explică el. Răposatul George Leopold Bloch.

De data asta Audley nu se mai apucă să deschidă mapa, ci pur şi simplu îl aşteptă pe Butler să continue.

— Răposat şi neregretat în ultimul sfert de secol. Pescuit din docurile din Anvers la zece zile după ce a fost expulzat din Anglia. L-au bătut mai întâi până la inconştienţă, iar apoi l-au aruncat în apă. Niciun indiciu, poliţia indiferentă. Cazul închis.

Nu mai era nevoie să întrebe de ce poliţia belgiană fusese indiferentă. Bloch fusese poliţist, iar în timpul ocupaţiei fusese puţin cam prea amabil cu autorităţile germane. Nu într-atât cât să fie condamnat, dar destul pentru a fi concediat. Nişte datorii trebuiau plătite, iar pe foştii lui colegi probabil că nu i-a deranjat prea tare că cineva avusese grijă de asta. Bloch era o amintire neplăcută, în felul acesta confortabil ştearsă.

— Am vorbit cu văduva lui, spuse Butler. E recăsătorită, şi nu-i face plăcere să-i aminteşti de el. „Un omuleţ tâmpit”, aşa vorbea despre el. Pariase pe un cal pierzător, şi nu mai voia nimeni să-l angajeze.

— Dar cineva l-a angajat până la urmă.

— Pe urmă, într-o noapte, a primit un telefon. Vorbea în germană şi se înveselise la culme. I-a spus că l-au sunat nişte prieteni şi că lucrurile erau spre bine. A plecat în Anglia – şi s-a întors mort de frică. Patru zile mai târziu a ieşit din casă şi nu s-a mai întors. „Bine c-am scăpat de el”, aproape că a zis văduva, e adevărat, nu cu vorbele astea.

Se potrivea destul de bine. Cineva trebuia să primească încărcătura. Dacă răpitorii comorii fuseseră germani, nu puteau să intre prea uşor în Anglia, mai ales pe vremea aceea. Un belgian era mai bun, şi mai ales un belgian care avusese legături cu ei. S-ar putea ca amabilitatea lui faţă de nemţi să fi fost chiar mai mare decât crezuseră colegii lui. Iar în cazul acesta noii lui şefi aveau garanţia sigură a fidelităţii lui.

Dar de ce fusese pedeapsa pentru eşec atât de mare? Nu era vina lui Bloch că nu se făcuse legătura cu cine trebuia. Şi nici nu l-ar fi speriat prea tare un astfel de eşec.

Nu putea decât să însemne că Panin dăduse de urma răpitorilor, iar Bloch îşi dăduse seama că avea de-a face cu un tigru.

Audley se cutremură. Mâinile care-l pălmuiseră ieri pe Morrison fuseseră comandate de acelaşi creier, motivate de aceleaşi scopuri ca acelea care-l aruncaseră pe Bloch în apă la Anvers, cu atâţia ani în urmă.

Steerforth îl stârnise iarăşi pe necurat.

IX

Senzaţia aceea înfrigurată nu-l părăsi pe Audley nici în timpul plimbării cu Faith pe străzile oraşelului Knaresborough, în dimineaţa zilei de duminică. Dacă Steerforth îl stârnise iarăşi pe necurat, ei se aflau într-o situaţie al dracului de neplăcută, cu toate aceste necazuri şi blestemăţii pe cap.

Tresări când îşi dădu seama că erau gata-gata să treacă de magazinul de articole electrice al lui Tierney. Părea destul de prosper, cu vitrina încărcată de televizoare la nişte oferte uimitor de avantajoase. Tierney reuşise în viaţă mai bine decât Morrison, care nu făcuse nimic. Numai că bogaţii sunt adesea mai lacomi decât săracii...

Omul lui Roskill îi aştepta în camera lui de hotel de peste drum, de unde putea supraveghea magazinul fără probleme.

— Eu sunt Richardson, domnişoară Jones. Domnule Audley, de-abia aşteptam să vă cunosc.

Richardson avea o faţă maronie, prelungă, pe care o făcea şi mai lunguiaţă o bărbie ascuţită. Efectul era însă compensat de nişte ochi negri şi blânzi, iar Audley nu

putea să înţeleagă de ce aşteptase Richardson cu atâta nerăbdare această întâlnire.

— V-am văzut jucând la „Saracens”, doctore Audley, explică Richardson.

— Asta a fost demult, spuse Audley.

Se simţea plăcut măgulit, în ciuda faptului că acest compliment implica pentru el o vârstă destul de înaintată în ochii tânărului. Se gândi la o replică potrivită.

— Ai o alură bună de aripă în trei sferturi.

— Mijlocaş la grămadă, de fapt. Dar şi dumneavoastră aţi mai jucat până nu demult – întotdeauna mi-a fost frică să nu vă întâlnesc pe teren.

Faith râse.

— Era violent, nu?

— Crimă şi pedeapsă, domnişoară Jones. Mai rău decât dacă te-ar fi călcat o locomotivă. Cunoaşteţi jocul?

— Am doi fraţi vitregi care sunt împătimiţi de rugby.

Erau ca nişte copii absorbiţi înfr-un joc, iar Audley trebui să-i cheme la ordine. Plecarea lor nu se potrivea cu dispoziţia lui.

— Tierney e înăuntru? întrebă el tăios.

— Da, spuse Richardson, netulburat. Din fericire locuieşte într-un apartament deasupra magazinului şi nici n-are intrare prin spate. Intrarea în apartament e imediat prin stânga. Aşa că a fost destul de simplu.

— Descrie-mi-l.

Richardson deschise un carneţel.

— Arthur Lawrence Tierney, născut la Leeds în 1922.

— Nu biografia lui, omule. Spune-mi despre el, aşa cum e acum şi aici. Ştiu ce a fost. Dar ce cred oamenii de aici despre el? E privit cu încredere? Nu-mi citi. Povesteşte-mi!

Richardson se uita şovăitor la carneţelul lui.

— Trebuia să vă spun mai întâi un lucru, domnule. Trebuie să telefonaţi la departament, sectorul 28 – cât mai repede cu putinţă. Iertaţi-mă că nu v-am spus imediat.

Audley nu se clinti din scaun., Impresiile amestecate ale lui Richardson se puteau dovedi mai folositoare dacă nu-i lăsa timp să şi le pună în ordine. Departamentul putea să mai aştepte.

— Spune-mi despre Tierney.

Tânărul respiră adânc şi-şi bagă carneţelul înapoi în buzunar.

— Un tip nu prea cuminte, după părerea mea. Plin de şmecherii, ăsta se vede clar. E un businessman abil – şi e respectat pentru asta. E întotdeauna băgat în cele mai avantajoase afaceri – şi nu-l interesează prea tare cât de curate sunt. Am stat de vorbă cu un sergent de poliţie – nu mi-a spus-o chiar cu cuvintele astea, dar cred că i-ar plăcea să pună mâna pe el odată, şi cred că într-una din zilele astea o s-o facă.

— În ce încurcături a fost amestecat?

— Nimic dovedit – dar, altminteri, a făcut tot ce vă trece şi nu vă trece prin cap.

— Spune-mi tu una.

— Primirea de obiecte furate, în general. Sergentul ştie că a scăpat şi de o condamnare pentru condus periculos.

Şi că a trecut de testul cu fiola, deşi băuse. Şi se mai crede că ceva nu a fost în regulă cu procesul lui de divorţ. Iar la micile depozite pe care le închiria altora a avut loc un incendiu foarte convenabil – de la o sursă electrică. Vă spun sincer, domnule, nu le place deloc de el.

Tierney nu se schimbase. „Primirea de obiecte furate" era o reţetă de făcut bani.

— Şi contul lui?

— Asta e greu de apreciat. Afacerea lui pare destul de solidă. Dar nu de proporţii; iar el e un mare cheltuitor. Conduce un Jaguar E, bea destul de mult. Are o prietenă în Harrogate, se spune că destul de costisitoare. Tot gura lumii zice că, de fapt, de-aia nici nu şi-a extins afacerile: pentru că n-a avut niciodată prea mulţi bani care să-i prisosească.

Audley se simţea mai bine acum, atât de bine încât începu, să-i pară rău că-l repezise pe Richardson. Nervii lui Tierney, erau, probabil, întinşi la maximum, responsabilitatea civică inexistentă, iar lăcomia fără margini. Asta era părerea pe care şi-o formase de la început, şi era plăcut să vadă că leopardul nu-şi schimbase petele.

Le zâmbi la amândoi, întrebându-se în timpul ăsta ce părere o fi având Faith despre omul pe care tatăl ei îl alesese pentru a-i fi mâna dreaptă.

— Ai făcut o treabă bună. Trebuie să te fi costat câteva beri bune ca să afli toate informaţiile astea.

Richardson se strâmbă:

— În cercul lui Tierney nu se bea decât whissky. Şi nu se ştia la început dacă ei o să înceapă să-mi spună mie despre Tierney sau o să-ncep eu să le spun despre mine. Şi toată chestia a costat o avere...

Câteva minute mai târziu, Audley adăugă acestor cheltuieli o convorbire cu departamentul. Din fericire, telefonul public al hotelului se afla într-o cabină de lemn lăcuit, închis la culoare, iar izolarea era completată de o plantă decorativă uriaşă, care trona agresiv.

Cei de la secţia 28 i-l dădură în cele din urmă pe Stocker, aşa cum se aşteptase. Pentru moment, şi probabil că până la terminarea cazului, Fred nu era decât un prieten din depărtare. Iar la ora asta, duminică dimineaţa, probabil că tocmai ieşea de la biserica la care se ducea atât de conştiincios.

Stocker era la telefon plin de o falsă efuziune.

— David! – deci la un moment dat în ultimele douăzeci şi patru de ore încetase să mai fie Audley pentru el. Mă bucur că m-ai găsit atât de repede. Era cumva o mustrare? Presupun că ştii tot despre Turnul G?

Cel puţin nu încearcă să falsifice realitatea.

— Da – ştiu.

— Va trebui să-mi povesteşti la un moment dat despre reţeaua ta personală. Se pare că are calitatea de a fi eficientă.

Audley mormăi ostil. Să aştepte el mult şi bine!

— Şi înţeleg că ai aflat şi despre comoara troiană.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Audley avu un moment de triumf gândindu-se la reacţia pe care trebuie să o fi avut Sir Kenneth Allen când a fost deranjat a doua oară în aceeaşi seară, pentru a răspunde la aceeaşi întrebare.

— Eşti de părere că asta a fost încărcătura lui Steerforth?

— Sunt destul de convins că asta a fost.

— Ai vreo dovadă palpabilă? De la fata lui?

Deci Roskill îi raporta într-adevăr totul lui Stocker, pentru că nimeni altcineva nu mai ştiuse de Faith până în dimineaţa aceea. Dar se aşteptase la asta. Dacă Stocker se purta cu Roskill la fel de aspru ca si el, atunci Roskill n-avea încotro.

— Da.

— Bine. Şi crezi că e absolut necesară implicarea ei în etapa următoare?

— Consider că ar putea fi esenţială.

Fred se resemnase cu răspunsurile lui monosilabice înainte de întocmirea unui raport complet, dar pentru Stocker era probabil prea puţin, se gândi Audley precaut. Intrase în încurcătură, asta în primul rând pentru că nu ţinuse seama de greşelile tactice.

— Nu cred că Roskill şi Butler o să scoată ceva de la Tierney, dezvoltă el tema. Numai dacă-i lăsăm să-l strângă puţin mai tare cu uşa, şi probabil că nici atunci. Deci am să încerc să-l abordez altfel, iar domnişoara Jones va fi... paşaportul meu.

— Dovadă că eşti şi tu un „rău”? Dar ea, este şi ea o aşchie sărită din bătrâna buturugă?

Pe Audley îl indispuse ideea că Faith ar fi putut moşteni de la tatăl ei şi altceva în afară de asemănarea fizică.

— Câtuşi de puţin. E o tânără intelectuală, şi vrea să ne ajute.

— Foarte bine – ai mână liberă în privinţa ei. Acum despre treaba de azi-noapte. Cu cei trei musafiri ai tăi.

— Da, au pus dispozitive în maşini, şi s-ar putea să fi pus şi microfoane în casă.

— Au pus. Am primit acum o oră un raport pe filiera internă. Mai caută încă.

Audley nu punea niciodată întrebări superiorilor. În afară de faptul că aceştia se abţineau de la orice răspunsuri directe, ceea ce însemna că informaţiile obţinute nu erau solide, situaţiile de genul acesta mai sugerau şi incompetenţă din partea lui. Dar fusese aruncat în încurcătura asta atât de pe nepregătite, încât ar fi fost o nebunie să spună că îşi dă seama de ce se întâmplă.

—Nu înţeleg de ce au făcut-o, recunoscu el. Nu înţeleg de ce era aşa de important. Şi nu înţeleg de ce un om ca Panin s-a implicat personal în asta. Presupun că i s-a promis tot sprijinul.

— Da.

— În cazul ăsta, trebuie să mai fie ceva, despre care nu mi s-a spus.

— Îţi dau cuvântul meu, David – atât cât valorează el – că nici noi nu ştim mai mult decât tine. Probabil chiar mai puţin, în ultima vreme. Panin e un om cu un trecut mic, un prezent mare şi un viitor şi mai mare. Am vrea să ştim

mai multe despre el, iar asta e o ocazie unică. Şi nici nu vrem să-l jignim, dacă se poate.

Nu se schimbase nimic de ieri până azi.

— Cred că ar trebui să iei în consideraţie şi varianta că vrea pur şi simplu să recupereze comoara troiană, doctore Audley. E arheolog. Şi, nu în ultimul rând, e cel care a pierdut-o – şi probabil că asta doare. Şi e în vacanţă, în timpul lui liber, cum s-ar spune. S-ar putea ca prudenţa să devină a doua lui natură într-o asemenea situaţie. Tot ce putem face este să găsim cutiile alea, să-i arătăm priveliştea şi să-l trimitem acasă fericit.

Audley simţi cum iritarea îi revine, în timp ce se întorcea către camera lui Richardson. Stocker trebuie să mai ştie ceva, dar n-o să divulge secretul nici dacă o să-l întrebe direct. Deci trebuie să fie ceva politic, legat de atitudinea oficială faţă de Panin, mai degrabă decât de dosarul Steerforth. Tot ce putea era să îndeplinească ordinele fără să le înţeleagă deplin – ceea ce s-ar putea să se potrivească trăpaşilor de teren, dar nu lui.

Primul lucru pe care-l văzu când intră fură picioarele lui Roskill în patul lui Richardson. Richardson era încă la fereastră; Faith stătea pe singurul scaun confortabil din cameră, iar Butler se ghemuise pe un taburet lângă chiuvetă. Efectul acestei privelişti aproape că-i restabili buna-dispoziţie; înghesuiţi în cămăruţa asta, aveau un aer conspirativ, destul de pregnant pentru a alerta sistemele de alarmă de la toate băncile din micul orăşel adormit.

Surprinse privirea lui Roskill şi-şi dădu seama dezorientat că acesta îi citise şi-i împărtăşea gândurile. Iar pe faţa lui Faith tocmai începea să înflorească un zâmbet. În câteva secunde consiliul ăsta de război se va transforma într-o farsă, iar el nu ştia ce să spună pentru a restabili ordinea.

Îl salvă Butler:

— Aţi avut dreptate în privinţa lui Tierney, doctore Audley. Aţi spus că n-o să obţinem nimic de la el, şi exact aşa s-a şi întâmplat.

Roskill sări în capul oaselor.

— Domnu' Tierney are memoria foarte slăbită. Îşi aminteşte exact ce scrie şi în jurnalul de bord – pe care, întâmplător, îl mai are şi acum. Nici mai mult, nici mai puţin. Douăzeci şi patru de ani au fost un medicament bun pentru el. Toate evenimentele neplăcute din viaţa lui au dispărut în neant. Ar vrea să ne ajute, dar nu poate.

— Am încercat să-l sperii cu Steerforth, interveni Butler din nou. I-am spus că avem motive să credem că a introdus în ţară mărfuri de contrabandă şi că îl putem înfunda cu nişte legi care de fapt nu există. Nu mi-a râs chiar în faţă, dar e evident că ştie că n-avem cu ce să-l înfundăm.

— Maiorul Butler a jucat rolul de dur, zise Roskill. Pe urmă el s-a dus să aducă maşina, iar eu i-am spus că Butler e un mojic nenorocit, care poate fi foarte al dracului câteodată şi că, dacă ne-ar da o mână de ajutor, aş putea să

mai aranjez lucrurile. Nici mie nu mi-a râs în faţă – deşi ar fi vrut.

— Eu, unul, nu mi-aş cumpăra televizorul de la el, spuse Roskill. Mie nu-mi inspiră încredere.

Butler pufni:

— Televizorul ar fi în regulă. Dar ar trebui să citeşti cu atenţie textul tipărit cu litere minuscule al contractului de garanţie.

Undeva în hotel începu să bată o pendulă. Era ora douăsprezece, iar lui Audley îi era deja cumplit de foame, din cauza unui mic dejun simbolic, şi a orei barbar de timpurii la care îşi începuse activitatea în ziua aceea. Dar mai avea treabă de făcut. Îşi adună ultimele puteri ca să-i organizeze.

— Ce face Tierney la prânz, duminica? îl întrebă pe Richardson.

— Bea la un local cu multe beculeţe, aici pe stradă, puţin mai jos.

— Bine. Eu şi cu domnişoara Jones îl vom aborda acolo. Pe urmă trecem la Maclean. Aruncă o privire listei din dosarul lui Roskill. Văd că nu sunt pe listă decât doi membri ai echipei de teren. Unde sunt ceilalţi doi?

— Unul a murit în ’54 – din motive de sănătate. Iar celălalt a emigrat în Australia în ’50.

— Atunci puteţi să luaţi fiecare în primire câte unul din cei doi. Ne întâânim mâine la 9. Voi fi la „Bull”, Newton Chester.

— Şi polonezul, Wojek?

— Luni seara, dacă avem timp. Aş vrea să vorbesc chiar eu cu Wojek. Puteţi să-l sunaţi unul din voi şi să stabiliţi o întrevedere – spuneti-i că scriu o istorie a piloţilor polonezi din RAF.

Richardson îi întrerupse brusc, făcându-i semn să vină la fereastră.

— Iese.

Audley se duse lângă el şi-i urmări privirea. Timpul accentuase trăsăturile acelea de copoi. Fruntea bombată şi bărbia proeminentă nu fuseseră atât de pronunţate în fotografie: dinţi lungi pentru ros, nas lung pentru adulmecat, aceeaşi mustăcioară puţintel caraghioasă. Nasul lui adulmeca în acest moment, pe când Tierney stătea în uşă inspectând nervos peisajul, mişcând brusc şi scurt capul, ca un animai într-un mediu ostil.

Ar fi destul de neplăcut dacă Tierney nu şi-ar respecta tocmai acum programul de duminică. Dar cu tot sângele lui rece, probabil că după întâlnirea cu Roskill şi Butler simţea mai mult ca oricând nevoia să se afle în atmosfera liniştitoare a restaurantului.

— Haide, Faith, zise el repede. E rândul nostru.

Aruncând ultimele ordine, luă cheia şi actele Rover-ului de la Butler şi îi ordonă lui Richardson să continue supravegherea, îi lăsă cu problema transportului pe cap, luându-le maşina, dar asta era treaba lor.

Când ajunseră în stradă, silueta lui Tierney se micşorase deja în depărtare. Faptul însă că trebuiau să se grăbească îi

convenea lui Audley de minune: până acum Faith nu dăduse semne de iritare. Îşi renovase evident machiajul cât timp el îi telefonase lui Stocker, şi arăta încă stăpână pe ea, aproape rece. Ochelarii cu lentilele uşor colorate împrumutau chipului ei expresia aceea de îngâmfare pe care o avea când nu vedea bine. Cu cât avea mai puţin timp să se gândească, cu atât rămâneau mai multe şanse ca masca asta să ţină.

Restaurantul pe care-l frecventa Tierney era o expresie perfectă a stilului înzorzonat pe care-l aveau berăriile de odinioară – numai sclipiciuri şi muşamale roşii, şi un bar feeric luminat. Aglomeraţia de duminică dimineaţa nu începuse încă, iar Tierney stătea singur la un capăt al barului, bând lacom din paharul de whisky.

Audley comandă gin pentru Faith, îşi umplu paharul de whisky cu apă până sus şi dădu instrucţiuni barmanului să umple paharul lui Tierney.

Tierney se uită brusc la ei când barmanul îi şuşoti ceva la ureche. Îi privise pe amândoi când intraseră, neglijându-l pe Audley, dar întârziind cu privirea asupra lui Faith. Însă acum îi cântărea cu privirea pe amândoi.

Ezită o clipă, sorbind din pahar, de parcă ar fi vrut să vadă dacă băutura e autentică. Pe urmă veni încet către colţul lor.

— Nu cred că am avut onoarea...

În timp ce vorbea, privirile i se plimbară de la Faith la Audley şi pe urmă înapoi la Faith. Niciunul nu răspunse,

dar Faith îşi dădu încet ochelarii jos şi-l privi prelung, drept în faţă.

— Sunteţi absolut sigur?

Efectul depindea foarte mult de memoria vizuală a lui Tierney, şi cerea totuşi un salt considerabil în timp, chiar dacă tocmai în dimineaţa aceea i se amintiseră lucruri petrecute cu multă vreme în urmă. Dar în ochii lui Audley, care ştia dinainte răspunsul, asemănarea era mai mare ca oricând: Faith reuşise cumva să prindă ridicătura aceea trufaşă a capului care apărea în cele mai multe din fotografiile tatălui ei.

Şi asta era destul pentru a-l dărâma pe Tierney, dar acesta nu reuşea încă să facă legătura.

— Numele meu e Steerforth. Faith Steerforth. Nu l-aţi uitat pe John Steerforth, nu-i aşa?

— Dumnezeule! exclamă Tierney.

— Staţi jos, domnule Tierney. Mă numesc Audley. Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră despre vremurile de demult.

Tierney îşi dezlipi privirile de la Faith.

— Vremurile de demult?

Se aşează, duse paharul la gură, apoi îl puse brusc înapoi pe masă, fără să fi gustat. Clopoţeii lui de alarmă sunau tare şi clar.

— Fata lui Johnnie Steerforth! Lua-m-ar dracu', acum văd şi eu! Copilaşul lui Margery Steerforth!

— Margaret, îl corectă Faith sec.

— Margaret, bineînţeles! O ţin minte foarte bine!

Faith scoase o fotografie din geantă.

— Atunci o s-o recunoaşteţi aici. Şi bineînţeles că o să mă recunoaşteţi şi pe mine lângă ea, nu-i aşa?

Tierney studie fotografia.

— Atunci, gata, interveni Audley abrupt. Putem să trecem la vremurile de odinioară.

Tierney se uită nevinovat la el.

— E ciudat că vă interesează atât de mult vremurile alea. Nu mai demult decât azi-dimineaţă au venit la mine doi tipi care m-au întrebat acelaşi lucru.

Audley se aplecă puţin către el.

— Nu încerca să mă prosteşti, Tierney, spuse el pe un ton degajat. Nu sunt de la Brigada Specială, şi nici nu mă joc de-a vechii tovarăşi de arme în orăşelul ăsta prăpădit, doar ca să mă distrez. Am venit aici cu afaceri, şi dacă eşti un tip norocos, s-ar putea să mă poţi ajuta...

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Tierney îşi luă băutura şi se ridică să plece.

Audley se aplecă şi îi puse nonşalant mâna pe picior, chiar deasupra genunchiului, de unde-l ciupi cu putere. Tierney scoase un fel de fornăit de durere, şi se aşeză la loc, vărsând puţin din pahar pe masă.

Se uită de la Faith la Audley cu o privire uimită şi furioasă în acelaşi timp. Probabil că nu-i mai făcuse nimeni niciodată chestia asta, cel puţin nu în public. Faith îşi puse iarăşi ochelarii.

Audley slăbi strânsoarea şi transformă gestul într-o mângâiere amicală. Acum trebuia să-i schimbe furia în frică.

— Aşa e mai bine, spuse el încet. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit, ca bietul dumneavoastră prieten Morrison.

— Morrison?

— Sergentul Morrison de pe vremuri. Omul de pază. N-a vrut deloc să ne ajute, iar acum n-o să mai ajute pe nimeni niciodată.

— Cine dracu' sunteţi?

Nu era un strigăt la fel de disperat ca al lui Morrison. Mai avea o urmă de împotrivire. Dar omul acesta nu dusese în toţi aceşti ani o existenţă nepătată, ca Morrison. El n-avea pe nimeni la care să apeleze pentru ajutor.

— Ţi-am spus cum mă cheamă. Dumneata nu ştii cine sunt, dar eu te cunosc foarte bine. Dumneata ai adus încărcătura, iar partea dumitale s-a volatilizat. Domnişoara Jones are partea tatălui ei, iar eu am restul. Şi aş putea să-ţi arunc şi dumitale câteva oase.

Tierney îşi goli paharul, încercând că-şi recapete stăpânirea de sine. Avea o expresie vicleană acum, rezultatul prudenţei şi lăcomiei stârnite de şansa unui profit.

— Nici măcar nu ştiu ce e – sau ce era.

— N-avem nevoie să ne spui asta. Şi chiar dacă ai şti, n-ar avea nicio importanţă. N-ai cum să pui mâna pe ea, nici într-o mie de ani.

Tierney zâmbi ambiguu şi arătă către paharele de pe masă. Încetul cu încetul, începuse să-şi dea seama că putea să încerce o tocmeală, iar gândul acesta îl făcea mai sigur pe el.

— E rândul meu, mi se pare!

Audley îşi puse palma peste paharul gol al lui Tierney. Venise momentul să-l zdrobească.

— Nu e rândul nimănui. Văd că n-am reuşit să mă fac înţeles. Morrison e mort, Tierney. A ridicat capul şi şi-a rupt gâtul ăla bleg. A fost victima unui tragic accident, mi se pare că a căzut pe scări. Îmi place să cred că dumneata nu eşti prea amator de accidente.

Tierney încremeni şi viclenia îi dispăru de pe faţă o dată cu siguranţa, nelăsând în loc decât un strat gros de frică. Dacă ştia ceva despre jungla în care el nu era decât un trepăduş neînsemnat, ştia probabil că e presărată din loc în loc cu creaturi fioroase, care devorau uneori chiar şi oameni.

— Cu cine trebuia să iei legătura aici? Omul pe care trebuia să-l minţi?

— Să iau legătura – să luăm legătura? Tierney se holba la el. Nu-mi aduc aminte. Dar asta era treaba lui Johnnie.

În locul lui Steerforth, Audley l-ar fi folosit pe Tierney ca să facă legătura, prima oară ca să raporteze că trecerea încărcăturii fusese amânată, iar a doua oară că să raporteze că încărcătura se pierduse în mare. O treabă murdară, bună pentru Tierney.

— Se numea Bloch, nu-i aşa?

— S-ar putea. Nu-mi amintesc – sincer. E al dracului de mult de atunci.

— Bloch se numea, Tierney. Şi înota prost.

Tierney se încruntă, perplex şi încurcat.

— Ceea ce e un mare păcat, continuă Audiey, pentru că a rămas prea mult timp în apă. Ăsta a fost un mic test pentru tine – pe care l-ai ratat cu brio. Ar trebui să-i ţii minte pe Morrison şi pe Bloch. Amândoi erau tâmpiţi şi amândoi au murit.

Două fete în fuste mini se aşezară zgomotos la masa alăturată, dar Tierney nici nu le observă. Audley simţi căldura puterii; la Morrison simţise remuşcări pentru victoria pe care o obţinuse, dar cu omul ăsta josnic era altfel. Aproape că se simţea bine. De fapt, se simţea bine.

— Să mai încercăm o dată. Cum aţi făcut descărcarea la Newton Chester?

Vulpoiul răsufla, de parcă se simţea uşurat de faptul că tot ce trebuia să facă era să răspundă la o întrebare.

— Ne-am folosit de groapă

— Spune-mi despre groapă.

— E pe pista de aterizare. Nu e chiar o groapă, e un fel de scufundăturâ în pământ Dar arăta ca o groapă când aterizezi. Nu se vede turnul de control când eşti în ea, e tocmai în capăt, aproape de marginea, aeroportului.

Îşi umezi nervos buzele.

— Johnnie a ales-o. Adică, dacă nu vezi turnul de control din ea, nu te văd nici ei pe tine. De obicei

încetineam, aruncam acolo ce aveam, iar apoi ne continuam drumul curaţi ca lacrima.

— Şi ce se întâmpla cu lucrurile pe urmă?

— Le lua unul din membrii echipei de teren. Nu departe de pistă e o magazie. Ceva mai încolo, chiar lângă castel, fusese o companie de artilerie – noi n-am avut treabă cu ei, dar cred că în timpul bombardamentelor îşi ţineau muniţia acolo.

— La magazie?

— Da. Era goală şi încuiată. Johnnie a spart lacătul şi a pus în loc unul care arăta la fel. Zicea că era cel mai sigur loc de depozitare – nimeni nu-şi bate capul cu o magazie dacă e încuiată cum trebuie. Pe urmă se ducea şi lua lucrurile de acolo – găsea el un pretext să se ducă în partea aia.

— Şi asta aţi făcut şi ultima oară?

Tierney aprobă din cap.

— A trebuit să ne oprim, ca să pot da cutiile jos cu Morrison. Mac n-a vrut să ne ajute. Nu voia să aibă nimic de-a face cu chestia asta.

Maclean era solitarul echipajului, singurul om cinstit de acolo. Probabil că si Morrison era fundamental cinstit, dar era servil şi speriat – prea speriat ca să recunoască măcar că pusese mâna pe lăditele acelea cu ani în urmă.

— Era nevoie de doi pentru treaba asta?

— Obligatoriu, trebuiau să fie doi dacă voiai să dai cutiile alea jos din Dakota – unele erau al dracului de grele. Dar Ellis luase de undeva un cărucior...

Audley se încălzi amintindu-şi de John Steerforth. Mica speculă nu era nimic, o infracţiune artificială creată de guverne zgârcite şi strategii economice care depăşeau puterea de înţelegere a oamenilor obişnuiţi. Iar infracţiunea cea mare era şi ea pardonabilă – tragerea pe sfoară a adevăraţilor traficanţi, păcat iertat de două ori, o dată prin improvizaţia îndrăzneaţă şi ingenioasă de ultimă clipă, şi a doua oară prin atenţia acordată şi celui din urmă amănunt.

Iar pentru Audiey, Ellis era o gratificaţie: Ellis era unul din cei doi membri ai echipei de teren cărora li se ştia adresa.

Tierney vorbea în continuare.

— ... cinci minute, dar mie mi s-au părut ore. Niciodată nu adusesem ceva atât de mare. Johnie zicea că merită efortul, pentru că era ultima oară...

Ultima oară. Fusese într-adevăr ultima oară.

— Deci Ellis a pus cutiile îa locul sigur de depozitare. Şi când te-ai dus să verifici?

— Să verific?

O umbră trecu pe faţa lui Tierney, pe măsură ce îşi aducea aminte de bogăţia câştigată şi pierdută.

— Nu m-am dus – cel puţin nu imediat. Johnnie zicea că sunt puse la loc sigur, şi că va trebui să aşteptăm şi să fim atenţi o vreme mai îndelungată.

Se opri şi o privi pe Faith ciudat de patetic. La fel ca Jones, nu crezuse niciodată cu adevărat în moartea isteţului, indestructibilului John Steerforth.

— Şi-aveam încredere în el, spuse ei simplu. I-am spus francezului că n-am putut să ducem încărcătura la primul drum, iar Johnnie era fericit ca o pisică cu două cozi.

— Când ţi-a spus că e pusă la loc sigur?

— A doua zi, la raportul de după-amiază. Chiar înainte să plec îa întâinirea cu francezul. M-am întâlnit cu el la „Bull".

— Şi când ai verificat magazia? La cât timp după aceea?

— După trei săptămâni şi ceva – nu mai ţin minte. Îmi rupsesem nenorocitul ăsta de genunchi când sărisem din avion. Era furtună şi pierduse mult din înălţime – eram prea jos.

Tierney nu se mai uita la Audley; se uita prin el, departe, la furtuna de atunci.

— Mult prea jos. Credeam că o să ne prăbuşim în mare. Dar Johnnie a târât-o mai departe – zicea că scârba de Dakota ştia ce vrea el de la ea, numai că nu-i înţelesese bine comenzile şi că n-o s-o lase să strice totul.

Se auzi un hohot de râs de la masa vecină. Unul din tinerii care li se alăturaseră fustelor mini îşi vărsase berea pe cămaşă. Privirea lui Tierney se concentră din nou asupra lui Audley.

— Dar scârba aia de avion hârbuit i-a tras-o. I-a făcut-o. Nu credeam că am să-i mai văd vreodată fotografia.

— Şi cât din toate astea i-ai spus lui Bloch şi colegilor lui?

— Colegi? N-am văzut niciun coleg. Numai pe Bloch. A venit la spital la câteva zile după ce am fost internat. Nici

nu ştiam că Johnnie era dat dispărut – nu-mi spusese nimeni. Aşa că i-am spus ce trebuia: că Johnnie nu îndrăznise să se prăbuşească cu cutiile la bord şi că pierdusem încărcătura.

— Johnnie avea maşină?

— Maşină – nu. Nici n-avea permis. Îmi aduc aminte că zicea că e o prostie, să poţi să pilotezi un avion şi să nu ţi se dea o maşină pe mână.

Şi asta era o gratificaţie, şi încă una absolut neaşteptată. Posibilitatea transportului facil, chiar în acele zile strâmtorate, fusese problema căreia Audley nu-i putuse găsi răspunsul. Nu-i trecuse niciodată prin cap că Steerforth nu ştie să conducă. Fusese mai degrabă convins că ştia.

— E tot acolo, nu-i aşa? Tierney îl privea, nevenindu-i să creadă. Dar bineînţeles că e tot acolo. Şi când te gândeşti că am avut-o tot timpul ăsta la dispoziţie, în faţă, numai pentru mine.

Tierney fusese extraordinar de lent în prinderea cursului pe care-l luau întrebările. Sau destul de încet în trecerea peste şocul care-l făcuse să spună toate astea. În ambele situaţii, nu se mai putea bizui pe informaţiile pe care i le dădea. Audley îşi scoase portofelul şi luă din el cinci bancnote de câte zece lire.

— Cincizeci? Pe măsură ce-şi dădea seama cât valorează ce le spusese, Tierney începea să înţeleagă ce se întâmplase de fapt.

— Ce v-am spus valorează mai mult decât atât!

Audley fu tentat să bage banii înapoi în buzunar. Dar erau mai mult o ofrandă adusă zeiţei norocului, decât un bacşiş pentru Tierney.

— Ce mi-ai spus nu valorează nimic, spuse el brutal. Oricum, nu e nimic în favoarea ta în ce mi-ai spus. Ai avut o şansă – cu mult timp în urmă – dar ai pierdut-o pentru că ai fost tâmpit şi pentru că până la urmă n-ai avut destulă încredere în John Steerforth.

— Aş putea să vă fac necazuri – aş putea să vă denunţ autorităţilor! Pe amândoi...

Era o ameninţare deşartă, iar Audley se plictisise oricum de mascarada asta. Scoase legitimaţia.

— Noi suntem autorităţile, Tierney. Mă tem că te-ai păcălit.

Tierney se holbă la document, pe urmă la Audley şi în final la Faith. La Faith cel mai mult.

— Aş fi putut să jur... începu el.

— Că sunt fata lui Johnnie?

Faith vorbea pentru prima dată de când îi arătase fotografia.

— Cu asta nu v-aţi păcălit, domnule Tierney. Sunt fata lui Johnnie. Dar ar fi fost mai bine să nu aveţi încredere în mine.

Avea o voce tristă.

— Dar Morrison – şi ceilalţi?

Lui Tierney nu-i mai rămăsese nimic acum, nici măcar frica.

— Nici cu ei nu te-am păcălit, spuse Audley. – Putea cel puţin să-l prevină – şi să-i uşureze munca lui Richardson. Ai avut noroc că am ajuns noi primii. Sunt pe aici unii care n-ar sta la şarade cu tine. Mai bine ţi-ai lua cele cincizeci de lire şi ai pleca într-o vacanţă – o săptămână ar fi suficient.

Tierney se întinse şi înşfăcă lacom cele cinci bancnote care stăteau pe masă într-o mică baltă de whisky.

Audley se ridică.

—O scurtă vacanţă, Tierney – şi o să te ţinem în vizor un timp, mai mult pentru tine decât pentru noi. Şi nu încerca să faci pe deşteptul. Nu te duce să orbecăi pe la Newton Chester, încercând să recuperezi timpul pierdut. S-ar putea să te văd, şi am să te arunc din drum înainte să apuci să mai faci un pas. E clar?

Se aplecă lângă urechea lui Tierney.

— Şi pleacă azi, Tierney – pleacă în după-masa asta.

X

Richardson era vizavi de restaurant şi se uita morocănos în vitrina unui magazin de antichităţi.

— Tierney pleacă într-o călătorie, îi spuse Audley. Vezi să-l conduci. Dacă nu pleacă până la patru, să te duci să-i aduci aminte. Mai eşti motorizat?

Pe faţa lunguiaţă a lui Richardson apăru un rânjet.

— Lui Hugh Roskill nu i-a plăcut bătrânica mea – a decolat în maşina aia a lui de curse simandicoasă.

— Telefonează la Newton Chester şi reţine doar două camere la „Bull". Ne vedem cu toţii acolo mâine dimineaţă.

— O cameră dublă, spuse Faith degajat.

— Da, doamnă?

Privirile lui Richardson sclipeau de la unul la altul. Nu mai rânjea; lui Audley i se păru nu numai că nu mai rânjea, ci că fusese cuprins de o paralizie facială care-i înţepenise trăsăturile între două stări emoţionale diferite. Era evident că nu mai putea fi acuzat că rânjeşte.

Audley nu ştia dacă îi place sau nu felul în care ea dădea tonul în legătura lor, chiar dacă aceasta era una din

urmările firești ale emancipării. Dar știa că trebuia ori să țină pasul, ori să iasă din cursă cu totul.

— Cu un pat dublu, adăugă el, pe un ton care spera că suna la fel de degajat.

Dacă și Richardson trebuia să raporteze despre ce se întâmpla, măcar să aibă cu ce să-și învioreze raportul.

Numai după ce se instalară în Rover, Faith vorbi din nou.

— Presupun că am sărit calul, spuse ea cu o voce în care se citea mai degrabă o ușoară ironie decât regret. N-am fost prea amabilă? Ți s-a părut neplăcut?

Audley nu găsea niciun răspuns potrivit, nevrând să-și recunoască desuetitudinea, însă Faith oricum nu aștepta un răspuns.

— Nici mie nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat la bar, continuă ea. Nu mi-a plăcut de tine, nu mi-a plăcut nici măcar de mine.

Audley încercă să se concentreze asupra volanului; transmisia Rover-ului era automată, iar piciorul stâng, rămas fără ocupație i se părea nefiresc de mare.

— Da fapt, cred că la început n-ai făcut decât să-l presezi puțin. Mă așteptam să-ți râdă în nas în orice moment. Sau să te ia la bătaie, deși ești de două ori mai solid. Dar pe urmă ai început să jubilezi – iar asta n-a mai fost amuzant, a fost meschin!

Piciorul lui Audley reveni la mărimea lui obișnuită când își dădu seama de adevărul vorbelor ei și de prăpastia care i se căsca în față. Nu era omul potrivit

pentru astfel de treburi; dar nu pentru că era prea blând, cum crezuse el ca un tâmpit, ci pentru că, dacă mai exersa puţin, putea chiar să ajungă să-i placă foarte mult. Cu Morrison şi cu Tierney avusese noroc – uitase de Jones şi de inspectorul de poliţie. Cu puţină practică, n-ar mai avea nevoie de niciun fel de noroc...

— Pur şi simplu nu-mi dau seama ce fel de om eşti! Am văzut o latură blândă, blajină – varianta doamnei Clark. Şi o latură care te arată foarte sigur pe tine. Şi tata zicea că eşti foarte deştept. Iar Roskill, tipul ăla drăguţ, are o părere excelentă despre tine – şi Richardson la fel, cu toate că nu te-a mai văzut niciodată. Dar eu cred că mai există o latură a caracterului tău, mai întunecată, care nu mi-ar plăcea deloc.

Lua-m-ar dracu', se gândi Audley. Scotea chestia asta pe masă tocmai când trebuia să se gândească la alte lucruri îngrijorătoare. Însă e adevărat că, pentru viaţa lui, lucrurile acelea s-ar fi putut dovedi mai puţin importante.

— Ai cerut totuşi o cameră dublă, zise el cu cruzime. Ea dădu din cap.

— N-am făcut-o pentru tine, David. Am făcut-o pentru ce înseamnă „Bull".

— Ce înseamnă?

— N-a fost prea corect din partea mea – pentru tine nu înseamnă un hotel. Tu n-ai de unde să ştii ce înseamnă locul acela.

— Ai fost vreodată acolo?

— Dacă am fost acolo? oftă ea. Nu, n-am fost niciodată, adică nu de-adevăratelea. Dar e o părticică din istoria familiei mele; toţi mi-au vorbit despre el. Bunica mi-a povestit cum se întâlneau cu toţii acolo pe vremuri. Era cârciuma escadronului – urarea lor de noroc era „Ne vedem la «Bull». Era locul lui special – cârciuma lui Johnnie Steerforth. Acolo a întâlnit-o pe mama înainte de a mă naşte eu; cred că acolo a întâlnit-o chiar prima oară. Şi tata a întâlnit-o acolo pe urmă, vreau să spun tatăl meu vitreg. Era singurul loc...

Ea lăsă propoziţia neterminată, iar Audley se crispă. El n-avea de unde să ştie, iar ea jucase cinstit şi nu-i spusese. Iar el fusese cât se poate de grosolan în interpretarea egoistă pe care o dăduse vorbelor ei. Faith nu voia să rămână singură printre toate fantomele acelea ale morţii şi ale viilor. Din nou nevoia, şi nu dorinţa de a fi cu ei, se gândi Audley cu tristeţe.

— Îmi cer iertare. Am fost cam mitocan, recunoscu el cu răsuflarea tăiată. Putem să mergem în altă parte. Sau poţi să mergi numai tu. De fapt, ai putea să te întorci şi acasă – ţi-ai jucat rolul mai bine decât meritam.

— Tu vrei să plec acasă?

— Nu eu trebuie să hotărăsc asta. Cred că ţi-ai câştigat dreptul de a decide singură.

—Deci nu mai fac parte din personalul auxiliar?

— La naiba, Faith, ştii foarte bine că n-ai fost nicio clipă aşa ceva.

Audley se forţă să-şi calce pe mândrie.

— Dacă vrei să ştii, dacă vreau să mergi la „Bull” şi să împărţi cu mine un pat dublu într-o cameră dublă, răspunsul e da, cum ştii prea bine. Pentru mine ar fi o plăcere – şi un privilegiu. Cât despre latura aceea mai întunecată a caracterului meu – şi la asta răspunsul e tot da. Cred că în străfundul fiinţei mele există un KGB-ist care încearcă să se ridice la suprafaţă. Şi poate că e şi ăsta un motiv pentru care ar trebui să mai rămâi prin zonă: am putea încerca amândoi să-l înfundăm, acum că i-am descoperit existenţa. Cel puţin până mă întorc la treaba mea de dinainte, unde n-are nicio şansă.

Faith îi puse uşor mâna pe braţ.

— Săracul David! Lucrurile sunt şi aşa prea complicate pentru tine, fără o KGB-istă care să-ţi supravegheze KGB-istul! Şi nici n-am fost cinstită cu tine. Vreau foarte, foarte mult să merg la „Bull” cu tine. Mi-ar plăcea ca tu să înlocuieşti obsesia neplăcută a acestui hotel. Şi vreau să găsesc comoara lui Schliemann!

— Comoara lui Steerforth de aici înainte. Indiferent dacă o găsim sau nu, să fie şi a lui de acum încolo.

— Dar, David, crezi într-adevăr că o putem găsi?

David dădu din umeri.

— Ruşii cred că putem, Faith. Şi, în definitiv, noi suntem primii care ar trebui s-o caute. Aşa că, dacă avem puţin timp, s-ar putea s-o găsim. Tierney ne-a dat oricum o deschidere bună – mai bună decât m-am aşteptat.

— Da? Să fiu sinceră, nu prea înţelegeam unde voiai să ajungi; adică oricum nu contează unde au pus-o la

început. Problema e unde a ajuns în final – şi, practic, ar fi putut ajunge oriunde...

— Ba nu, asta nu. Tăticuţul tău a fost un tip foarte inventiv, dar minuni nu putea să facă totuşi.

— Tot nu văd cum...

— Răbdare, iubire, răbdare! Răbdare, încredere şi noroc. Până acum nici n-am încercat să aflu unde e tezaurul – am vrut doar să văd între ce limite se pune problema. În Tierney n-a avut încredere, şi dacă n-a avut încredere în Tierney, n-a avut în nimeni. Deci a scos singur tezaurul din magazie. Şi a făcut asta în aceeaşi noapte— a doua zi i-a spus lui Tierney că se află într-un loc sigur. Dar de condus o maşină nu putea, deci exista o limită fizică până unde putea s-o ducă de unul singur.

— Numai că mai există şi un cărucior.

— Chiar şi cu căruciorul, nu poate fi prea departe de magazie. Trebuie să fie vreo clădire, nu putea s-o lase aşa, împrăştiată aiurea.

— Atunci a pregătit locul dinainte.

Audley dădu din cap.

— Pot să pariez că n-a ştiut dinainte că o să deturneze comoara. Deci trebuie să fie o ascunzătoare pe care a găsit-o de-a gata, şi în acelaşi timp un loc unde să poată fi în siguranţă timp îndelungat – douăzeci şi patru de ani, mai precis.

Faith se încruntă.

— Cred că faci prea multe presupuneri, David. Ar fi putut avea un loc pregătit dinainte pentru – cum îl chema

pe belgianul acela, care ar fi luat comoara de acolo; o groapă în pământ ar fi fost foarte potrivită.

— Din fericire, cu gropile nu trebuie să ne batem capul. Dacă aş crede că e undeva sub pământ, nici nu m-aş mai deranja să caut – am avea nevoie în primul rând de un regiment de ingineri, detectori de mine şi Dumnezeu mai ştie ce!

— E ascunzătoarea tradiţională pentru comori îngropate, iar eu cred în continuare că e varianta cea mai probabilă – spuse Faith, îmbufnată întrucâtva. Nu văd de ce eşti atât de sigur pe tine.

Audley se abţinu de la încă un răspuns arţăgos, dându-şi seama deodată că era pe cale să vândă blana leului înainte de a-l fi împuşcat.

— E tradiţional, Faith, o aprobă el serios. Dar Anglia nu e o insulă pustie. Oamenii au obiceiul neplăcut de a observa gropile mari şi uşor de săpat, aşa cum au aflat-o pe pielea lor un număr destul de mare de criminali. Şi le observă chiar şi după ce au fost astupate. Practic, nu există decât un loc unde o groapă nu bate la ochi, iar acesta e cimitirul.

Faith se întoarse surescitată către el, dar el o opri cu un gest din cap.

— Din nefericire, cimitirul din Newton Chester se află la distanţă de trei mile de aeroport, în celălalt capăt al satului. Prea departe ca să fi făcut două-trei drumuri, zdrăngănind cu căruciorul, fără să-l fi văzut şi auzit nimeni. Şi, ca să spun drept, nici nu-l văd pe tatăl tău cu

târnăcopul şi lopata – nu la modul ăsta, cel puţin: trebuia o groapă mare, adâncă, de dimensiunile unui mormânt. Iar asta însemna să sape mult, prea mult chiar dacă ar fi avut timp destul – şi cred totuşi că n-a avut.

Faith îl aprobă gânditoare.

— Înţeleg ce vrei să spui, David. Dar, dacă nu e sub pământ, atunci e undeva deasupra. Iar asta mi se pare şi mai improbabil – doar dacă n-a pus-o cumva în castelul de care a pomenit Tierney.

— Şi asta e o posibilitate, bineînţeles. Însă cred că n-are niciun rost să discutăm posibilităţile existente până când nu vedem locul. Cum spuneam, eu am vrut să văd care sunt limitele problemei. Şi, în orice caz, înainte să ajungem la Newton Chester, mai avem o treabă. Trebuie să ne ducem la Maclean.

— Maclean? El era navigatorul, nu?

— Da, el era navigatorul.

— Sper că n-o să-i jucăm şi lui o scenă dură – nu mai am putere!

Audley zâmbi.

— Nici nu cred că ar fi recomandabil să-i facem o asemenea înscenare unui cetăţean respectabil ca domnul Maclean.

Faith răsuflă uşurată.

— Slavă Domnului ca era şi un om respectabil în echipajul acela. Începusem să-mi fac o părere preconceptă despre personalul de aviaţie. Dar, presupun că dacă cineva din echipaj trebuie să fie echilibrat şi de

nădejde, acela nu poate fi altcineva decât navigatorul. Un soi de personaj patern, cum e Captain Cook!

Ca mai toate femeile, şi Faith era tentată să judece subiectiv, reflectă Audley: tatăl ei vitreg fusese navigator. Era liniştitor să găsească în caracterul ei un defect atât de prozaic; în alte privinţe era destul de ieşită din comun pentru a fi chiar fiica bună a lui Jones.

— Nu cred că echipajul tatălui tău era un echipaj neobişnuit – sau neobişnuit de rău, dacă vorbim despre asta. Morrison era tipul slab, iar Tierney era pungaşul înnăscut. Dar şi-au îndeplinit perfect datoria. Au contribuit la câştigarea războiului, pentru ca, ani şi ani după aceea, să poată veni un tip ca mine să-i bată la cap cu întrebările. Generaţia lor a realizat ceva mare – mult mai mare decât a realizat generaţia mea.

— Şi tatăl meu?

— Şi el, scumpa mea – chiar mai mult decât alţii. Să nu ţii toată viaţa capul în jos pentru că taică-tu a fost un ticălos. În unele privinţe a fost un bărbat şi jumătate. Şi-a câştigat DFC[8]-ul pe drept.

— Parcă nu ştiu! Era povestea preferată a bunicii la culcare. Deci a fost un erou al războiului. Numai că acum cred că n-ar fi fost un erou şi în timp de pace...

— Poate că nu. Dar erau mulţi ca el. Deci n-ar trebui să fii tristă. Ai fost al naibii de norocoasă!

— Norocoasă?

Glasul lui Faith suna amar.

— Toţi aţi fost! Din toată povestea asta tu te-ai ales cu un tată vitreg bun. Iar mama ta cu un soţ bun.

— Dar tata şi echipajul lui – ei au fost norocoşi?

— Ei au fost şi mai norocoşi. Tatăl tău a sărit repede din avion – tocmai când credea că a ajuns cu bine acasă, întreg şi uscat, iar ceilalţi şi-au salvat pielea.

— Şi au pierdut tezaurul?

— Ăsta a fost norocul lor cel mai mare. Tu chiar crezi că ar fi reuşit să scape cu el? Mai degrabă şi-ar fi găsit moartea.

— Dar ai spus – sau cel puţin presupuneai – că planul era minunat.

— Aşa şi era. Avea însă un defect enorm, despre care nu aveau de unde să ştie, şi pe care nici eu nu-l înţeleg încă: Panin era pe urmele lor!

— Of, Panin ăsta! se cutremură Faith. De câte ori îl pomeneşti, mă ia cu frig – e vreun soi de sperietoare?

— Asta aş vrea să aflu şi eu. Ştiu că ruşii n-au abandonat niciodată căutarea acelui avion, deci e mai mult ca sigur că, în clipa în care tatăl tău ar fi încercat să valorifice conţinutul lăditelor, ar fi venit la el imediat. Şi, judecând după ce i-au făcut lui Bloch, nu cred că ar fi fost prea amabili.

Ea lăsă capul în jos amărâtă, iar Audley îşi blestemă limbuţia. Încercase s-o înveselească, şi nu reuşise decât să-i aducă aminte de adevăratul motiv al acestei vânători caraghioase de comori. Pentru scurt timp îi ieşise şi lui din minte.

Venise rândul lui să-i pună o mână liniştitoare pe braţ.

— Nu te mai gândi la asta, Faith. Nu trebuie să dai ochii cu sperietoarea marţi. Iar cu Maclean o să te înţelegi splendid.

Faith se întoarse mirată către el.

— Panin vine aici – în Anglia?

— Nu e nevoie să-l vezi.

— Nu e nevoie? Dar eu vreau asta! Singurul mod în care poţi scăpa de coşmaruri este să le priveşti drept în faţă la lumina zilei – şi, de fapt, nu poate fi un om atât de îngrozitor dacă e de părere că merită să-şi consume timpul lui preţios cu tezaurul.

Era o inocentă, ca toate femeile de genul ei. Încercând tot timpul să suprapună lumea lor sigură şi confortabilă peste cealaltă lume, cu totul diferită de a lor: bătrânul şi bravul unchi Joe pufăindu-şi pipa; blândul domn Hruşciov jucându-şi nepoţeii pe genunchi; blândul şi îngrijoratul domn Kosâghin ţinând privighetoarea pentru uliul lui Brejnev. Audley trebuia să accepte această mască – n-ar fi făcut decât s-o sperie spunându-i că cele mai urâte coşmaruri sunt cele care refuză să se volatilizeze în lumina soarelui de dimineaţă.

— Şi pe urmă, dacă e un tip atât de mare, ar putea fi o experienţă interesantă. N-am întâlnit niciodată o persoană cu adevărat importantă!

Pe Audley îl cuprinse iarăşi un val de afecţiune: era ca o fetiţă. Şi n-avea cum să încurce lucrurile, dacă-şi ţinea gura. Ar fi putut chiar să constituie un avantaj, pentru că

probabil nici Nikolai Andreevici Panin nu mai întâlnise o persoană ca ea. Ar putea să-i zdruncine încrederea, măcar un pic.

— Foarte bine, atunci, Faith. O să-l întâlneşti. Dar eu tot cred că o să-l găseşti mai puţin simpatic pe Maclean.

— Numai pentru că e cinstit. Nici nu înţeleg de ce te interesează omul ăsta. Tierney zicea că n-a luat parte la nimic.

— Asta nu însemna că era surd sau orb. Era totuşi membru al echipajului; şi, pentru că nu îl interesa să facă avere în acelaşi mod, s-ar putea ca tatăl tău să fi vorbit mai multe cu el. Şi pe urmă, au fost împreună toată ziua între cele două călătorii – foi a fost cu el şi cu Wojek la Londra. Nu mă îndoiesc că în ziua aceea a fost cumpărată cartea ta despre Troia.

— De unde Dumnezeu ştii atât de multe despre ce au făcut?

— Totul se află în dosarul original al cazului. Oamenii noştri au încercat să vadă de ce erau ruşii atât de interesaţi de Steerforth şi de avionul lui. Evident că n-au aflat, dar au reuşit totuşi să-i reconstituie pas cu pas mişcările din ziua aceea. Şi au făcut şi câteva caracterizări destul de subtile.

Butler descrisese iniţial dosarul ca pe o adunătură de non-informaţii. Şi asta şi era, în măsura în care nu reuşise să dea unele răspunsuri. Dar, la fel ca un raport geologic, vechi şi fără greşeală, conţinea o mulţime de informaţii care deveneau utile în lumina altor informaţii.

— Cât despre părerea mea că o să te înţelegi cu Maclean – îţi spune ceva Wadham Hill Comprehensive School?

Faith ridică sprâncenele.

— Wadham Hill? Nu e şcoala aceea care a scos nişte rezul tate OXBRIDGE ieşite din comun?

Audley o aprobă.

— Mă gândeam eu că o să-ţi spună ceva. S-a scris despre ea un articol într-un supliment ilustrat, şi a mai apărut şi în cotidiene. Un exemplu pentru gimnaziile umaniste. Şi toate astea i se datorează lui James W. Maclean— sau „Big Jim", cum îl ştiu copiii. Celor de la ziare le-a plăcut asta!

— Şi ăsta e Maclean al *nostru*?

— Unul şi acelaşi director al şcolii Wadham Hill şi, odinioară, ofiţer aviator al escadronului 3112. Dacă te place, poate că o să-ţi ofere o slujbă!

— Cui? Fiicei lui Steerforth? Mă îndoiesc – doar dacă n-are cumva o clasă de corecţie pentru oameni de ştiinţă criminali în devenire! Cred că pentru el o să rămân doar domnişoara Jones!

— N-o să fii niciodată numai domnişoara Jones. Dar să lăsăm asta – ne interesează amintirile lui, nu aprecierea profesională. Şi să sperăm că e disponibil; mi se pare că şi el e în vacanţă.

XI

James Maclean era însă disponibil. I-a primit prompt şi politicos în biroul de o curăţenie desăvârşită al casei sale, din faţa la fel de curatului campus de beton şi sticlă al şcolii de la Wadham Hill. Audley îşi aduse aminte că Maclean se mândrea ca, în calitatea lui de director, putea primi pe oricine la orice oră – suplimentul ilustrat făcuse mult caz de asta.

Însă îl deruta porecla „Big Jim". Era clar că nu i se trăgea de la mărimea lui, nici la propriu, şi nici printr-o inversare răutăcios—şcolărească. Maclean era un bărbat de talie mijlocie, bine legat. Sau poate că era un caz de inversiune, unde porecla grosolană contrasta cu fineţea intelectuală a omului – un compliment la adresa personalităţii care strălucea dincolo de o înfăţişare destul de ştearsă. Între el şi Steerforth trebuia să fi existat o relaţie bazată pe respect, căci altfel Maclean n-ar fi putut să stea deoparte de contrabanda lor fără să stârnească antipatii.

Maclean se ridică de la birou şi le ieşi în întâmpinare.

— Doctore Audley – domnişoară Jones – pe cartea dumneavoastră de vizită scrie „Ministerul apărării", şi

trebuie să recunosc că sunt curios să aflu ce ar putea dori ministrul de la mine într-o zi de duminică. La început am crezut că ar putea fi ceva în legătură cu şcoala de cadeţi – dar niciunul dintre dumneavoastră nu mi se pare potrivit pentru aşa ceva.

Pe faţa lui Maclean apăru un zâmbet când îşi opri privirea asupra lui Faith, dar ea nu reuşi să-i întoarcă zâmbetul, iar licăririi de bună dispoziţie din ochii lui Maclean îi luă locul o privire mai speculativă.

— Sunteţi foarte amabil că ne-aţi primit, domnule director, spuse Audley în timp ce-şi scotea actele din buzunar.

Maclean le studie atent, dădu din cap şi le înapoie fără comentarii.

— Sperăm că ne puteţi ajuta cu nişte informaţii despre ceva care s-a întâmplat cu destul timp în urmă. În legătură cu locotenentul de aviaţie John Steerforth – aţi fost navigator în echipajul lui în timpul războiului.

Privirea lui Maclean rămase aţintită asupra lui Audley, iar pe fruntea lui apăru o uşoară cută.

— John Steerforth! repetă el numele, savurându-l de parcă ar fi avut o aromă specială. E mult timp de când n-am mai auzit numele acesta. Dar îl ţin minte, bineînţeles. Cum spuneaţi şi dumneavoastră, am fost navigatorul lui. Ce vreţi să ştiţi despre el? E mort de mai bine de douăzeci de ani – a murit imediat după război. Ne-au cedat motoarele când veneam de la Berlin. Noi am sărit, dar

Steerforth a rămas în avion până când a fost prea târziu – cel puţin aşa s-a presupus.

— Vi-l amintiţi bine?

— Dacă mi-l amintesc bine? Cândva l-am cunoscut foarte bine – desigur. John Steerforth! De fapt, nu era John – întotdeauna era Johnnie – Johnnie Steerforth! De-a lungul anilor mi-a fost readus de fapt în memorie de câteva ori.

— Cum aşa?

— De băieţi care semănau cu el. Nu erau la fel – nimeni nu e exact la fel cu altcineva. Dar erau acelaşi gen, genul Steerforth. Şi poate să pară paradoxal, dar nu vreau să spun genul Johnnie Steerforth; vreau să spun genul „J. Steerforth" – Steerforth din *David Copperfield*. E o coincidenţă ciudată. Steerforth-ii din lumea adevărată pot fi folositori într-un mediu propice, şi periculoşi într-unul neadecvat. Sunt buni în război, pentru că le place riscul. Problemele încep când nu mai au ce riscuri să-şi asume.

— „Un brav pilot la vreme de răscruce...", murmură Faith.

Maclean o privi cu interes.

— Văd că l-aţi învăţat bine pe Dryden[9], domnişoară Jones. Foarte potrivit citatul – tot pasajul acela îl caracterizează foarte bine pe Steerforth.

Se întoarse către Audley.

— Acum îmi amintesc că, la vremea aceea, ni s-au pus o grămadă de întrebări despre acel ultim zbor al nostru. Avionul nu l-au găsit niciodată, şi nici pe Johnnie. N-am

înţeles niciodată de ce au văzut în treaba asta un mister atât de mare. N-a fost decât ghinion pur.

Era evident că Maclean nu citise în ziare despre reapariţia avionului Dakota. Şi bineînţeles că nu ştiuse de planul de scufundare a avionului.

— Domnule profesor, pe noi nu ne interesează ultimul zbor. Pe noi ne interesează zborul de la Berlin la Newton Chester, penultimul.

— De dinainte? Maclean se încruntă. Dar acela n-a fost decât... —vocea îi şovăi uşor, pe urmă reluă neconvingător – ... decât de rutină.

Maclean îşi amintea prea bine. Sau tocmai îşi amintise foarte bine. Audley se gândi că faţă de Maclean sinceritatea putea fi mai profitabilă.

— Domnule profesor, ştim totul despre încărcătura lui Steerforth. Ştim ce era, de unde provenea şi cum a fost dată jos din avion. Ştim şi că n-aţi avut niciun amestec în toată treaba asta. Nu vrem să facem necazuri nimănui. Tot ce vrem este să aflăm unde a pus Steerforth încărcătura.

Maclean se uită la el nevenindu-i să creadă, iar apoi privirea i se pierdu dincolo de Audley, către ceva ce se întâmplase demult.

— Vreţi să spuneţi că preţioasele cutii ale lui Johnnie sunt tot acolo unde le-a pus el – după atâta timp? întrebă el într-un sfârşit.

— Ştiţi unde le-a pus?

— Doamne-Dumnezeule, nu. Mai bine l-aţi întreba pe pilotul secund – Tierney se numea. Sau pe Morrison,

operatorul radio. Mă tem că nu sunt persoana care ştie prea multe despre asta.

— Ţineţi minte cutiile?

— Ţin minte împrejurările, recunoscu Maclean cu tristeţe. Acum, că aţi pomenit de asta, mi le amintesc chiar foarte bine.

Se opri.

— Nu voiam, într-adevăr, să fiu amestecat. Ţineam să-mi termin serviciul militar cu conştiinţa nepătată – chiar mă felicitasem că nu omorâsem pe nimeni decât cu totul accidental. Johnnie avea reflexe de pilot de bombardier. Sună cam naiv, şi cam fals din punct de vedere moral. Dar mă feream de încurcăturile lui Johnnie.

— Cutiile? încercă Audley cu blândeţe să-l readucă la subiect.

— Întotdeauna mă invita să intru în afacerile lui. Ca să nu mai trebuiască să-mi petrec restul zilelor predând Shakespeare puştanilor! Dar îmi aduc aminte că, la acel penultim zbor, a schimbat oferta: mi-a zis că, dacă eram hotărât să fiu profesor, puteam să cumpăr o şcoală întreagă cu partea mea.

— Şi dumneavoastră ce i-aţi spus?

— Nu mai ţin minte ce i-am spus. Dar ţin minte că asta m-a speriat foarte tare. Mă gândeam că, dacă puteam să cumpăr o şcoală cu partea mea din cutiile lui Johnnie – astea în mod sigur nu mai conţineau ţigări americane şi ciorapi de nylon! Mă temeam ca ambiţia lui Johnnie să nu-l zdrobească până la urmă! Şi am avut dreptate!

Degajarea lui Maclean trebuia să fi fost falsă, dar asta nu era ceva culpabil, se gândi Audley: orice persoană inteligentă ar fi fost curioasă să afle conţinutul cutiilor, mai ales cineva care avusese relaţii, oricât de nevinovate, cu Steerforth. Asta, bineînţeles, în afară de cazul în care ştia dinainte ce conţineau cutiile; dar nu se potrivea cu Maclean, judecă Audley.

— Sunt convins că mă pot bizui pe discreţia dumneavoastră, domnule profesor, dacă vă spun că acele lădiţe conţineau obiecte dintr-un muzeu german, de o valoare inestimabilă. Aţi procedat foarte înţelept rezistând tentaţiei.

— Johnnie a prădat un muzeu?

— Nu chiar. Să zicem că i-a prădat pe prădători.

Maclean zâmbi.

— Asta i se potriveşte mai bine. De fapt, o asemenea idee l-ar fi atras probabil destul de mult.

Nu-l aprobase pe Steerforth şi nici nu-l ajutase, dar mai avea şi acum o slăbiciune pentru el – cam cum avea şi David Copperfield pentru celălalt Steerforth. Audley era uşor indispus de faptul că nu-şi dăduse seama singur de comparaţie, deşi era la fel de neconcludentă pe cât era acum de evidentă.

— Problema e că noi credem că încărcătura se mai află încă pe – sau pe lângă – vechiul aerodrom de la Newton Chester. Aveţi cumva vreo idee, oricât de vagă, despre unde ar putea fi cutiile?

Maclean strânse gânditor din buze, iar apoi clătină la fel de gânditor din cap.

— Nu prea cred. În definitiv, a trecut atât de mult timp de atunci – o jumătate de viaţă. Amintirile mele sunt destul de fragmentare. Nici n-aş şti cu ce loc să încep. Newton Chester nu era un centru important, după câte-mi amintesc eu, dar se întindea pe o suprafaţă destul de mare. Erau vreo – să mă gândesc – vreo jumătate de duzină de cutii, şi destul de mari chiar – dar tot ar fi ca şi cum aţi căuta acul în carul cu fân. Ce vă face să credeţi că sunt tot acolo?

— Steerforth n-a avut nici timpul şi nici ocazia să le ducă prea departe. Mişcările lui dintre cele două zboruri au fost reconstituite destul de exact. Miercuri a fost ofiţer de serviciu, iar joi a fost cu dumneavoastră şi cu locotenentul de aviaţie Wojek la Londra. A spus atunci ceva despre lădiţe?

Maclean se uită fix la Faith, care îşi ştergea ochelarii cu un aer absent. Se întoarse încet către Audley.

— Scuzaţi, ce-aţi spus? Că ne-am dus la Londra? Dacă am fost – da, nu-mi dau seama de ce. Drumul până acolo era cumplit, iar la întoarcere era şi mai rău. Nu merita deloc să faci drumul ăsta, care-ţi lua toată ziua.

Vorbea absent, iar Audley îi simţea interesul topindu-se. Sau, mai degrabă, transferându-se către Faith.

— Domnişoară... Jones, accept apariţia coincidenţelor iraţionale, dar memoria mea păstrează bine figurile, iar dumneavoastră nu văd cum aţi putea fi o coincidenţă.

Faith îşi duse ochelarii la ochi şi pe urmă se răzgândi, întorcându-se către Maclean cu o expresie glacială.

— Steerforth avea o fetiţă, continuă Maclean. Acum ar trebui... Ar trebui să aibă cam vârsta dumitale... Ai ochii şi fruntea tatălui dumitale, şi cred că şi ceva din nemulţumirea lui. Gura şi bărbia sunt mai puternice, dar asemănarea rămâne totuşi izbitoare.

— Mi s-a mai spus asta – memoria dumneavoastră e foarte bună.

Maclean îi zâmbi, dând satisfăcut din cap.

— Am fost la botezul dumitale, domnişoară Jones – domnişoară Steerforth. De fapt, am fost chiar un fel de naş de ocazie, îmi amintesc foarte bine întâmplarea.

— Păcat că nu vă amintiţi ce-a făcut tatăl meu cu tezaurul acela furat, spuse Faith pe un ton îngheţat. Şi păcat, în primul rând, că n-aţi fost în stare să-l ţineţi cu dumneavoastră, pe calea cea dreaptă. Pe mulţi i-aţi fi scutit de multă durere.

Chipul lui Maclean se întunecă.

—Crezi că m-am comportat ca fariseul care a trecut pe partea cealaltă ca să nu vadă? Nu eşti prea dreaptă, draga mea. Ar trebui să ştii că tinerii nu se amestecă niciodată în treburile personale ale prietenilor lor— asta n-o fac decât bătrânii şi cei de vârstă mijlocie. Iar eu îmi făceam griji pentru tatăl dumitale. I-am spus....

Se opri, apoi se întoarse iarăşi către Audley, aprobându-l cu întârziere.

— Aveţi dreptate: am fost la Londra. Sora mea luase bilete la un concert cu Myra Hess. Johnnie şi Wojek mergeau la Londra pe cont propriu, iar eu m-am lipit de ei doar ca să călătorim împreună. Ne-am întâlnit iarăşi când am luat ultimul tren înapoi de la King's Cross.

Divaga iarăşi, dar Audley nu îndrăznea să-l readucă la subiect de teamă să nu perturbe lanţul amintirilor.

— Stăteam acolo şi mă gândeam la tatăl dumitale, domnişoară Steerforth, şi la cutiile lui. Şi cum a intrat în vagon, l-am întrebat dacă a scăpat de ele. Mi-a spus: „Uită că le-ai văzut vreodată, bătrâne. Ţi-am acordat o şansă...", sau aşa ceva. Pe urmă a râs şi a spus că neamţul o să se răsucească în mormânt. L-am întrebat: „Care neamţ? N-ai fraternizat, nu?", pentru că pe vremea aceea nu ni se permitea să avem de-a face cu germanii. A râs până era să cadă de pe scaun şi mi-a spus că neamţul lui era mort de nu-ştiu-când. „Poanta e că acuma numai unul ca el le-ar mai putea găsi", aşa mi-a zis.

Îi privi trist pe amândoi.

— Probabil că pentru dumneavoastră asta înseamnă mai mult decât pentru mine. Pentru el era o poantă, dar asta e ce-a spus, cu aproximaţie. Şi, orice-ai crede dumneata, domnişoară Steerforth, îmi păsa de el. Dar tatăl dumitale a mers pe drumul lui – de fapt, la zborul următor am mai avut nişte cutii la bord.

— Era cu Wojek când a venit la tren, da?

— Da, era cu el. Dar nu cred că Jan Wojek o să-mi aducă aminte de ceva. Amândoi băuseră foarte mult, dar Jan era cel mai afumat.

În cele din urmă Maclean se săturase de ameţiţii lui camarazi, englezul înfierbântat şi plin de un entuziasm nelalocul lui, iar polonezul – plin de tristeţe, opunându-se încă părerii îndrepttăţite a celorlalţi că îşi pierduse ţara, deşi câştigase războiul. Aşa că Maclean se retrăsese în colţul lui, ascultând de glasul conştiinţei, care-i spunea că sosise vremea să termine cu zburatul şi să-şi înceapă adevărata carieră. Spre deosebire de ceilalţi doi, pentru el războiul nu fusese nicidecum marea aventură, şi, oricum, se sfârşise.

Audley îşi târa paşii alături de Faith pe aleea bine îngrijită, din nou scufundat într-o lume întunecată, numai a lui. Îşi dădea seama că fuseseră mai puţin decât politicoşi faţă de Maclean la sfârşitul întâlnirii. Faith îi răspunsese în silă la întrebările convenţionale despre maică-sa, aruncând răspunsuri monosilabice; iar propria lui recunoştinţă, la fel de convenţională, fusese scurtă şi nesinceră. Şi el şi Faith nu făceau decât să-şi exteriorizeze sentimentele personale.

Cu lipsa de dreptate tipică femeilor, Faith aruncă toată vina pe Maclean, evident. El ar fi putut să fie forţa de legătură a echipajului, împiedicând balanţa să încline către tentaţie. În schimb, rămăsese deoparte, cruţându-şi puterile pentru el însuşi; cam aşa gândea Faith, probabil.

Dar, în realitate, relaţiile umane nu erau nicidecum atât de simple.

Dezamăgirea pe care o simţea Audley avea un motiv mai obiectiv, pentru că lanţul acela de amintiri stârnit de dezaprobarea lui Faith aruncase din nou în ceaţă problema locului unde se afla tezaurul. Dacă poanta lui Steerforth fusese reţinută cu oarecare exactitate, atunci cutiile se aflau din nou sub pământ, acolo unde le găsise Schliemann prima oară. Iar asta ar face găsirea lor cumplit de dificilă, aproape imposibilă.

Ar fi vrut să renunţe – să le spună că nu era în stare şi că n-avea experienţa necesară găsirii unei comori demult pierdute, şi că ideea asta era oricum o prostie. Siguranţa lui debordantă părea, retrospectiv, la fel de nelalocul ei ca şi încrederea lui Stocker în el – dacă Stocker avusese cumva vreodată încredere în cineva.

Dar, dacă încrederea lui Stocker era o presupunere, existenţa lui Panin era o realitate. Venirea rusului era singura dovadă certă că tezaurul exista şi putea fi găsit. Şi totuşi nu reuşea să-şi dea seama care era rostul acestei vizite – doar dacă nu cumva abordaşi problema dintr-un unghi complet greşit. În cazul acesta era nevoie de un – cum îi spuneau arabii – de un *tafsir il aam*: încălcarea calculată a regulamentului, oprindu-l astfel pe cel care trebuia să câştige cursa.

Dar asta însemna să se întoarcă la Londra, într-o casă neprimitoare, plină de spioni electronici. Şi mai însemna să piardă ocazia de a împărţi cu Faith un pat adevărat.

Ăsta era singurul lucru bun care ieşise din toată povestea, şi n-o să-i dea cu piciorul acum. Când se urcă în maşină, văzu că Faith era la fel de mohorâtă ca şi el, dar părul acela savant strâns ar arăta mai bine răvăşit pe o pernă. Aşa că n-avea de gând să renunţe, şi ideea *tafsir il aam*-ului putea foarte bine să mai aştepte. Iar el o să meargă înainte, conform planului.

Plecară fără să schimbe o vorbă. Îl văzu pentru ultima oară pe Maclean, bărbatul bine clădit, cufundat în amintiri, exact în locul unde-i spuseseră la revedere. Audley spera în gând că vesta pneumatică a conştiinţei lui curate o să-l ţină la suprafaţă. Pe urmă un corp de clădire al centrului Wadham Hill îl scoase din raza lui vizuală.

Îşi continuară drumul fără să-şi vorbească, iar Audley se concentră de data asta asupra volanului: Rover-ul lui Butler era o maşină care-ţi răsplătea efortul. Nu ca Austin-ul lui modest. Dar, în cele din urmă, trebui să rupă tăcerea.

— Nici ăsta nu ţi-a plăcut?

— Dacă mi-a plăcut! Într-un fel, a fost chiar mai rău decât Tierney. Ar fi trebuit să fii mai drăguţ cu Tierney şi mai rău cu el— naşul meu de ocazie!

— Da, şi n-aş mai fi obţinut nimic de la niciunul. Maclean n-a fost atât de rău; numai că tu ai o prejudecată împotriva directorilor de şcoală.

—Împotriva lui, da. Dacă ar fi vrut într-adevăr să-l oprească pe tata, ar fi putut s-o facă. Şi cred că şi el ştie asta, nu contează ce zicea, ticălosul ipocrit! Dar presupun

că pe urmă, dragul meu tată ar fi pus la cale altă afacere – trafic de arme, sau ceva asemănător? Ai dreptate, bineînţeles: nu e nici mai grav, nici mai puţin grav decât altele – şi cel puţin în felul asta te-am întâlnit pe tine, David!

Se întinse către el şi-şi puse o mână fină pe a lui, iar apoi se aplecă şi-i depuse un sărut uşor pe obraz.

— Ne vedem la „Bull”, îi şopti ea la ureche. Şi în felul ăsta voi respecta şi tradiţia familiei!

XII

Dacă la „Bull” existaseră cândva fantome, umbre de demult colorate în albastrul uniformei RAF, acum dispăruseră cu totul, încălzirea centrală ar fi fost probabil insuportabilă pentru ele, se gândi Audley.

Se aşează pe patul luxos, iar Faith îi urmă exemplul şi se aşează pe al ei, izbucnind în râs. Hohotele ei păreau destul de naturale – deşi s-ar fi putut să aibă şi o notă de isterie –, dar Audley nu avea chef de râs: hotelul fusese până la urmă o experienţă mai neobişnuită decât se aşteptase. Mai rău chiar, proprietarii erau pare-se convinşi că el şi cu Faith se aflau acolo în luna de miere, sau măcar fugiseră împreună, pentru că li se oferise apartamentul nupţial al hotelului.

Probabil din cauza felului în care Richardson le făcuse rezervarea. Sau poate din cauza felului jenat în care Audley venise să ceară camera. Sau puteau la fel de bine să creadă asta pentru că Audley apăruse cu Faith în hotel fără niciun fel de bagaje, un amănunt de care îşi dăduse seama prea târziu.

Dar Audley credea că mai degrabă comportarea lor în hotel convinsese personalul de situaţia lor romantică.

Nicio pereche de adulteri înrăiţi sau fugari întâmplători nu s-ar fi purtat atât de excentric.

Faith umpluse ultima jumătate de oră a călătoriei lor descriindu-i incinta părăginită care servise drept loc de întâlnire pentru echipajele de aviatori de la Newton Chester, cu familiile şi prietenii lor.

Vechii proprietari ai hotelului nu anticipaseră proprietatea neaşteptată din timpul războiului. De fapt, hotelul fusese lăsat cam de izbeliţte până la venirea lui Hitler la putere, când Anglia îşi reînnoise prietenia cu Franţa, iar escadroanele de bombardiere RAF fuseseră mutate din vechile lor bârloguri din sud într-o nouă serie de baze aeriene, răspândite în toată Anglia de Est, Lincolnshire şi Yorkshire. Newton Chester fusese ultima şi cea mai puţin importantă dintre aceste baze, un intrus vremelnic care nu atrăsese niciodată marile bombardiere.

Dar, dacă paturile desfundate şi instalaţia vetustă fuseseră solicitate peste puterea lor de rezistenţă, tot aşa păţiseră şi soţiile şi iubitele aviatorilor care stătuseră acolo. Toată lumea ştia de curentul şi frigul care domnea dincolo de cele două baruri ponosite ale hotelului; intrase în istorie păţania unui mitralior pe avioane Hampden, care murise îngheţat într-unul din dormitoare în iarna lui 1940. Lucrul fusese dovedit prin aceea că iubita lui îl abandonase pentru un pilot din camera vecină – unul din avantajele locale fiind acela că ocupanţii camerelor îşi petreceau toată noaptea în îmbrăţişări pasionate pur şi simplu ca să nu îngheţe.

Hotelului îi mai mersese renumele – sau mai degrabă buhul – pentru permanenta criză de bere şi pentru obiceiul proprietarului de a-şi trimite clienţii casei să împrumute rezerve proaspete dintr-un sat învecinat, pentru ca apoi să-i încarce fără jenă la plată pe cei care ajutaseră la cărat. Iar whisky-ul lui, în rarele ocazii când exista, era atât de diluat, încât muştele care cădeau în pahare puteau să iasă şi să zboare imediat, absolut treze.

Mâncarea era mai acceptabilă, mai puţin însă pentru aviatorii evrei, pentru că meniul era întotdeauna după tiparul Hobson, pe bază de carne de porc, căci proprietarul îşi îngrăşa ilicit porcii cu cele mai scârboase resturi de la popota aeroportului...

Din amintirile bunicii, mamei şi ale tatălui ei vitreg, Faith ştia aproape totul despre hotel, de la scândurile putrede şi scârţâitoare ale scărilor, până la toaleta de la etaj, care nu se încuia, şi unde exista un anunţ prin care cei care o foloseau erau rugaţi să nu tragă apa după miezul nopţii, din cauza zgomotelor care circulau amplificat pe conducta de apă. Era expertă în toate legendele, tradiţiile şi poveştile de groază pe care cei din escadronul 3112 le moşteniseră de la chinuiţii lor predecesori.

Faith reuşi să clădească în mintea lui Audley imaginea unui hotel plin de veselia nostalgică a războiului şi lipsit de orice urmă de confort – cam ca în filmul *Drumul către stele*, pe care-l văzuse la Dotheboys Hall. Dar probabil că veselia dispăruse, în timp ce lipsa de confort rămăsese, iar Audley începu să se îndoiască serios de noaptea care le

stătea în faţă. Se părea că o să fie chiar mai puţin confortabilă decât cea dinainte.

Îndoielile lui fură întărite de înfăţişarea neschimbată a hotelului. Rămăsese la fel de frumos, în stilul acela Old English, cum i-l descrisese ea: ceea ce supravieţuise încă din epoca iacobită, prin noroc, întâmplare sau lipsă de prosperitate, constituia acum principala atracţie a hotelului. Frontonul din lemn, tencuiala învechită şi ferestruicile inegale vor rămâne la fel atâta timp cât chimicalele şi priceperea restauratorilor o să le poată păstra.

Dar imaginea din timpul escadronului 3112 se risipi ca un vis în momentul în care intrară pe uşa joasă de stejar: mirosuri de bucătărie continentală costisitoare, covoare groase peste tot. Înainte ca Audley să se dezmeticească, în timp ce căuta încă un punct de reper care să se potrivească cu povestirea lui Faith, un chelner chipeş, brunet, îmbrăcat într-o haină albă şi pantaloni strâmţi maro, apăru ca din pământ lângă el.

Audley n-avu încotro şi recunoscu că el era doctorul Audley, care reţinuse o cameră dublă.

Chelnerului i se alătură un director, şi mai cizelat şi mai prompt, îmbrăcat într-un costum gri, care le spuse că îi pare foarte bine că au venit, dar e dezolat, n-au niciun pat dublu. Faith, care era lângă umărul lui Audley, pufni înăbuşit, lăsând să-i scape un sunet bizar.

Oricum, îi asigură directorul, nu trebuie să aibă nicio îndoială că se vor bucura de tot confortul, deoarece fiecare

cameră era dotată cu paturi americane de ultimul tip, identice cu cele pe care le primea Hilton-ul londonez. Dimensiunile acestor paturi...

Audley se grăbi să-l asigure la rândul lui că ce era bun pentru cei de la Hilton era bun şi pentru el.

Dar bagajele lor? A, da, se făcuse o mică încurcătură cu bagajele lor. Le lăsaseră în urmă şi trebuia să le aducă un prieten ceva mai târziu, spre seară. Zâmbete înţelegătoare apărură pe rând pe chipurile tuturor.

Ce tragedie – da, se va aranja totul, desigur. Dacă doamna Audley avea vreun neajuns de orice natură, personalul hotelului se va grăbi s-o servească.

Îl urmară pe chelnerul în haină albă pe scări – nu scara îngustă, cazonă, pe care comandantul de escadron beat îşi rupsese un picior în iarna lui '44, ci o scară largă şi lină, care nici nu se lăsa, nici nu scârţâia— şi apoi pe coridorul bine luminat, aşternut cu o mochetă moale.

Mai avea nevoie de ceva domnul doctor?

Domnul doctor primise acum mai mult decât suficiente informaţii. În afară de una.

— În ce parte e aerodromul? întrebă Audley.

Omul se uită la el zăpăcit. Pe urmă faţa i se lăţi într-un rânjet, ca un băieţel care a găsit răspunsul la o întrebare necinstit de grea, pentru oameni mari.

— Nottingham, spuse el fericit.

Audley clătină din cap.

— Vechiul aerodrom de aici, din Newton Chester.

Omul îşi scutură cârlionţii negri. Nu era niciun aerodrom aici. Aerodromul era lângă Nottingham.

Când uşă se închise în urma lor, Faith se răsturnă în patul ei tip Hilton.

— Doamna Audley are neajunsuri, murmură ea. Pat dublu nu, periuţă de dinţi, nu, „The Bull" cel adevărat, nu. Începu să râdă: Şi nici aerodrom!

Audley o privi cum se lasă încet în voia râsului. Pentru el gluma nu avea haz, pentru că ar fi putut foarte bine să adauge „Comoară, nu!" Dar aşa răsturnată pe pat—şi era într-adevăr un pat de dimensiuni generoase – îl făcea să uite de perspectiva asta descurajantă. Ea era, în definitiv, singura comoară pe care putea s-o obţină acum, pe loc, dacă se gândea bine.

Dar nevoia de a vedea aerodromul cât mai era încă lumină era, spre regretul lui, mai mare decât dorinţa de a face dragoste, îşi spuse furios că a pune afacerile înaintea plăcerii era o treabă de bun simţ şi nu un semn de bătrâneţe.

— Hai, fetiţo, zise el răguşit. Ia-ţi o faţă serioasă. Mai avem de făcut o vizită.

Faith gemu.

— Eşti mai rău ca un stăpân de sclavi, David! Doamne Dumnezeule, nu e niciodată nimic romantic în ceea ce faci?

— Nu crezi că e romantic să fii într-un hotel ciudat cu un bărbat ciudat?

— E datoria personalului auxiliar – nu fac decât să urmez tradiţia familiei. Iar asta nu e romantic, e patriotic. Şi ce poveste încurcată din istoria familiei mele vrei să scormoneşti de data asta?

— Nu e decât o vizită de politeţe. Din fostul centru RAF din Newton Chester n-a mai rămas decât ceea ce se numeşte acum ferma Castle. Ne ducem la fermierul Warren ca să-i cerem voie să aruncăm o privire prin zonă.

— Ne aşteaptă?

— Dacă ne putem bizui pe serviciile poştale de la clasa I, atunci n-o să-l mire prea tare apariţia mea. Mi-e groază însă când mă gândesc ce-o să zică despre tine!

Faith îşi desfăcuse coafura franţuzească şi, dacă o recomanda ca secretară în Ministerul Apărării, care presta ore suplimentare duminica, însemna să aducă prejudicii serioase imaginii publice desgre morala funcţionarilor civili ai ministerului.

Îşi aruncă pe spate coama blondă.

— Atunci ce naiba trebuie să par?

— Cred că ar trebui să faci în continuare pe prima doamnă Audley, care îl supraveghează pe soţul ei cel harnic. Mă îndoiesc că fermierul Warren o să creadă aşa ceva, dar va trebui să încercăm.

Faith îşi trase mini-rochia peste coapse.

— Şi ce face mai exact soţul meu muncitor?

— Conduce o echipă care cercetează starea pistelor de aeroport abandonate. Şi nu râde, fetiţo, pentru că taxele

tale s-au dus exact pe asemenea chestii. Suntem în recunoaştere şi ai venit şi tu într-o plimbare cu maşina.

Faith strâmbă din nas.

— Warren trebuie să fie cam fraier să creadă asta. Iar pe mine o să mă creadă o uşuratică neruşinată – iar eu, de vreme ce cam asta şi sunt, va trebui să-i suport scârboşenia.

Dar, dacă fermierul Warren nu înghiţi povestea pe care i-o înşirară, nici pe Faith n-o privi cu scârbă; Warren avea în jur de treizeci de ani, poate treizeci şi cinci, şi, cu toate că nu era ceea ce se numeşte un bărbat chipeş, era de o bună dispoziţie molipsitoare, iar pe faţa lui bronzată sclipea o dantură foarte albă, ca o reclamă la o pastă de dinţi.

— Am primit scrisoarea dumneavoastră, bineînţeles, şi m-a cam speriat. Nu vă gândiţi cumva să faceţi iarăşi aeroport aici, nu? Familia mea a mai trebuit să se mute o dată, dar atunci, cu nemţii, era normal. Cred că n-o să ne mutăm iarăşi?

Privirea lui avea uşoare sclipiri de oţel.

Audley îl linişti.

— Oricum, pistele astea n-ar fi bune pentru avioane cu reacţie, domnule Warren, minţi el, fiindcă n-avea nici cea mai vagă idee despre ce fel de piste era nevoie pentru avioane cu reacţie. Nu vrem decât să vedem cum s-au păstrat pistele temporare din timpul războiului, în diverse zone ale ţării. N-o să vă facem niciun rău.

— Dacă m-aţi întreba pe mine, v-aş spune că s-au păstrat prea al dracului de bine – o grămadă de pământ pierdut. Dar o să vedeţi şi singuri. Nu-mi speriaţi prea tare prostuţele alea de oi şi feriţi-vă să-mi călcaţi pe secară. Săptămâna viitoare tragem prima coasă. Veniţi şi plecaţi când doriţi – va trebui să intraţi pe aici, fiindcă vechea intrare a aerodromului e astupată. Oricum, n-a mai rămas mare lucru din el.

Audley tocmai voia să-i mulţumească lui Warren, când apăru lângă ei o fată cu păr roşcat, drăguţă şi micuţă, într-o fustă mult mai scurtă decât cea a lui Faith.

— Nu fi nepoliticos, Keith! Condu-i pe dumnealor. Şi poţi să le arăţi şi minunatele tale oi Longwool...

— Nu-i interesează oile mele Longwool, îi răspunse Warren mândru. Chiar dacă merită să fie văzute – mai mult decât nişte beton mort şi asfalt. Dar, bineînţeles că o să vă conduc – ar fi – trebuit să mă gândesc mai dinainte. Să vă arăt cel puţin pe ce suprafaţă se întinde ferma, măcar atât pot să fac.

Nu luă în seamă protestele lui Audley.

— O să luăm Land Rover-ul – prima porţiune a drumului e prea accidentată pentru maşina aia frumoasă a dumneavoastră. M-a zăpăcit faptul că aţi venit duminică. Nu m-am gândit niciodată că personalul civil poate să lucreze şi duminica, la fel ca mine...

Îi dădu vesel înainte, în timp ce maşina îi zgâlţâia pe un drum plin de hârtoape, care tăia o pădurice de copaci

tineri. De o parte şi de alta a drumului tufişurile erau dese şi înalte, şi atingeau maşina în mers.

— Ar trebui să le tai, ţipă Warren. Să le smulg. Aşa se face.

(...)

Hurducăturile încetară deodată ca prin minune, iar Land Rover-ul ţâşni pe o suprafaţă netedă, care începuse pe neaşteptate.

— Perimetrul! striga Warren, şi ieşiră dintre tufişuri într-un loc deschis. Aerodromul!

O preerie, asta era; o colină artificială, imensă, pe care nu se vedea până departe niciun copac, şi la orizontul căreia începeau să se adune umbrele albăstrii ale înserării.

— Nu sunt oi în partea asta, zise Warren întorcând neglijent maşina mult către dreapta, spre dezorientarea totală a lui Audley.

— Asta este una din pistele principale. Aici poţi într-adevăr să accelerezi – e numai bună pentru maşinuţele alea de carting. O să ne luăm şi noi vreo două când o să mai crească fiu-meu.

Audley văzu în faţă un turn de apă negru, şi două magazii urâte în apropiere. În spatele lor răsăreau, nefiresc, câteva fâşii mătăsoase de iarbă – locuri de chef câmpenesc cândva, acum ţarcuri de oi, cu intrările barate de scânduri bătute-n cuie.

Warren opri Land-Rover-ul fără să închidă motorul.

— Aici erau clădirile principale. Cele mai multe erau bărăci tip Nissen. Turnul de control era de lemn. În afară

de câteva pe care le folosesc ca hambare, n-a mai rămas din ele decât fundaţia de beton. Când aveau bombardierele aici, ţineau bombele în partea cealaltă.

Făcu semn cu mâna într-o direcţie vagă.

— Locuiaţi aici pe vremea aceea?

— Sunt născut şi crescut aici. Tata a lucrat ce mai rămăsese din fermă în timpul războiului. Eu eram mic, dar le ţin minte – Hampden-uri, Beaufort-uri, Boston-uri, şi Dakote. Eram mort după Boston-uri.

Audley se dădu jos din maşină înţepenit şi făcu câţiva paşi pe asfaltul pistei. Începuse să adie un vânt uşor – sau poate că pe platoul ăsta se simţea întotdeauna o adiere; iarba se învolburase şi se unduia. Mirosul oilor era puternic, iar locul era plin de mizeria lor. Locul ăsta dădea o acută impresie de singurătate. Nu singurătatea câmpiei, care nici nu fusese tulburată de fapt. Mulţi bărbaţi trebăluiseră cândva pe aici în zgomotul motoarelor, cu toate rosturile pe care le dă războiul. Câmpia era ceva misterios, dar locul ăsta era doar trist, ca şi cum timpul nu reuşise să estompeze emoţiile umane care se consumaseră aici. Aerodromul ăsta nu murise încă de tot, la fel ca toate celelalte improvizaţii din timpul războiului.

Se urcă înapoi în Land Rover.

— Ciudat loc, nu-i aşa? spuse Warren. Am stat aici o seară întreagă, şi aproape că auzeam avioanele. Şi am aşteptat mereu să apară un avion pe pistă, cum se întâmpla pe vremuri.

Audley schimbă o privire fugară cu Faith. Chipul ei avea o expresie ciudată, îngheţată, de parcă discuţia asta despre trecut ar fi făcut-o să se închidă iarăşi în ea.

— Unde, acolo lângă vechiul castel?

— Da.

— Am putea să mergem în partea aceea?

Warren aprobă din cap şi porni motorul.

— Nimic mai uşor!

— Să ieşim de pe pistă totuşi, dacă nu vă deranjează. Undeva la stânga ar trebui să fie o pistă de intrare. Aş vrea să văd cum e.

Warren încetini şi vira pe o pistă mai îngustă, care se bifurca din pista principală.

Audley avea acum toată întinderea aeroportului la nivelul privirii lui. Se răsuci ca să privească în urmă; turnul de control nu mai era, deci trebuia să ia turnul de apă ca punct de orientare.

— Dacă vreţi să vedeţi vechiul castel, o să fiţi dezamăgiţi, răcni Warren. Nu sunt decât câteva bordeie ridicate direct pe pământ— o tabără romană, asta a fost. Nici măcar una adevărată. Arheologii spun că a fost probabil ceea ce ei numesc o tabără de instrucţie. Nu-ţi dai seama ce-a fost când te uiţi la ea, dacă nu ştii dinainte.

Audley asculta toate astea cu o singură ureche, neluându-şi ochii de la turnul de apă, care se îndepărta tot mai mult.

Pe urmă, turnul începu să se micşoreze rapid. Se uită în jur la pajiştea searbădă şi avu senzaţia aproape certă că

apăruse o înclinaţie aproape imperceptibilă, o ondulare lină. Groapa!

Magazia lui Steerforth, locul lui sigur de depozitare, trebuia să fie acum undeva în stânga, sau ce mai rămăsese din ea. În dreapta se vedea pista mare, deci acolo nu aveau cum să fi fost clădiri. Privi în spate; turnul de apă dispăruse cu totul. De o parte şi de alta se întindea aeroportul pustiu, fără nimic la orizont.

— Încetiniţi puţin! îi ordonă lui Warren. Îmi amintesc că parcă erau pe aici două cabine, nu?

— Nu prea era mare lucru pe aici. Fostul câmp de artilerie e mai în faţă, în stânga, lângă tabăra romană. Era o cabină pe aici pe undeva, şi una mai jos, pentru rachetele de semnalizare, aşa cred.

— Unde era cabina de aici?

Warren frână şi opri maşina.

— Chiar acolo. Mai e şi acum o porţiune de ciment turnat în mijlocul ierbii – e o treabă care ne încurcă al dracului de tare de fiecare dată când cosim fânul. N-am reuşit niciodată s-o scot de acolo – fundaţiile astea de ciment sunt câteodată groase de un picior şi mai bine.

Audley nu reuşi să distingă decât o uşoară întrerupere în unduirea ierbii. Deci acolo era: ultimul loc cunoscut în care poposise comoara din Troia. Câţiva metri pătraţi de ciment mort, care-i dădeau bătaie de cap unui fermier englez crescător de oi! Şi acolo trebuie să înceapă mâine căutarea. Oricum, o să fie destul de uşor să găsească locul.

— Hei, dacă stau să mă gândesc, mi se pare că trebuie să mai fie pe undeva o hartă veche de-a lui taică-meu, pe care sunt marcate toate clădirile şi pistele – cel puţin aşa ţin eu minte, că erau marcate, spuse Warren fulgerat de o inspiraţie. Sunt sigur că trebuie să fie prin pod, printre hârtiile lui. Aş putea s-o caut, dacă vă interesează.

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră – ne-ar fi de mare ajutor, răspunse Audley, Practic, oriunde ar fi fost cutiile, n-aveau cum să apară pe vreo hartă a unui vechi aerodrom desfiinţat. Dar o hartă exactă a zonei era esenţială: era singurul lucru care nu fusese inclus în dosarul Steerforth pe lângă celelalte hârtii, mai noi sau mai vechi; şi era şi normal, de vreme ce aerodromul nu avusese de fapt nicio importanţă.

Warren trase de schimbătorul de viteze.

— Atunci e-n regulă. Acum o să ne întoarcem, dacă n-aveţi nimic împotrivă. N-o să pot să caut harta imediat – unchiul nevesti-mi trebuie să pice dintr-un moment în altul – anul ăsta îi bag recolta în hambarele mele – dar după ce pleacă o să mă urc în pod să mă uit. Staţi aici?

— La „Bull”.

— Pfiu! În cazul ăsta, aţi face bine să aveţi carnetul de cecuri pregătit. În zilele astea, cei de acolo nu te lasă nici măcar să te apleci să-ţi iei batista, dar nici nu uită să te taxeze pentru asta! Şi mâncarea e bună – dacă te ţine punga. Dar, oricum, banii sunt ai contribuabililor, nu?

Pe Audley îl călcă pe nervi familiaritatea degajată şi siguranţa de sine a lui Warren. Însă rânjetul lui n-avea

nimic maliţios. Omul se purta absolut firesc, îi trata aşa cum trata probabil pe toată lumea, şi era imposibil să fii îmbufnat în faţa unei bune-dispoziţii atât de sincere. Şi nu era numai imposibil, ci şi ridicol.

Audley se simţi deodată obosit, şi îi păru foarte rău. Undeva, de-a lungul ultimilor câţiva ani, se pare că-şi pierduse simţul proporţiei şi simţul umorului. Sosirea lor la „Bull" era o dovadă în plus: Faith văzuse umorul situaţiei, iar el nu. Iar acum, chestia asta.

Pe urmă, mai era şi avertismentul lui Fred, de la început, despre existenţa adăpostită care-l izolase de realitate; nu ajunsese în încurcătura asta decât din cauza iluziei lui de superioritate intelectuală.

Numai că nici Fred nu făcea parte din realitate. Şi nici Panin. Realitatea erau Faith, Warren şi doamna Clark.

Sau poate că asta nu era decât liniştea de dinaintea furtunii, un moment de calm în mijlocul demenţei. Mâine, desigur, va trebui să facă faţă adevărului că habar n-avea unde ar trebui să înceapă să caute comoara, şi că nici măcar nu ştia de ce o căuta. Dar între timp putea să se simtă şi el bine.

XIII

Atmosfera de firesc şi natural creată de Warren îl însoţi pe Audley mult timp.

Îl însoţi până în interiorul confortabil încălzit al hotelului – Faith nu uitase chiar să împrumute două valize de la o compătimitoare doamnă Warren. N-a aflat niciodată ce explicaţie i-a dat, dar bănuia că adăugase această notă de respectabilitate mai mult pentru el decât pentru ea însăşi.

Aceeaşi atmosferă îl însoţi şi în timpul cinei, care nu a fost totuşi atât de grozavă cum prezisese Warren, dar suficient de bună pentru a anula valul de priviri insinuante adresate de obicei tinerilor căsătoriţi.

Dar când se duseră la culcare, atmosfera aceasta se risipi.

Îmbrăcat numai în cămaşă, Audley se aşează pe pat şi a privi pe Faith cum se dezbracă şi rămâne într-o lenjerie de corp viu colorată şi complet neasortată – şi se gândi că profesoarele de pe timpuri nu fuseseră niciodată aşa. Sau poate că fuseseră. Faith nu era însă neruşinată, ci pur şi simplu fără ruşine, iar sentimentul amestecat de dorinţă şi stânjeneală pe care îl simţea, fu copleşit de un val de

tandreţe care-l zăpăci de tot. Nu simţise niciodată ceva asemănător pentru Liz, care fusese totuşi mult mai spectaculoasă.

Dădu din cap.

— Ce-o să mă fac eu cu tine? întrebă el, jumătate pentru el însuşi.

— Credeam că e evident ce facem.

— Nu vreau să spun acum, muiere suprasexuată! Ce-o să ne facem când o să se termine toată povestea asta... Asta nu e ce fac eu în mod normal.

— Sper că nu!

— Faith, fii serioasă – măcar pentru o clipă. Ştii şi tu ce vreau să spun. Ceea ce tu numeşti un joc – vreau să joc în continuare jocul asta, dacă o să mă lase. Cred că e o treabă importantă şi n-am de gând să renunţ. Dar ţie nu-ţi place, nu-i aşa?

Ea se încruntă, pe urmă se apropie şi îngenunchie în faţa lui, luându-i mâinile în ale ei.

— Dragul meu David, nu eşti un amant prea autoritar, nu-i aşa? Vrei să fii iubit, dar şi aprobat – şi să ştii că cele două lucruri nu e obligatoriu să se şi potrivească în zilele noastre!

— Atunci sunt de modă veche. Şi asta pentru că sunt prea bătrân pentru tine. Deci bineînţeles că n-are cum să ţină!

— Depinde de noi. Iar chestia asta cum că eşti prea bătrân e o mare idioţenie. Nu sunt chiar o şcolăriţă, ştii... n-are niciun rost să-mi spui că sunt prea tânără – şi,

oricum, eu sunt cea care hotărăşte dacă eşti prea bătrân sau nu. Şi mai cred că tu doar te prefaci că eşti bătrân: e un obicei prost, pe care va trebui să ţi-l scot din cap când vom fi căsătoriţi.

Avea un ton atât de practic, că lui Audley nu-i venea sa creadă ce auzea.

— Ştiu că încă nu m-ai cerut de nevastă – ştiu asta! Dar, dacă eşti într-adevăr atât de demodat, va trebui să ajungi şi la asta mai devreme sau mai târziu. Adică „să faci din mine o femeie serioasă". Iar eu o să accept, pentru că nu suport să te văd făcând pe marele ştab, cum ai făcut când am ajuns aici.

Audley bâjbâi după ceva de spus. O ştia de trei zile şi nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. Se certase cu ea şi-şi ieşise din fire. O folosise ca pion pe tabla lui de şah şi-i folosise trupul ca să-şi învingă frica şi s-o domolească pe-a ei. Nu reuşea să înţeleagă în ce fel îi devenise dragă; nu era nici pe departe genul lui. Şi totuşi, acum, nu mai putea suporta gândul că ar putea s-o piardă.

Şi totuşi era fata lui Steerforth.

Faith îşi trase încet mâinile din ale lui.

— Ei, şi gura mea mare! zise ea încet. N-a fost decât o glumă, David – zău, uit-o. Să nu ne stricăm distracţia din seara asta, dacă se poate.

Începu să se agite cu capsele sutienului.

— Uită-te şi tu! Crezi că am într-adevăr sânii turtiţi? Fraţii ăia vitregi ai mei aşa-mi spuneau, să ştii!

Audley se întinse şi o apucă stângaci de braţe, trăgându-i-le în faţă şi apoi lăsându-le în jos ca s-o apuce de mâini. Dar, din greşeală, nu reuşi decât să se încurce într-o bretea, ceea ce nu făcea decât să-i arate lui Faith că n-o să fie niciodată o rivală serioasă pentru Raquel Welch.

—Pentru numele lui Dumnezeu, Faith!

Nu ideea în sine îl inhiba, ci totala lipsă de demnitate a situaţiei. Nu se face o cerere în căsătorie îmbrăcat numai în cămaşă, unei fete pe jumătate dezbrăcate, într-o cameră de hotel supraîncălzită, în mijlocul unei afaceri imposibil de înţeles.

Cel puţin nu un bărbat ca el, căruia îi plăceau calculele şi nu suporta să fie prins pe picior greşit.

Nu un bărbat ca el!

Ce ticălos pompos şi nenorocit am devenit, se gândi Audley, într-o fulgerare de înţelegere care completa momentul acela din Rover-ul lui Warren. Demnitatea şi reputaţia sunt ca nişte veşminte regale – mai mult un truc prin, care-şi păstra demnitatea de sine. Dacă se lasă în mâinile fetei ăsteia de toată dulceaţa, n-o să le mai poată purta niciodată; dar, în orice caz, nici n-o să i se mai potrivească vreodată perfect dacă o lasă să-i scape. Avea nevoie de ea mai mult decât avea ea nevoie de el.

— Iubita mea Faith – dacă tu şi doamna Claris aţi căzut de acord, cine sunt eu se vă nesocotesc hotărârea? Vrei să faci tu din mine un bărbat serios?

Ea dădu din cap, cu ochii mari.

— David...

— Nu uita, trebuie o femeie potrivită pentru fiecare bărbat.

— O femeie potrivită pentru fiecare bărbat...

El îi duse mâinile către buze. Era ceva minunat să n-ai nicio rezervă faţă de o hotărâre capitală.

— Iar bărbatul, draga mea, se duce acum în patul lui standard Hilton. Mâine avem o grămadă de treabă de făcut.

Vru să ridice mâna ca să oprească valul de proteste pe care bănuia că ea o să le lanseze, dar descoperi că degetul lui cel mare rămăsese încurcat în aceeaşi bretea a unui furou în toate culorile curcubeului.

— Ştiu – ştiu! Avem o grămadă de treabă şi în seara asta! Deci, vino, doamna Audley...

Nu se gândi iarăşi la Steerforth decât mult mai târziu, când era pe cale să adoarmă, legănat de sforăitul acela uşor cu care va trebui să se obişnuiască de acum înainte.

Undeva afară, în întunericul nopţii, sub iarba şi oile nu prea îndepărtate, zăcea comoara din Troia. Aurul lui Priam, aurul lui Shliemann şi aurul lui Steerforth. Şi dacă, prin cine ştie ce minune, mai ieşea la lumină, deşi asta era puţin probabil, urma să fie aurul lui Nikolai Andreevici Panin.

Iarăşi misterul ăsta nedezlegat, care îl obseda încă. Motivele posesorului, motivele descoperitorului şi cele ale hoţului erau clare, ale lui Panin unsă erau impenetrabile.

Aurul pe care-l adun,
Un rege-l foloseşte
Pentru un scop rău.

Iar asta era traducerea unor rune de pe sabia lui Welland:

E zămislită
Nu pentru a săvârşi sau a împodobi,
Ci pentru Lucrul Acela.

Audley nu înţelesese niciodată ce voise Kipling să spună prin „Lucrul Acela”, iar acum alt Lucru îl acaparase.

Auzea un ţârâit insistent, dar nu-şi dădea seama de unde vine. Ţârâitul se încăpăţâna să nu se oprească, iar părul lui Faith îi gâdila obrazul în timp ce ea se mişcă în somn în braţele lui.

Era dimineaţa, iar zgomotul venea de undeva de după Faith, de la un telefon verzui, care prin model anticipa era spaţială şi se afla lângă pat. În timp ce el se întindea peste ea, îl încolăci somnoroasă cu braţele. Audley trânti receptorul din furcă, orbecăi după el şi până la urmă trase de cablul încolăcit.

Îl puse la ureche şi scoase un mormăit.

— Doctore Audley – un telefon de la Londra pentru dumneavoastră – vă fac legătura imediat!

Audley se uită cruciş la ceaşul de la mână. Şapte şi jumătate şi deja necazuri: înainte de ora nouă nu primeşti telefoane decât dacă ceva nu e-n regulă.

— David? Doctore Audley, eşti acolo?

Audley recunoscu cu reţinere că era.

— Aici e Stocker. David, îmi pare rău că te trezesc iarăşi din somn prea devreme. Te-ai mai apropiat oarecum de cutiile alea?

Stocker nu i-ar fi telefonat în niciun caz doar ca să se intereseze de stadiul în care se afla vânătoarea lor de comori. Cel puţin nu la ora asta. Îşi frecă bărbia, amintindu-şi cu tristeţe că va trebui să facă rost de undeva de un aparat de bărbierit.

— La dracu' cu cutiile! Ce s-a întâmplat?

Stocker râse. Îl irita capacitatea lui de a râde bine dispus la o asemenea oră. De fapt, multe lucruri în legătură cu Stocker erau potenţial iritante, cel mai iritant fiind acela că probabil ştia mult mai bine decât Audley ce se petrece şi, nu în ultimul rând, că probabil nici nu se aşteptase vreodată să apară cutiile acelea.

— Nu eşti nici măcar prin preajma lor, aşa-i?

— Sunt cel puţin la o milă de ele.

— Atunci ai face mai bine să-ţi faci bagajele şi să te întorci la Londra. Prietenul nostru Panin şi-a decalat programul cu o zi. Soseşte în dimineaţa asta, nu mâine.

Într-un fel, lucrul ăsta nu-l surprinse. De la începutul acestei poveşti fusese tras înainte de evenimente şi, de fiecare dată când se aşeza pe treabă, Panin tresărea

incomod de undeva şi-l dădea peste cap. Mai întâi îşi oprise săpăturile la Colchis. Pe urmă apăruse în Berlinul de Est. Pe urmă îşi anunţase intenţia dea veni în Anglia. Iar acum îi lua pe toţi de urechi şi-i aşeza la locul lor, prin sosirea lui înainte de ziua stabilită. Dacă Panin plănuise dinainte această răsturnare de evenimente, nu şi-ar fi putut calcula mişcările mai bine.

Audley îşi puse receptorul pe piept într-un moment de nemişcare totală, izolându-se de vocea insistentă de la celălalt capăt al firului. Ce tâmpit fusese! Ca un măgăruş – încărcat şi zăpăcit, împins şi condus, cu un morcov ocazional care să-l ţină zglobiu şi obişnuita palmă pe spate care să-l menţină în funcţiune!

Se uită furios la receptorul din mâna lui, cu mintea plină de deducţii proaspete şi neverificate.

Sosise momentul să arunce *tafsir il aam*-ul lui. Venise vremea să le strice planul, să taie sforile de marionetă, să arunce pisica printre porumbei!

Ridică telefonul.

—Mi-e imposibil să vin la Londra astăzi.

— Ce? Unde ai fost?

— Am fost întrerupt. Am spus că mi-e imposibil să vin azi la Londra.

— Trebuie să te întâlneşti cu Panin la ora 11 la aeroport. Trebuie să vii!

— Primeşte-l tu. Trimite-l aici – cunoaşte drumul.

— Şi tu ce-o să faci, mai exact?

— În primul rând o să fiu foarte ocupat să găsesc comoara lui Schliemann. În definitiv, ăsta e scopul întregii operaţii, nu-i aşa?

— Dar ziceai că nu eşti deloc aproape, îl puse Stocker la încercare.

— Nu sunt la o milă – dar poate că am doar vreo două mile până la ea. Poate doar o milă jumătate. Nu-ţi face griji, Stocker! O să-ţi găsesc cutiile, e doar o chestiune de puţin timp şi ceva bătaie de cap.

De data asta Stocker nu răspunse.

— Şi, în afară de asta...

Audley se uită la Faith, care era acum trează de tot şi-l privea cu o satisfacţie posesivă.

—... tocmai m-am logodit şi mai am şi nişte treburi personale.

Încă un moment de tăcere. Era clar că Richardson nu raportase patul dublu.

— Ei bine – felicitări! intră Stocker în joc până la urmă. Asta schimbă, într-adevăr, situaţia. Dar mă tem că logodnica ta va trebui să se ducă în altă parte când o să sosească Panin – care sunt sigur că o să vină să asiste la operaţiunile de căutare.

— A, nu cred că o să fie necesar, spuse Audley degajat. Acum urma lovitura de graţie: Toată afacerea o să fie în familie: mă însor cu domnişoara Steerforth.

Rânji către Faith şi savură liniştea care se instalase la celălalt capăt al firului.

— Măi, David, armasarule! – Stocker se comporta ca un bărbat până la urmă. – Presupun că nimeni n-o să aibă nimic de obiectat dacă predai marfa. Presupun că o să ai nevoie de ajutoare ca să încercuieşti comoara?

— O să mă descurc – presupun cu am în continuare mână liberă?

Stocker îi dădu toate asigurările, cu mai multă eleganţă decât se aşteptase Audley. Ar fi putut să-şi facă un duşman important în ultimele cinci minute. Dar să-i ia dracu' pe toţi – fusese aruncat destul de colo până colo.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse către Faith.

— I-ai tras-o, murmură Faith. Ăstuia i-ai tras-o sigur, cine-o fi fost. E efectul somnului de peste noapte sau e... din cauza mea?

Audley îşi dădu picioarele jos din pat.

— Ei, bine, insistă Faith. Acum un minut erai încă tras de sfori, iar acum l-ai turtit de tot! Şi – Doamne-Dumnezeule – vorbeai de parcă, dacă ai fi întins mâna, ai fi putut atinge comoara! Ştii într-adevăr unde e?

— Draga mea Faith, n-am nici cea mai vagă idee unde se află şi nu ştiu nici unde s-o caut. Dar acum ştiu sigur un lucru, şi anume că am fost dus de nas.

— Dus de nas?

Audley îşi trase pantalonii şi se aşează pe patul liber.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le-am înţeles pentru că am fost prea ocupat să vânez comoara tatălui tău şi să mă culc cu fiică-sa. Acum cred că, de fapt, nici nu trebuie să înţeleg lucrurile astea.

— Cum ar fi...?

— Cum ar fi cât de repede am aflat că pe Panin încă îl interesează persoana tatălui tău.

— Nu s-ar putea să fi fost pur şi simplu noroc?

— N-am avut niciodată noroc cu Panin până acum. Fiecare informaţie privitoare la el se „răsufla" până ajungea la noi. Dar, de când a reapărut avionul tatălui tău, am fost intoxicaţi cu informaţii despre el.

— Poate că cineva este pur şi simplu eficient.

— Tocmai! Panin este acel cineva!

— Şi ce înseamnă asta, David? Îmi pare rău că te tot întrerup, dar Panin vrea tezaurul şi nu are încredere în tine. Ştii asta de la început.

— De la început am fost un tâmpit— asta ştiu. Păcatul cel mare e orgoliul: toata lumea se purta de parcă aş fi putut găsi ceea ce se pierduse, aşa că am luat-o şi eu de bună că pot. Dar acum cred că de fapt nu se aştepta nimeni s-o găsesc – Stocker nu, şi nici Panin. Şi am uitat cu desăvârşire ceea ce ştie orice redus mintal: că cei care vânează comori nu le găsesc niciodată, nici după o mie de ani. Singurul mod în care o comoară iese la iveală este din întâmplare!

— Dar comoara există?

— Sunt al dracului de sigur că da – este singurul lucru pe care l-am stabilit cu precizie, şi sunt sigur că şi Panin ştie asta. Dar acum cred că nu mai contează prea mult pentru el. Ce contează este ca eu să fiu ţinut ocupat cu căutatul, cu o şansă minimă de succes.

— Dar, David, de ce – pentru numele lui Dumnezeu?

Audley îşi aminti vorbele lui Jake Shapiro despre „înscenarea bizantină” şi dădu trist din cap.

— Aici sunt în întuneric. Ar putea fi atât de multe lucruri. Dacă n-aş şti ce-a păţit Morrison—şi ce am păţit noi – aş crede că toată afacerea asta nu e decât o acoperire pentru cu totul altceva. Dar tot ce ştiu e că nu-mi miroase a bine.

— Bun, şi ce-o să faci? Practic, i-ai promis că o să găseşti comoara!

Audley se înseninã. Dacă perspectivele nu erau liniştitoare, putea cel puţin să se distreze ţinându-se de şotii în perioada imediat următoare.

Îşi frecă mâinile.

— Toată lumea m-a împins încolo şi încoace, unde au vrut ei. Acum o să-i împing eu pe ei unde vreau. Şi, singurul mod în care pot să fac asta este...

— Este să-i faci să creadă că eşti pe cale să realizezi imposibilul!

Faith se ridică brusc în capul oaselor.

— Exact. Şi aş vrea să-i văd faţa lui Panin când o să primească vestea cea bună de la Stocker pe aeroportul Londrei. Şi, dacă am dreptate, Panin o să vină fulger încoace.

— Şi ce realizezi cu asta, David?

— În primul rând o să mă distreze. Şi pe urmă s-ar putea să-i mai taie din nas lui Panin. Nu e infailibil, în definitiv. De fapt, a pierdut deja o zi, graţie incompetenţei

agenţilor lui – nu ştie ce am pus la cale, şi asta s-ar putea să-l dezorienteze puţin. Acum, că a venit vorba, îmi dau seama că s-ar putea ca ăsta să fie motivul pentru care Panin soseşte astăzi şi nu mâine!

— Deci de asta ai primit telefon! Stăm aici să-l primim?

— Asta nu! Plecăm la Londra.

Faith îl privi mirată.

— Dar ai spus...

— Asta a fost doar aşa, pentru Stocker. Plecăm la Londra pentru că am de făcut câteva verificări. Am să le dau instrucţiuni lui Butler şi lui Roskill să controleze zona din jurul aeroportului – denivelări suspecte ale solului şi aşa mai departe. Asta o să-i ţină vioi.

Se duse către patul lor răvăşit şi se uită în jos către ea.

— Iar tu, tânără doamnă, ai de cumpărat un trusou – şi o periuţă de dinţi. Pe urmă luăm prânzul la „Feyzi" şi ne întoarcem liniştiţi cu maşina la hotel pentru o reuniune amicală în jurul mesei de seară. Panin o să fie suficient de fiert până atunci.

Faith se încruntă la el.

— David, cred că am un efect nociv asupra ta. Acţionezi dintr-un exces de personalitate – ridici capul prea sus. Şi-o să ţi-l taie sigur, iar eu o să am un bărbat fără slujbă. Nu crezi că ar fi mai bine să stai să-l primeşti pe Panin?

Era ceva nou pentru Audley să vadă că cineva îşi face griji pentru el, o experienţă cam derutantă. O privi tandru. Avea, fără îndoială, sânii cam mici şi, cu părul în dezordine şi ochelarii proptiţi pe nasul lucios, nu mai

părea deloc genul de femeie care să-l împingă pe un bărbat la acţiuni nesăbuite.

Zâmbi afectuos.

— Dacă ai cumva vreun efect, e mult întârziat, Faith, iubirea mea. Ani la rând am stat în turnul meu de fildeş, gândindu-mă ce persoană importantă sunt, numai pentru că eram tratat cu politeţe. Dar de fapt cred că nu făceam decât să ţin locul unui computer ieftin. Imediat ce am început să dau răspunsuri neconvenabile, m-au aruncat în altă parte. Aşa că, numai de data asta, am să-mi fac eu însumi programul, şi dacă nu le place... ei bine, să vedem mai întâi dacă le place. Poate că o să mă avanseze!

Fără să mai aştepte răspunsul ei – Faith era încă vizibil neconvinsă – dădu pătura la o parte.

— Hei! ţipă ea, încercând să se acopere cu cearşaful.

— E prea târziu pentru a mai fi modestă, iubire! Şi e prea târziu şi pentru incesturi – sunt ca bătrânul Sir Jacob Astfey la Edgehill[10].

— Sir Jacob cum?

— „O, doamne? Ştii cât de ocupat voi fi astăzi”, îi cită el. La dracu’ cu toţi: ea era singura care conta. „Dacă eu am să te uit, tu să nu mă uiţi!”

XIV

Jake Shapiro îşi puse grijuliu berea pe suportul de pe faţa de masă din pluş decolorat, îşi şterse mustaţa şi se întoarse către Audley cu un zâmbet larg.

— Surpriză, surpriză! Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând. Tovarăşul profesor Panin te-a înnebunit?

— Pentru mine e o plăcere, nu o surpriză, colonele Shapiro.

Audley se uită curios în jur la localul mobilat de parcă timpul s-ar fi oprit în epoca edwardiană târzie. Singura concesie făcută modernităţii, un televizor ponosit şi un telefon lucitor, exilate în umbra deasă a unei nişe.

— Intim, nu? Şi au cea mai bună bere de la sud de Tamisa, crede-mă, David, prietene. Bea nişte bere cu mine.

— Am un meci lung în faţă, Jake. E prea devreme pentru bere la mine.

— Avantaj eu. Dar îţi înţeleg reţinerea. „Votca şi berea – redau puterea". Trebuie să-ţi păstrezi capul limpede pentru întâlnirea cu profesorul.

Zvonul se răspândea cu înverşunare, era clar.

— Ştii de Panin, deci?

— Bineînţeles, s-a vorbit o grămadă despre el, recunoscu Jake generos. Personajul misterios devenit deodată om public. Nu ştiu ce efect are asta asupra ta, dar pe mine m-ar speria de moarte.

— Despre asta e vorba, Jake. Ce vreau eu să ştiu este...

Shapiro îşi ridică mâna lui mare.

— Mai întâi eu, David. Bău cu sete, aşează iarăşi grijuliu paharul şi îşi şterse încă o dată mustaţa.

— E rândul meu, în definitiv. Am auzit că testele de la Portland arată că AS 15 de la North Aviation sunt mult mai bune decât AS 12. Dar sunt sigur că tu ai auzit mai bine ca mine.

Jake îşi prezentă nota de plată, iar Audley se gândi, nu pentru prima oară, că reţeaua lui Jake trebuie să fie într-adevăr bună. Dacă AS 12 erau răspunsul la navele ruseşti pe care le cumpărase Egiptul, AS 15 erau răspunsul la aceeaşi problemă, însă cu tot ce le trebuie.

— Mult mai bune.

— Raza de acţiune?

— Cinci mile.

— Preţ?

— Cu inflaţia asta? Probabil vreo 2.400 de lire.

— Ieftine la banii ăştia. Dar ticăloşii tot ne păcălesc la preţ. Dar de cele suedeze ce spui?

— Lasă-i pe ceilalţi să le cumpere.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi mi-am închipuit că tu trebuie să ştii. Acum încă un lucru.

Audley îl bombăni.

— Niciun lucru, Jake. Eu ţi-am dat informaţii verificate. Tot ce mi-ai furnizat tu se pare că n-au fost decât informaţii pe care le poate afla oricine în bazar!

Jake pufni în râs.

— E numai adevărul, prietene. Trebuie să recunosc: te-am înşelat.

Se opri brusc şi deveni aproape serios. Îi făcu cu degetul lui Audley.

— Dar tu ştiai că sunt informaţii cunoscute de toată lumea şi ai plătit totuşi, englez perfid! Ştiai că astfel va trebui să fac concesii!

Dădea din mâini şi îşi fixa vârful nasului cu priviri crucişe. Era rolul lui special de evreu, pe care nu-l mai schimbase de când apăruse într-o variantă monstruoasă a lui Shylock[11], într-o producţie de colegiu, cu mulţi ani în urmă.

— Recunosc că am o datorie de plătit. Ia-ţi kilogramul de carne!

— Nu te mai prosti, Jake. De unde ştii că ştie toată lumea?

— M-a sunat Joe Bamm din Berlin. Nu avea nicio noutate, dar se ocupa încă de problemă. Mi-a spus că a obţinut povestioara asta cu Turnul G din altă sursă. Zicea că s-ar putea să fi fost noroc, dar noroc de două ori la rând – asta nu mai e doar coincidenţă. Pe urmă a venit, adică a sunat, ca să comunice că Panin vine marţi la Londra; am încercat să te sun atunci, dar plecaseşi cu secretara într-un nenorocit de week-end.

Audley icni. Deci şi povestea cu Turnul G se ştiuse dinainte, îşi aminti cum Stocker vorbise despre Turnul G de parcă ar fi aflat deja despre el dintr-o sursă proprie. Erau atât de bucuroşi că aflaseră, că nici nu şi-au mai bătut capul să-l întrebe pe ce cale a mai aflat şi el. Îi lăsaseră măgăruşului un morcov zemos şi delicios.

— Nenorocirea e că asta e tot, David. Nu am absolut nimic de adăugat la stocul tău de informaţii. N-am niciun fel de idee despre ce ar putea să pună Panin la cale; n-am nici cea mai vagă idee.

— Se coace ceva în Rusia în momentul ăsta?

— Întreabă-mă! Întreabă-mă ca să te-ntreb! Întotdeauna se coace ceva acolo. Ulii şi porumbeii, marxişti-leninişti bătrâni sau tineri, armata roşie şi KGB-ul, stalinişti, maoişti – deşi de-ăştia n-au mai rămas prea mulţi—, slavofili, liberali, ţărani. David, băiatule, ăştia ştiu să se joace în mai multe feluri decât ştiu eu să fac dragoste! Şi îi mai zic Uniunea Sovietică! Îţi spun eu, Barry Goldwater[12] are mai multe trăsături în comun cu Sammy Davis[13] decât au tipii ăştia unii cu alţii.

Se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Dar de ce nu-i întrebi pe kremlinologii voştri? Aud că Latimer e un tip ager la minte. Sau lucrezi pe cont propriu?

Audley simţi că începe să-şi piardă din curajul de dimineaţă. Toată afacerea devenise o simplă chestiune de timp, iar asta lui îi lipsea, Panin avusese grijă.

— Am să-ţi spun ce-o să fac, David, pentru că îmi dau seama că îţi datorez un serviciu. Cunosc un american extrem de drăguţ – Howard Morris – îl ştii?

Audley dădu din cap că da. Howard era un refugiat de pe vremea lui Nixon, o rază de speranţă în zilele nedreptăţitului Lyndon Johnson, care ocupa acum un post nebulos în Grosvenor Square.

— Bineînţeles că-l ştii! Am uitat că eşti persona gratissima la ei din vremea celor şapte zile. Ei bine, Howard îmi datorează un serviciu, şi sunt sigur că n-o să se supere dacă o să ţi-l cedez ţie. Oricum, are probabil mai multă încredere în tine decât în mine. Faceţi amândoi parte din conspiraţia mondială anglo-saxonă împotriva celor de rasă inferioară, cum suntem eu şi Nasser.

Shapiro consultă o mică agendă şi pe urmă formă un număr la aparatul lucios.

Acoperi receptorul cu mâna.

— Ştii care este singurul lucru pentru care Howard a căpătat o mare faimă? – Alo, aş putea vorbi cu Howard Morris? Nu e? Nu-i nimic, revin mai târziu.

Puse receptorul la loc în furcă, consultă iarăşi micuţa agendă şi mai formă un număr de telefon.

— Când era în Coreea, a făcut parte din grupul select al celor care au bombardat din întâmplare principala bază rusească de lingă Vladivostok. – Alo? E cumva Howard Morris încărcat la plată în barul dumneavoastră? Da, eu sunt... Este? Spuneţi-i că trebuie să-mi plătească ultimul împrumut. Mersi... Unde – rămăsesem? A, da, au

bombardat-o până au făcut-o praf—credeau probabil că sunt încă deasupra Coreii de Nord. Iar rusnacii n-au suflat o vorbă. Credeau că a fost intenţionat.

Rezerva lui Jake de informaţii scandaloase era imbatabilă de ambele părţi ale Atlanticului.

— Iar morala acestei istorii – sau una dintre ele – este că hoţul nu se prea poate plânge când e prădat. Gândeşte-te bine la asta, David. – Alo, Howard – bătrâne... Te bucuri? Şi eu! Uite despre ce-i vorba, Howard, îl am aici cu mine pe David Audley, prietenul nostru comun. Ştiu că eşti ocupat cu supravegherea Kremlinului. Mi-ai face o favoare dacă i-ai acorda câteva minute la telefon—o mare favoare! Îi acorzi – splendid!

Îi trecu receptorul duhnind a bere lui Audley.

— E al tău. Foloseşte-l la maximum.

— Salut, Howard.

Audley se simţea stânjenit, fiindcă îşi dădea seama că ştie mult prea puţine pentru a pune întrebările care trebuiau, cu atât mai puţin pentru a înţelege răspunsurile primite.

— Salut, David. Ştiu că treburile de serviciu te obligă să te întâlneşti cu pungaşul de Shapiro, dar să nu-mi spui că v-aţi mutat amândoi în sectorul meu.

— Numai eu, Howard. Şi numai temporar, sper. Dar am nevoie de cineva care să mă pună la curent cu situaţia de acolo. Sunt în fierbere. E agitaţie mare în momentul ăsta.

— Dar Latimer şi, Ridley, băieţii voştri, ce au? Nu, ăştia sunt martirii Oxfordului, nu? Asta a fost o scăpare freudiană, precis. Latimer şi Rogers?

— Mi-ai fost recomandat foarte favorabil.

Jake rânji copios, făcând un cerc cu arătătorul şi degetul mare de la o mână, ridicând în acelaşi timp degetul mare de la cealaltă mână. Efectul era obscen.

— Am fost?

În vocea americanului se citeau resemnarea şi stânjeneala, iar Audley ştia exact cum se simte. Jake taxa întotdeauna datornicii până la ultimul ban.

— Ei bine, nu e nimic deosebit pe rol – în afară de repriza a şaisprezecea în duelul dintre consevatori şi progresişti. În momentul ăsta, progresiştii sunt la index, pentru că ticălosul ăla de Şelepin are de partea lui şi armata şi Uniunea Tineretului Comunist. Iar KGB-ul joacă, bineînţeles, propriul său joc. Numai că armata cam întinde coarda de când au arătat, în Cehoslovacia, cât de buni sunt. Se pare că ăştia consideră că nu li se acordă importanţa cuvenită. Sau respectul pe care-l merită. Şi ar mai vrea şi să bombardeze China, s-o facă praf.

Se opri un moment.

— Liberalii europeni încep să-şi facă griji pentru generalii noştri. Cred că dacă ăştia ar vedea câteva din regimentele ruseşti de elită, şi-ar duce soldaţii direct pe dealuri. Rămâi la Orientul tău Mijlociu, David: o să dormi mai bine ca mine.

— Nikolai Panin de partea cui e?

Howard nu răspunse, nici măcar cu o altă întrebare. Dacă Jake ştia de vizita lui Panin, atunci era sigur că şi americanul ştie. Dar Panin era un subiect care-l privea pe acesta direct, deci s-ar putea ca Audley să aibă în curând informaţii potenţial valoroase, cu care sa contribuie la conspiraţia anglo-saxonă.

— Aş putea să te ajut în privinţa lui Panin, Howard – bineînţeles, cu condiţia să mă ajuţi şi tu.

Howard răsuflă adânc.

— După câte-mi dau eu seama, Panin e de toate părţile. E genul de personaj care are abonament la „Ogoniok" şi „Novâi Mir", pe care le lasă la vedere pentru toată lumea. Când ai să-mi spui de partea cui e el, o să-ţi aranjez o primire în Congresul american; pentru numele lui Dumnezeu şi pe toţi dracii, David, de ce vine ăsta în Anglia?

— Asta trebuie să-mi spui tu, Howard. Sunt sigur că ai un dosar gros despre el.

— Glumeşti. Tocmai l-am citit; avea câteva pagini de zvonuri şi de informaţii care au transpirat de la Kremlin, dar din 1945 nu mai avem nimic sigur.

— Din '45? În '45 nu era decât căpitan.

— Era maior când l-am întâlnit noi. Pusesem mâna pe nişte dosare Forschungsamt – de la Biroul de Cercetare – într-o baracă A. A. Din Stefanskirchen. Absolut nevinovat. Dar Panin a vrut să le vadă, iar noi l-am lăsat. Nu ne-am mai întâlnit cu el decât după ce-a murit Stalin. Îţi spun

sincer, David, dacă vrei să afli ceva despre Panin, nu sunt eu omul tău şi nu ştiu cine ar putea fi, deşi aş vrea să ştiu.

Audley se întrebă ce-o fi aia Forschungsamt. Nu auzise niciodată de aşa ceva, deci putea să fie ultrasecret sau, mai degrabă, lipsit de orice importanţă. Bamm, omul lui Jake din Berlin, trebuie să ştie sigur ce vrea să zică asta, dar asta înseamnă altă favoare, iar Jake era deja prea interesat. Şi, pe urmă, nu avea nici timp.

Theodore Freisler trebuia să ştie – era exact genul de lucru pe care l-ar şti. De douăzeci şi patru de ore se ţinea să-i dea un telefon, fără să se mobilizeze s-o şi facă. Acum avea şi motivul egoist pentru a face până la urmă lucrul potrivit.

Îi mulţumi lui Morris, cât de sincer era în stare, cu Jake lângă el, având grijă să defăimeze cât de mult putea relaţia lui cu evreul în ochii americanului. Pe lângă faptul că era un tip plăcut, Morris putea fi o relaţie folositoare în viitor; era genul de om cu care se puteau discuta plăcut nuanţele dintre rândurile ziarelor ruseşti nedigerabile. Se gândi cu nostalgie la vechea lui existenţă liniştită care fusese întreruptă cu o mie de ani în urmă, tocmai joia trecută.

Nu era nevoie să fie sincer la despărţirea de Jake. Asta era într-adevăr singura calitate a relaţiei lor – faptul că era bazată pe un interes pur şi fără nicio jenă de ambele părţi, fără falsa pretenţie a unei prietenii sincere. O să-i simtă lipsa lui Jake.

Fu tentat să-l sune pe Theodore din prima cabină telefonică, aşa cum făcuse ultima oară, dar sentimentul de vinovăţie îl împinse către casa întunecoasă din spatele complexului British Museum, şi-l făcu să urce scările încă şi mai întunecoase.

Chipul dur şi masiv se întinse imediat într-un zâmbet fericit, care te făcea să-ţi dai seama de adevărata fire a omului. Unul dintre motivele pentru care Audley nu-l vizita des pe Theodore era primirea nemeritat de caldă care i se făcea de fiecare dată. Theodore lăsa baltă orice făcea în momentul acela, oricât de important ar fi fost, şi stătea ore întregi cu el de vorbă.

— David, ai picat la ţanc! Tocmai îmi făceam din cafeaua asta excelentă, la cutie. Am cumpărat o cutie mare vinerea trecută la un preţ extrem de redus şi aproape c-am terminat-o deja! Şi de vină sunteţi numai tu şi cu profesorul Tolkien!

—Profesorul Tolkien? Cine e?

Theodore aruncă într-o cană mare câteva linguri pline cu un praf maro – care nu arăta prea liniştitor—după care amestecă cu avânt.

— Este autorul cărţii *Stăpânul inelelor*, şi nu mă miră că n-ai auzit de el.

Theodore bătu cu degetul în trei cărţi voluminoase şi continuă:

— Un scriitor de basme pentru oameni mari. Prietenii mei îmi spun de ani de zile să-l citesc, dar am fost prea

idiot ca să le ascult sfatul. Iar acum, de trei zile, nu fac altceva decât să-l citesc – şi să mă gândesc la ghicitoarea ta.

— De fapt, am auzit de el, Theodore. Dar basmele nu sunt tocmai genul meu.

— Ghicitoarea ta este un basm, dragul meu David. M-am gândit, am telefonat şi prietenului meu din Berlin şi îţi spun sigur că nu există niciun răspuns la ghicitoarea ta. Timpul anulează valoarea lucrurilor: ceea ce ar fi avut valoare pentru un hoţ atunci n-ar mai avea nicio valoare pentru ei acum. N-ar merita să se deranjeze.

— Avem nişte indicii că s-ar putea să fie colecţia Schliemann de la Stantliche Museum.

— Comoara troiană? Nu, David, psihologia asta e greşită. E ceva care merita furat— asta da. În definitiv, ruşii au furat-o şi pe urmă le-a fost şi lor furată, ştiu povestea. Dar în primul rând nu era a lor, deci n-ar putea acum s-o revendice. Dacă ar fi fost vorba de chihlimbarul de la Palatul de Iarnă, ar fi fost cu totul altceva. Ăla a fost al lor. Dar n-a ieşit niciodată din Prusia Orientală.

— Nu-i nimic, Theodore. Eşti foarte drăguţ că l-ai lăsat deoparte pe Tolkien ca să încerci.

Bătrânul dădu din cap.

— Nu ţi-am înşelat aşteptările. Dar, chiar dacă hoţul tău a avut gusturi catolice şi a mai luat câte un obiect de ici, de colo, mi-e greu să-mi închipui o colecţie de obiecte care ar putea să-i mai intereseze şi acum.

— Acum spune-mi despre *Forschungsamt*.

Capul mare, lunguieţ, se opri din legănat.

— Ce vrei să ştii despre *Forschungsamt*, doctore Audley?

— Orice, Theodore. Nu ştiu nimic despre asta.

Freisler cântări un timp întrebarea.

— Cel mai interesant aspect este, bineînţeles, faptul că ilustrează relaţia dintre vechea funcţionărime germană şi partidul nazist. Dacă ai avea timp să citeşti capitolul corespunzător din cartea mea despre serviciile civile între cele două războaie, cred că te-ai lămurit destul de bine.

Audley reuşi să-l oprească înainte să se ridice.

— N-am timp, ca să fiu sincer. Spune-mi numai ce era.

Freisler îl privi compătimitor.

— Ce era? Da, era serviciul care s-a dezvoltat din Biroul pentru Cifruri şi Monitorizare. Ceea ce voi numiţi spionaj pasiv, cred. Ştiu şi câteva persoane care au lucrat acolo— erau buni germani, nu nazişti. Tocmai asta era atât de special la Biroul de Cercetare: naziştii încercau tot timpul să-l preia, dar practic n-au reuşit niciodată.

Zâmbi:

— Presupun că n-au reuşit fiindcă îl voiau toţi. Goering era şeful oficial, însă tot ce ştia era că nu voia să renunţe. Să vedem – a încercat şi Himmler, şi Kaltenbrunner. Şi Diels. Singurul care a reuşit ceva a fost Heydrich. El a izbutit să scoată nişte dosare Sicherheitsdienst de dinainte de începerea războiului şi să le mute în sediul din strada Schiller. Pe urmă a fost omorât de cehi, în 1942, iar biroul lui a fost bombardat de ai voştri în ’43. După asta, practic nu mai ştia nimeni ce se petrece. Dosarele erau împrăştiate

peste tot, şi multe au fost până la urmă distruse, numai ca să n-ajungă în mâna ruşilor.

Îşi ridică ochii către Audley.

— Dar hoţul tău n-ar fi avut ce să facă cu ele. Valoarea lor nu era prea mare nici pe vremea aceea, iar astăzi practic n-ar mai valora nimic decât pentru istorici. După câte îmi amintesc, şefii *Forschungsamt*-ului erau consideraţi atât de nevinovaţi, că nici măcar n-au fost chemaţi la procesele naziştilor!

Se ridică şi-şi croi drum către bibliotecă printre mormanele de ziare şi reviste.

Audley se ridică şi el, alarmat. Dacă Theodore îi dădea cartea, onoarea îl obliga s-o răsfoiască, altfel nu va mai putea niciodată să dea ochii cu bătrânul neamţ.

— Theodore, zău că trebuie să plec. Se uită la ceas. Iau prânzul cu logodnica mea şi nu vreau să întârzii.

Dar Theodore răsfoia deja cu degetul lui mare paginile unei cărţi groase, imposibil de oprit sau de deviat, tenace ca un rinocer.

— Schimpf – Schimpf – a fost primul director. S-a sinucis. Pe urmă a fost prinţul Cristoph de Hesse. Ucis pe frontul italian. Pe urmă Schnapper, cred... A, uite aici! După raidul aerian din 1945, birourile au fost mutate în Klettersdorf. Pe urmă, când ruşii au început să se apropie, le-au mutat înapoi în Berlin. Şi după aceea, hârtiile au fost împrăştiate în cele patru vânturi!

Bătu cu degetul în carte şi se uită la Audley, care era deja la uşă, cu o privire fixă ca de bufniţă.

— Unele din aceste documente le-am văzut în Anglia, la Whaddon Hali, în 1957. Dar nu era nimic în ele care te-ar putea interesa. Hârtiile erau probabil din cele capturate la... la să vedem, la Glucksberg, desigur...

Audley coborî încet scările. În momentul în care Theodore pomenise de spionaj pasiv, ştiuse că intrase într-o fundătură cu *Forschungsamt*-ul. Făcuse drumul de pomană. Dar, când ajunse la ieşire, auzi de deasupra răcnetele neinteligibile ale lui Theodore. Se opri vinovat şi aşteptă nerăbdător în timp ce paşii se auzeau coborând etaj după etaj.

Când apăru în sfârşit, bătrânul neamţ avea răsuflarea tăiată.

— David, iartă-mă! Mintea mea nu te asculta cum trebuie. O logodnică, ai spus – iar pentru o logodnică trebuie să fie şi un cadou!

Lui Audley i se înecară corăbiile când văzu pachetul pătrat, grosolan, făcut dintr-o pungă mototolită de cumpărături lipită cu scotch. Faimoasa şi voluminoasa istorie a serviciilor civile germane, trecând prin toate convulsiile imperiului republicii de la Weimar şi celui de-al treilea Reich; fusese încolţit până la urmă.

— Theodore, nu e nevoie...

Mâinile mari ale lui Theodore îi aruncară pachetul în braţe şi înlăturară protestele lui Audley. Era nevoie. Era o mică dovadă a unui adânc respect Şi marca, modest, un mare eveniment.

Şi mai însemna şi o găleată de cărbuni încinşi pe capul lui Audley, cărbuni aprinşi care frigeau puternic în timp ce Theodore iradia fericit şi-i strângea mâna, iar vocea îi devenea din ce în ce mai guturală, aşa cum se întâmpla în toate rarele ocazii când emoţia depăşea vocabularul lui. Audley fugise – nedemn de un prieten generos şi nepretenţios. Pedeapsa lui era dreaptă şi meritată.

În maşină, în drum spre locul unde trebuia să se întâlnească cu Faith, hotărî să-l invite pe Theodore la ţară o săptămână. Theodore o să-i placă lui Faith: nu numai din cauza seriozităţii lui curtenitoare, dar şi pentru că se puteau întâlni pe terenul comun al înaltului lor simţ de responsabilitate morală.

XV

Până la urmă, cărbunii încinşi nu se lăsară stinşi prea uşor. Ba începură chiar să ardă mai tare câteva ore mai târziu, în timp ce Faith îşi desfăcea agitată muntele de cumpărături, în apartamentul nupţial de la „Bull”.

— David, ce Dumnezeu e în pachetul ăsta?

Ţinea în mână punga mototolită de la Theodore.

— E primul nostru cadou de nuntă, iubire, de la un om foarte bun şi onorabil.

Spera din răsputeri că n-o să râdă de el; îi fu imposibil să o privească liniştit cum îl desfăcea.

Faith aruncă ambalajul de-o parte.

— Vai ce frumos! Dar am citit-o, bineînţeles. Totuşi, e o carte pe care poţi s-o reciteşti tot timpul.

Audley îşi privi în oglindă chipul uimit, pe jumătate acoperit cu spumă de ras.

— Scrie „*Ein Marcheri aus alten Zeitenjdas kommt mir nicht aus dem Sinn*[14] – dar fie ca tristeţea să nu vă ajungă niciodată”. Ce înseamnă asta?

Era probabil din Heine, idolul lui Theodore. Se întoarse cu faţa spre ea. Faith stătea cu cele trei volume în poală – *Stăpânul inelelor* de Tolkien.

Înainte să-i poată da un răspuns, se auzi un ciocănit la uşă.

Hugh Roskill intră cu grijă, de parcă l-ar fi durut picioarele. De fapt, era posibil ca picioarele să-l doară într-adevăr, dacă-şi petrecuse toată ziua cercetând împrejurimile vechiului aeroport. Audley îşi dădu seama că Roskill fusese pe jumătate convins că o să dea peste vreun fel de orgie. Păru uşurat s-o găsească, pe Faith îmbrăcată, iar pe Audley angajat în banalul act al bărbieritului.

Se vedea că Roskill avusese o zi grea. Fusese frig şi vânt, o reîntoarcere la vremea de vineri, ziua înmormântării; ciudat, fiindcă lui Audley i se păruse o zi plăcută, chiar daca nu tocmai însorită.

Îşi petrecuseră dimineaţa în activitatea obositoare de a marca toate micile scufundări sau ridicături de teren pe o hartă la scară mărită, adusă de Butler. Roskill se curentase la unul din gardurile electrice puse de fermierul Warren ca precauţie pentru oile mai plimbăreţe, iar Butler alunecase într-un şanţ care nu mai era plin cu apă, însă era, oricum, plin cu noroi.

După prânz, Richardson se întorsese din misiunea pe care o avusese la Cambridge cu ultimul dispozitiv de detectare a obiectelor metalice sub pământ, ultima jucărie a departamentului arheologic.

— DECCO, explică Roskill. Richardson pretinde că este denumirea prescurtată a Dispozitivului de detectare a curenţilor eddy în obiecte cu proprietăţi de

conductibilitate. Mie însă mi s-a părut că arată ca un detector de mine ceva mai aranjat.

Din nefericire, ori Richardson nu reuşise să-l stăpânească pe DECCO în toate subtilităţile sale, ori DECCO era uşor defect. După ce căraseră dispozitivul vreo două mile pe câmpuri ca să testeze o moviliţă foarte promiţătoare, fuseseră nevoiţi să-l care înapoi nefolosit. Richardson se întoarsese cu el la Cambridge, şi de atunci niciunul nu mai fusese văzut.

La scurtă vreme după retragerea lui Richardson apăruseră Stocker şi Panin, iar lui Stocker se părea că nu-i face o plăcere deosebită că Audley e plecat. (Deşi s-ar fi putut la fel de bine să fi suferit o indigestie, având în vedere că ora la care sosise indica destul de clar faptul că prânzul lui nu se desfăşurase tocmai în tihnă).

— Mie, unul, mi-a făcut impresia, spuse Roskill, că se aştepta să ne găsească la lucru cu sapa şi târnăcopul, iar pe dumneavoastră peste noi, cu o frânghie în mână. Mă tem că Butler a fost cam tăios cu el... I-am spus că v-aţi ocupat încontinuu de caz.

Se opri o fracţiune de secundă, dându-şi seama de celelalte înţelesuri ale acestei afirmaţii, dar repară gafa splendid:

— De vineri. I-am zis că probabil sunteţi oricum după polonez, şi s-a mai calmat puţin.

Şi pentru Stocker trebuie să fi fost o zi grea. După telefonul din zori în legătură cu Panin, Audley cel ascultător devenise îndărătnic. Pe urmă Panin îl scosese

din Londra într-o viteză incomodă, numai ca să găsească doi subordonaţi dezorientaţi dar neintimidaţi, care nu făceau nimic anume.

— Dar nu trebuie să vă faceţi griji, îl linişti Roskill, interpretând greşit tăcerea lui Audley. Butler i-a arătat harta lui, acoperită toată cu cruciuliţe roşii şi albastre, şi linii şi cerculeţe inutile – Jack poate să-l ducă de nas şi pe îngerul de serviciu, dacă îşi pune mintea. Cred că Stocker s-a întors destul de fericit la Londra.

— Şi Panin?

— Colegul nostru rus?

Roskill se împăună.

— Profesorul – aşa îi spune Stocker, că veni vorba – este în continuare alături de noi, ba chiar foarte mult. De fapt, în momentul ăsta, toarnă în el bere, cu Butler. Dar nu cred că Butler l-a părăsit şi pe el. Eu ştiu de ce, dar îmi face impresia că e un vânat mult mai de soi. Nu spune prea multe, iar în momentul ăsta Butler îi povesteşte despre cricket, deci oricum Panin nu prea are ocazia să deschidă gura – când am plecat eu de acolo, Jack tocmai se lansa în povestea lui favorită, despre vremurile când Bill Farrimond juca la „Lancashire Second” şi în naţională.

— E singur?

— E destul de ciudat, dar e singur. Sau pare să fie singur. Dar după cină o să dau o raită cu Butler. Dacă e singur înseamnă că e clasa-ntâi, nu?

— Panin e clasa-ntâi, Hugh. Nu trebuie să ai nicio îndoială în legătură cu asta. Dar spune-mi cum v-aţi descurcat ieri.

— Mă tem că n-a ieşit mare lucru, domnule. Roskill dădu din cap nefericit. Pe unul nu l-am găsit deloc. Iar celălalt parcă avea gura închisă cu lacătul.

Pe urmă zâmbi:

— De fapt, mie mi-a plăcut bătrânul Ellis. A fost soldat RAF. S-a înrolat de tânăr, pe vremea când existau încă Bristol Fighters, şi a terminat războiul la supersonice. Deci a văzut tot ce se putea vedea!

— Şi n-a vrut să vorbească deloc despre Steerforth?

— A, de vorbit, a vorbit el. Dar n-a lăsat nimic să-i scape. Cred că Ellis cunoştea orice văgăună la care ne poate duce gândul. Dar i-a plăcut de Steerforth – zicea că era un gentleman, ceea ce însemna probabil că Steerforth plătea întotdeauna în avans când aveau o afacere. Iar mie mi-a spus practic că nu sunt un gentleman, pentru că vreau să verific un alt pilot! Pe urmă Butler l-a luat cu patriotismul, iar el ne-a râs în nas. Zicea că el îşi ştia piloţii, şi că patriotismul e una, iar un pic de contrabandă e alta. Zicea că odată a fost într-o misiune de salvare a unor naufragiaţi cu nişte Warwick-uri care făceau curse regulate în Islanda, şi care aveau burţile încărcate cu bărci de salvare pline cu ciorapi de nylon, whisky şi şuncă. Treaba s-a dat peste cap când au trebuit să arunce o barcă de salvare unui echipaj naufragiat; i-au tras în sus beţi

morţi. Dacă ar fi fost John Steerforth nu s-ar fi întâmplat nimic. Era un băiat minunat.

Deci nu era nimic de făcut pe partea asta. Panin aştepta, iar cacialmaua lui Audley era în pericol de a fi descoperită. După ce plecă Roskill rămase tăcut, cu privirile în gol la săpunul uscat de pe faţa lui.

Faith îi puse o mână pe umăr:

— Nu e bine, David?

Dădu din umeri.

— Pur şi simplu suntem într-o criză fantastică de timp, Faith. Mai întâi că n-am avut timp de la început. Iar eu n-am făcut decât să grăbesc şi mai tare lucrurile. Dar acum încep să mă întreb dacă am făcut bine.

Faith îi întinse cadoul lui Theodore:

— Nu trebuie să renunţi. Cavalerii inelului au făcut la fel în *Stăpânul inelelor* – l-au forţat pe Stăpânul întunericului să atace fără să fie suficient pregătit, iar acesta s-a dat de gol până la urmă. Poate că şi Panin o să se dea de gol.

Audley îi zâmbi. Ca toate femeile, se lăsa condusă de sentimente. Panin era acum inamicul, Stăpânul întunericului, sau cum i-o fi spunând. În faţa unei astfel de loialităţi, era dator să atace.

O privi în oglindă în timp ce se bărbierea, şi Panin se topi în neant. Şi nu numai Panin – şi Stocker, şi Fred. De sâmbătă noaptea fata asta îi înlocuise în importanţă pe toţi, rând pe rând. Cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât se simţea mai aproape de realitate. Şi, orice s-ar întâmpla,

lumea adevărată, reală, însemna Faith luptându-se în acest moment cu fermoarul.

Se întoarse în sfârşit către el.

— Sunt bine, deci?

Rochia lungă, albă, despicată în faţă de la gleznă până la genunchi, era de o severitate clasică, dar cerceii grei de aur şi lanţul complicat lucrat erau barbare – nu, nu tocmai barbare, mai degrabă preelenice.

— Scoate-ţi ochelarii.

— Dar, David, nu văd prea bine fără ei. Nu mă placi cu ochelarii?

— Îmi placi mai mult cu ochelari. Dar nu în seara asta.

Şi-i dădu jos şi-l privi nesigur. Arăta acum, într-adevăr, ca fiica adevărată a lui Steerforth, aproape aşa cum ar fi îmbrăcat-o el. Numai că bijuteriile de recuzită nu erau din Troia, ci din Bond Street.

— Acum eşti foarte bine. Foarte bine, într-adevăr.

— Sper. Dar am un gol în stomac, David., Să nu-mi mai ceri niciodată să fac pe femeia fatală —e categoric ultima oară când o fac.

În timp ce mergea în urma ei pe hol, Audley simţi şi el senzaţia aceea de agitaţie şi teama care-ţi întoarce stomacul pe dos. N-avea cu ce să-l înfrunte pe Panin, în afara de o pură cacialma. Dar Panin nu ştia ce e o cacialma. Iar aici Audley era pe teren propriu, deşi acum avea covoare moi şi aer condiţionat: terenul escadronului 3112, unde rusul mai fusese învins o dată. Umbrele erau aici de partea lui Audley.

Se îndreptară spre bar de unde răzbăteau murmure înăbuşite. Chelnerul cel chipeş zâmbi plin de admiraţie nestăpânită către Faith şi cu invidie sinceră către Audley, înainte de a le deschide larg uşa.

Într-adevăr, intrarea lor n-a trecut neobservată.

Atenţie, Nikolai Andreevici Panin.

Dar Panin era cu spatele, absorbit în demonstraţia lui Butler, care tocmai trăgea o minge de cricket imaginară peste patru jucători în alergare. Roskill stătea politicos lângă el şi tocmai ducea o halbă la gură.

Pe urmă halba se opri, crosa imaginară fu lăsată în jos, iar Panin se întoarse încet către ei.

Audley ştiuse la ce trebuia să se aştepte: chipul ăsta era la dosar în vreo şase fotografii. Cu toate acestea, se produse o răsturnare de proporţii: Stăpânul întunericului era un omuleţ absolut obişnuit, care nu dădea nicio impresie de răutate sau de putere nemăsurată. Faţa de oaie cu nasul îndoit era cenuşie şi foarte ridată, ca un deşert puternic erodat. Era dosarul adus la viaţă, care însă nu lăsa să se vadă nimic – nici măcar o sprânceană ridicată la vederea fiicei troiene a lui Steerforth.

Audley întinse mâna.

— Profesore Panin.

— Doctore Audley.

De-abia se simţea un accent slab. Într-adevăr, nu-ţi dădeai seama că e străin decât din cauza inexpresivităţii totale a vocii.

— Domnişoara Steerforth.

Panin o privi pe Faith fără curiozitate.

— Domnişoară Steerforth, repetă el inexpresiv.

Faith strânse mâna molatecă şi uscată care i se întinse.

— Mă tem că tatăl meu v-a pricinuit cândva un mare necaz, profesore Panin, spuse ea cu o voce la fel de inexpresivă. – Însă cred că e prea târziu pentru scuze.

Rusul o cântări un moment.

— Nu purtăm nicio responsabilitate pentru faptele părinţilor noştri, domnişoară Steerforth. Tatăl meu a fost în garda Semenovski – garda ţarului, domnişoară Steerforth. Iar după aceea a fost în armata albă. Dar eu n-am avut niciun amestec, pentru că nu eram decât copil la sânul maică-mi pe vremea aceea. Deci nu aveţi pentru ce să vă scuzaţi.

Se întoarse către Audley.

— Maiorul Butler m-a instruit în subtilitatea cricket-ului. Cunosc teoria jocului, dar cred că fascinaţia unui joc constă în subtilităţile lui, nu credeţi?

— Da, pentru spectator. Pentru jucător, cel mai important e să câştige.

— Dar dumneavoastră aţi jucat rugby, parcă – iar rugby-ul este un joc al forţei brute jucat de gentlemeni. Cel puţin aşa mi-a fost descris.

— Este clar că cine vi l-a descris n-a jucat niciodată jocul acesta în Wales. Aş putea la fel de bine să numesc jocul dumneavoastră un hobby murdar al învăţaţilor.

— Un hobby murdar?

O uşoară uimire se strecură în vocea lui Panin. Nu se aşteptase să fie insultat.

— Arheologia, profesore. Arheologii nu se deosebesc de soldaţi în timpul lucrului.

— Dar e un hobby nevinovat, doctore Audley. La arheologi există o izolare sigură faţă de istoria modernă. Pe când istoricii sunt prea adesea tentaţi să iasă din domeniul lor, nu-i aşa?

Egalitate.

— Asta e foarte adevărat. După cum e iarăşi adevărat ca istoricii pot oricând să facă descoperiri incomode.

Punct marcat.

Panin aprobă.

— Iar pe urmă descoperă că adevărul nu este atât de implacabil cum au crezut. Uneori e doar o oglindă, nu un cristal.

Era momentul să oprească jocul, se gândi Audley.

— Dar pe noi nu ne interesează istoria sau arheologia, nu-i aşa? Nu direct, cel puţin. Înţeleg că s-a confirmat faptul că trebuie să găsesc colecţia Schliemann pentru dumneavoastră, da?

Panin înclină capul:

— Am înţeles de la comandantul Stocker că micul nostru secret a fost dat în vileag. Da, doctore Audley, guvernul meu v-ar fi recunoscător dacă aţi face asta. După care o vom înapoia prompt Republicii Democrate Germane.

— Aşa, pur şi simplu, parcă ar fi fost o umbrelă luată din greşeală.

— Ei bine, cred că dacă avem puţin noroc, sunt şanse destul de mari s-o găsim mâine.

Ia vezi cum îţi cade asta la stomac, profesore!

Panin nici nu tresări.

— Atât de curând? Dar sunt încântat să aud asta. Mă temeam să nu fie ca şi cum aţi căuta acul în carul cu fân.

— Bineînţeles că ar fi fost mult mai uşor dacă aţi fi avut încredere în noi de la început – vreau să spun de la bun început.

Ridurile din jurul gurii lui Panin se adânciră.

— De la bun început a existat o... anumită jenă în legătură cu condiţiile în care a fost pierdut tezaurul, doctore Audley.

Exact atât lăsase să se înţeleagă şi Sir Kenneth Allen. Fusese dreptul cuceritorilor să scoată comoara din Turnul G; dar faptul de a o fi pierdut pe urmă atât de repede îi redusese pe cuceritori la nişte simpli jefuitori ageamii.

— Şi pe urmă s-a crezut că tezaurul este iremediabil pierdut, continuă Panin. Credeam că nu se mai poate face nimic. Numai după ce am auzit de regăsirea avionului ne-am schimbat părerea.

Multe nu fuseseră spuse aici; toată obsesia aceea a ruşilor pentru avioane Dakota prăbuşite. Poate că n-ar fi rău să arate puţină curiozitate sinceră aici.

— Profesore Panin, vă cunoaştem cu toţii reputaţia de arheolog, zise Audley încet, dar trebuie să recunosc că

interesul dumneavoastră faţă de tezaur – şi al guvernului dumneavoastră— mi se pare destul de neobişnuit. N-aţi putea să-l lăsaţi nemţilor? În definitiv, nu e o problemă politică.

— Aici aţi pus degetul pe rană, doctore Audley. Nu este o problemă politică. Pentru mine, însă, este o problemă foarte personală. Eu sunt cel care a pierdut colecţia Schliemann. Am pierdut-o la Berlin, şi pe urmă am mai pierdut-o o dată aici, în Anglia.

Aruncă o privire întunecată colierului bogat de pe pieptul, prea bogat acum, al lui Faith.

— Există un om de ştiinţă german, continuă el, un anume dr. Bewe, care susţine că asediul Troiei n-a avut loc niciodată – că Troia lui Homer era un sat care s-a prăbuşit la un cutremur. Dar eu am pus mâna pe comorile acelea pe care le-a descoperit Schliemann, şi nu le-am uitat niciodată. De fapt, pe măsură ce îmbătrânesc, mă gândesc tot mai mult la ele.

Nu se putea citi nici convingere, nici pasiune în vocea lui. Nu făcea decât să afirme nişte lucruri, lăsându-i lui Audley libertatea de a le crede sau nu, după cum dorea. Aceleaşi cuvinte ar fi putut la fel de bine să fie folosite chiar şi de Sir Kenneth. Faith spusese asta de la început, iar Stocker o sugerase.

Iar acum până şi Audley ar fi, vrut să creadă. Comorile – şi, mai mult decât orice, comorile în aur—i-au dus întotdeauna pe oameni la acte iraţionale, Cortez şi Pizarro şi toată seria de victime ale căutării celor Şapte Oraşe şi a

Omului de Aur. Comoara lui Schliemann fusese de ajuns pentru a-i face pe Steerforth să cadă în tentaţia de a risca vieţile a cinci oameni şi de a-şi pierde până la urmă propria lui viaţă. Pe Bloch acelaşi lucru îl ucisese imediat, iar pe Morrison după un sfert de veac.

Dar era asta de-ajuns ca să-l obsedeze pe un om ca Panin?

Tresări când îşi dădu seama că se uită fix la Roskill, ceea ce-l făcu pe acesta să-şi piardă complet cumpătul. Şi mai era ceva...

Era directorul hotelului, care stătea lângă el, îmbrăcat într-o haină de seară, şi părând oarecum nelalocul lui în încăperea aceea cu lambriuri de stejar care luceau mat.

— Scuzaţi-mă, doctore Audley.

Şi extraordinar de nelalocul lui în Newton Chester, se gândi Audley. Localitatea asta amorţită nu mai văzuse probabil ceva atât de romantic, de când legiunea romană de la Lincoln trecuse în marş şi apoi se oprise ca să construiască tabăra de instrucţie.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, doctore Audley, dar Mistaire Warren, de la ferma Castle – v-a căutat la hotel azi după-amiază. A lăsat pentru dumneavoastră un pachet care e la mine.

Omul pronunţa fiecare consoană aspirantă ca şi cum ar fi sărit un gard şi ar fi aterizat victorios după fiecare săritură cu o rotunjire finală.

Butler avea deja harta aerodromului, dar Audley dori deodată să nu mai fie cu ei, acolo – să se gândească puţin

la Panin de unul singur şi să-şi adune puţin gândurile. Iar asta era o scuză buna.

Îl urmă pe director în hol, unde acesta se topi în biroul lui. Reapăru apoi cu un plic mare, în culmea fericirii.

Exuberanţa directorului se concretiză în final într-o reverenţă elegantă, iar Audley simţi că cel mai onorabil lucru pe care îl putea face era să deschidă plicul pe loc, de parcă ar fi conţinut un document de cea mai mare importanţă.

De harta împăturită era prins un bileţel, cu un scris şcolăresc: „Stimate doctore Audley – vă trimit harta tatălui meu, aşa cum v-am promis. Îmi pare rău că nu e atât de bună cum mă aşteptam. Pistele sunt marcate cu creionul, dar clădirile nu sunt marcate deloc. Pe tatăl meu îl interesa foarte mult..

Cuvântul care urmă îi produse lui Audley un şoc.

Despături atent harta militară la scară mărită. De fapt, nu era doar noroc, îşi spuse. Mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns şi el la acelaşi lucru. Într-adevăr, îşi dădu seama unde duceau marcajele înainte să fi terminat de privit harta.

Bineînţeles, uite-o: comoara lui Steerforth marcată exact şi îngrijit. Marcată atât de exact de parcă nu tatăl lui Keith Warren, ci Steerforth însuşi ar fi făcut semnele.

Cât despre noroc – dacă cineva avusese noroc, şi la sfârşit un ghinion nemeritat, acesta fusese John Steerforth.

XVI

Audley privea pentru a doua oară cum turnul de apă se scufunda sub linia de asfalt a orizontului, în spatele lui.

Îşi mai încheie un nasture la pardesiu. Era iarăşi o dimineaţă nepotrivită cu anotimpul, nu noroasă, însă cenuşie şi ostilă. Una din acele dimineţi în care primăvara nu încearcă, nici măcar de formă, să-şi facă simţită prezenţa. Dimineaţa schimbase complet, aerul pe care vechiul aerodrom îl avusese duminică seara: nu mai era nostalgic şi uitat, ci doar întunecat.

Era o dimineaţă bună pentru săpat – acesta fusese singurul comentariu pe care-l făcuse Butler în timp ce azvârlea cazmalele în spatele maşinii. Şi era clar că Butler venise pregătit pentru săpat, căci era îmbrăcat într-o jachetă veche cenuşie şi nişte pantaloni obosiţi de grădinărit.

Roskill era mai puţin în largul lui; poate pentru că hainele lui, dintr-un tweed la fel de vechi, mai păstrau încă o vagă urmă de eleganţă. Aşa cum le spusese fără complexe cu o seară înainte, nu avea o grădină proprie. Deci, în consecinţă, nu avea nici haine de grădinărit.

Audley localiza pista şi fâşia de iarbă unduioasă pe harta care i se imprimase de-acum în memorie. Undeva pe aici, poate puţin mai la stânga, ar trebui să fie golul acela în iarbă care marca fundaţia de ciment a magaziei de depozitare.

— Opreşte puţin aici.

Se dădu jos din maşină şi înregistră peisajul. În faţa lui se întindea pista de aterizare, îngustându-se tot mai mult şi mai mult, până când se pierdea printre copacii de la orizont. În spatele lui, panta uşoară a gropii ascundea privirii suprafaţa aerodromului. De o parte şi de alta, preeria se întindea largă şi deschisă. Era un loc izolat şi pustiu, unde nu se auzea decât uruitul unui tractor îndepărtat, undeva la dreapta: fermierul Warren era ocupat cu secara italiană.

Audley se urcă înapoi în maşină, arătându-i lui Roskill moviliţele joase şi împrăştiate aiurea de lângă pista de asfalt din stânga; n-avea nicio importanţă în sine, dar se distingeau foarte bine în acel decor.

Siguranţa de sine a lui Audley era aproape totală, iar el recunoscu în ea liniştea aceea care îl cuprindea uneori înaintea unui examen, când era sigur că poate să traducă teoria în practică. Senzaţia era însoţită de aceleaşi simptome fizice incontrolabile – gura uscată, inima strânsă şi pulsul foarte mărit.

Îi făcu semn lui Roskill să oprească pe când se apropiau de prima moviliţă, la o distanţă ceva mai mare de trei sute de iarzi de pista de aterizare, şi se îndreptă pe jos către

capătul ei, în timp ce ceilalţi descărcau echipamentul. De pe pista mare, grupul de moviliţe i se păruse a fi complet dezordonat în amplasare, dar acum îşi dădea seama că marca exact colţul vechii tabere romane de instrucţie, punctul de întâlnire a două şiruri de denivelări – ultimele rămăşiţe ale unor valuri de pământ mâncate de timp.

Se întoarse să le spună ceva oamenilor din spatele lui şi văzu cu surprindere că turnul de apă era din nou vizibil. Schimbările acestea erau extraordinar de înşelătoare, ridicările şi coborârile de teren erau atât de line că păcăleau ochiul. Şi totuşi era perfect logic: niciun inginer militar roman nu ar fi pus o tabără într-o groapă, nici măcar o tabără de instrucţie. Mai degrabă ar fi folosit panta, câştigând astfel un avantaj. Asta adăuga o notă de genialitate oportunismului lui Steerforth.

Se îndreptă către Butler şi Roskill, care stăteau în mijlocul unui mic morman de echipamente.

— Încotro acum?

Disperarea din vocea lui Roskill sugera faptul că, deşi DECCO era ultimul răcnet în categoria aparatelor detectoare de mine, era mult mai greu decât arăta.

Că avea sau nu dreptate, Audley ştia că sosise clipa lui, şi nu se putu abţine.

— Unde stai acum, cam aşa.

Butler se uită neîncrezător în jur.

— Aici? Ei, la dracu', dar suntem încă destul de bine în perimetru. Nimeni n-ar fi putut să sape aici o groapă fără să fie observat, când aeroportul era în funcţiune.

— Totuşi, hai să încercăm aici, zise Audley răbdător. Hai să vedem ce-o să spună maşina.

Roskill începu să se agite cu aparatul, iar Butler scoase dintr-un sac de pânză vreo şase role de bandă albă.

— O să începem cu liniile de margine, atunci. Ce lungime vreţi să aibă linia de bază, doctore Audley?

— Să zicem zece yarzi.

— Zece yarzi?

Vocea lui Butler arată mai mult dezaprobare decât neîncredere. Am câte o sută de iarzi pe fiecare din zonele astea. Cred că glumiţi!

— ISUSE! Îmi dă un mesaj! şopti Roskill.

Butler se întoarse către el.

— Am un mesaj, spuse Roskill. E chiar aici, la picioarele mele!

Butler puse rola jos, se îndreptă cu paşi mari către el şi se aplecă să privească peste umărul lui.

— Şi e ceva mare. Mai la stânga puţin... încă puţin... uşor – asta e!

Se uitară amândoi la Audley.

— Ei bine, e ceva acolo jos, şi se pare că e destul de mare, zise Roskill. Richardson zicea că obiectul ăsta e atât de sensibil, că ar semnaliza şi placheurile de la o cizmă veche. Dar aici e mult mai mult decât placheurile de la o cizmă veche.

Butler îl privi acuzator pe Audley.

— Asta n-a fost doar bafta, doctore Audley. Ştiaţi foarte bine ce e acolo – aţi ştiut tot timpul!

Roskill aşează cu grijă aparatul DECCO pe o parte.

— După tot ce ni s-a întâmplat ieri, zise el calm, cred că ne datoraţi o explicaţie în privinţa acestei... cum să spun – acestei... Spuneţi-ne, doctore Audley, asta e ceea ce căutăm?

Audley respiră adânc, dându-şi seama că între timp îşi ţinuse respiraţia.

— Cred că asta ar trebui să fie, reuşi el să spună. Dar vă dau cuvântul meu de onoare că n-am ştiut nimic până aseară. N-am avut niciun indiciu. Sau, mai bine zis, nu ştiam cum să folosesc indiciile pe care le aveam.

— Lăsaţi indiciile, îl întrerupse Butler. Mai bine spuneţi-ne cum dracu' a reuşit Steerforth să sape o groapă într-un loc unde putea să fie văzut de oricine de la câteva mile distanţă.

— Răspunsul la această întrebare este că n-a săpat el groapa, maior Butler. Vedeţi, toată vara aceea s-au făcut aici nişte săpături arheologice, cu oarecari întreruperi. Şanţul arheologic care exista exact în locul acesta a fost astupat exact pe 28 august, adică a doua zi după ce el a descărcat cutiile într-o groapă ceva mai încolo.

Roskill fluieră încetişor.

— Bineînţeles că se ştie demult despre tabăra asta romană. Dar nu i s-a părut nimănui foarte promiţătoare; s-au hotărât să înceapă săpăturile numai datorită faptului că fermierul care deţinea terenul era interesat în arheologie. Practic, asta s-a întâmplat în 1938. Dar pe urmă au venit cei de la RAF şi au fost nevoiţi să aştepte până în 1945 –

iar atunci n-au obţinut aprobare decât cu condiţia să sape câte un singur şanţ o dată şi să-l astupe imediat ce începeau altul.

— Totul era marcat exact pe o hartă pe care mi-a dat-o fiul fermierului cu pricina. Când am văzut data astupării acestui şanţ, am fost sigur că aici trebuie să fie. Se potrivea foarte bine cu ceva ce mi-a spus navigatorul.

— Iar Steerforth bineînţeles că ştia foarte bine de şanţul ăsta – probabil că a trecut nu o dată pe aici cu avionul, murmură Roskill, cu ochii la aerodromul din spatele lui.

— Tocmai asta e, Hugh – ştia chiar mai bine decât oricine, pentru că pe aici trebuia să treacă când se ducea să ia obiectele pe care le ascundea într-o magazie din apropiere. Tierney mi-a spus că găsea întotdeauna un pretext să treacă pe aici. Am o bănuială că pretextul acesta era un interes nevinovat pentru arheologie.

— Doamne-Dumnezeule, dar ştiu că a avut ceva noroc – a avut o sincronizare perfectă, mormăi Butler. Mai întâi prada – iar apoi groapa, exact când avea nevoie.

Oare care fusese mai întâi? se gândi Audley. Avusese oare Steerforth ideea inspirată de a ascunde comoara în şanţul arheologic, aşa cum se gândise Audley la început? Sau faptul că Steerforth ştiuse în mod fatal de acel şanţ îl tentase să facă ceva ce ar fi fost altfel imposibil?

— Noroc?

Roskill dădu admirativ din cap.

— Poate că a avut şi noroc, Dar cred că a fost un tip foarte deştept. Oricum ai privi lucrurile, a făcut o

improvizaţie genială – nu e de mirare că bătrânul Ellis avea o părere formidabilă despre el.

Ca şi Audley, Roskill era pe cale să cedeze unui sentiment de admiraţie faţă de Steerforth, deşi probabil dintr-un motiv diferit de al lui. În timp ce pe Roskill îl atrăgea faptul că Steerforth fusese un spirit foarte întreprinzător, poate chiar un ins cumsecade, lui Audley îi plăcea să creadă că pe Steerforth îi amuzase ideea; cel mai mare tezaur din lume, de două ori căzut pradă jafului, înapoi în pământ, într-un şanţ arheologic! N-o să se simtă niciodată ruşinat de viitorul lui socru...

— A fost un tip deştept, fără îndoială, admise şi Butler. Dar ar fi fost mai bine să nu fi făcut ce-a făcut. Ne-a cam dat de lucru.

Îşi scoase jacheta cenuşie.

— Cu atât mai mult cu cât va trebui să le dăm totul ruşilor.

— Care tocmai vin să ridice marfa, adăugă Roskill, privind peste umărul lui Audley.

Audley se întoarse şi-i urmări privirea lui Roskill.

Panin spusese că maşina lui oficială va veni devreme şi iat-o, traversând încet aerodromul, ca o gărgăriţă neagră; zgomotul motorului era acoperit de uruitul mai îndepărtat, dar şi mai puternic, al tractorului.

Butler se aplecă şi luă una din cazmale.

— Haide, Hugh, zise el posomorât. Să nu ne lăsăm stăpânii să aştepte prea mult.

Maşina neagră opri lângă Land Rover şi din ea coborî un bărbat rotofei care stătuse lângă şofer şi care se repezi reverenţios să deschidă uşa din spate. Panin coborî şi, spre consternarea lui Audley, fu urmat de Faith. Asta nu fusese prevăzut în plan, dar acum nu mai avea ce să facă.

— Bună dimineaţa, doctore Audley. Vocea lui Panin era la fel de egală şi inexpresivă ca şi aerodromul care-i înconjura. Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai devreme; n-am ştiut că o să porniţi atât de dimineaţă. Dânsul este domnul Seremetev, de la ambasada noastră.

Bărbatul cel îndesat, care fusese probabil smuls din patul lui mult mai devreme decât Audley, dădu prompt din cap şi îşi strânse buzele într-un zâmbet scurt, diplomatic.

— Şi mi-am îngăduit s-o aduc cu mine pe domnişoara Steerforth.

— Îmi pare rău, David, interveni Faith. Ştiu că ai spus că probabil n-o să se întâmple nimic important până după-masă, dar n-am mai suportat să-mi pierd vremea singură pe lângă hotel. Iar profesorul Panin tocmai venea încoace.

Se auzi o izbitură înăbuşită când Butler înfipse cazmaua într-o parcelă pe care Roskill o curăţase de iarbă cu o coasă mică. Ridică o bucată de muşchi şi o aşeză cu îndemânare pe o parte.

— Şi se pare că amândoi am fost inspiraţi să nu mai aşteptăm, domnişoară Steerforth, observă Panin. Acesta e locul pe care-l căutăm, doctore Audley?

— Aparatul nostru de detectare ne-a semnalizat ceva aici, domnule ptofesor. Am avut noroc că l-am găsit atât de repede.

Seremetev arătă cu mâna în jur.

— Mu e un loc cam... public pentru un asemenea scop?

— La vremea respectivă se făceau nişte săpături arheologice aici, domnule Seremetev. Tocmai umpleau un şanţ pe locul acesta.

Întâlni privirea lui Panin, şi fu iarăşi derutat de totala inexpresivitate a acestuia. Sau poate că intensitatea constantă a acelei priviri îl deruta de fapt? Cu o seară înainte, prima lui impresie fusese de anti-climax, de anihilare a tensiunii. Dar personalitatea omului nu era negativă – era doar pur şi simplu ermetică.

Iar acum Panin îl aproba din cap.

— Un loc public, dar nu bătător la ochi – bun raţionamentul, doctore Audley. Şi în primul caz raţionamentul a fost bun: doctrina clasică a ascunzătorilor.

O privi gânditor pe Faith.

— Tinerii aviatori pe care i-am cunoscut nu erau foarte inteligenţi, dar pe omul acesta l-am subestimat.

Se îndreptă către locul unde săpau Butler şi Roskill, după o grămadă mică de pământ şi muşchi. Niciunul din ei nu-l băgă în seamă, iar ei trecu mai departe şi se opri lângă moviliţa cea mai apropiată. Seremetev îi urmă supus, de parcă ar fi fost legat de Panin printr-un fir invizibil.

— Eu îl găsesc foarte drăguţ, zău, îi şopti Faith. Are nişte maniere superbe, iar aseară a fost încântător.

După primele momente ale întâlnirii, destui de jenante, Panin fusese curtenitor într-un fel solemn. Farmecul lui, totuşi, era mai mult o iluzie creată de propria ei nervozitate şi un amestec de gin şi claret băute prea repede.

— Practic, seamănă destul de mult cu tine, David.

Faith zâmbi răutăcioasă când văzu neplăcerea pe care Audley nu reuşi să şi-o ascundă, dar îşi schimbă expresia în faţa inocenţei ei.

— Ai face mai bine să-mi aduci aminte de tânăra regină din Riga, fetiţo, îi spuse el privindu-l pe Panin, care examina terenul, cum făcuse şi zece minute mai devreme.

— Cea care a avut o treabă cu un tigru?

— Asta e versiunea obscenă. În versiunea originală n-a făcut decât să meargă la plimbare cu el.

— Ai o fire cam suspicioasă, David.

Audley n-o ascultă acum decât cu o ureche.

— Suspiciune? Mă tem că suspiciunea e o boală profesională. Dar nu e decât rareori o boală fatală. Credulitatea este boala care ucide mai des.

După o vreme, Panin coborî de pe movila pe care stătuse, şi îi privi iarăşi tăcut o vreme pe cei doi care săpau.

— O tabără romană, ziceţi?

Audley dădu din cap.

— Se pare că, teoretic, a fost o tabără de instrucţie, construită de noii recruţi din Lincoln. Ultimele monede găsite aici sunt din vremea lui Nero, nimic după aceea. Arheologii au sperat probabil să descopere că a fost reîntărită în secolul al patrulea. Dar n-a fost. De fapt au găsit foarte puţine lucruri interesante.

— Vă interesează perioada aceasta?

— Perioada ocupaţiei romane? Nu foarte tare – sunt mult mai mult un medievalist.

– Asta ştiu. V-am citit lucrările despre regatul latin al Ierusalimului, doctore Audley. Sunt extrem de interesante.

Nu îl surprinsese prea tare lucrul acesta. Panin era un om care îşi făcea temele repede. La fel ştiuse şi despre interesul lui Jake Shapiro pentru Masada.

— Credeţi că Israelul o să facă până la urmă ce au făcut cruciaţii, doctore Audley?

— E o falsă comparaţie, profesore. Israelul este o ţară a Orientului Mijlociu – sau asta ar fi, dacă ţara dumneavoastră ar învăţa să-si vadă de treburile ei, zise Audley liniştit. Dar bineînţeles că îmi dau seama că scandalurile de acasă pot fi astâmpărate prin acţiuni pe plan extern.

— Atunci e o fericire pentru întreaga lume că ţara dumneavoastră e prea slabă ca să încerce acest remediu!

— Sunt cu totul de acord cu dumneavoastră. E o fericire şi pentru noi înşine, să ştiţi. Poporul dumneavoastră pare că nu-şi dă seama că reîntoarcera în Orientul Mijlociu pur

şi simplu nu merită efortul – şi cred că nici englezii nu şi-ar da seama, dacă ar considera că asta schimbă cu ceva lucrurile.

Panin dădu din umeri.

— Atunci, probabil că meseria dumneavoastră e cam inutilă, doctore Audley.

Se auzi un sunet de metal lovit de alt metal, după care urmă un geamăt crunt.

Roskill, intrat deja până la brâu în şanţ, îşi scutură mâna de durere.

— M-am lovit la nenorocita asta de încheietură, le explică el.

Pe urmă se aplecă şi răscoli în pământul afânat de la picioarele lui.

— Iată ce ne-a semnalizat aparatul, zise el. Roţi romane autentice. Sau troiene, poate!

Scoase de pe fundul şanţului o pereche de roţi ruginite, unite încă de un ax, se uită trist la ele şi apoi le aruncă pe iarbă.

Toată lumea privea roţile în tăcere. Apăru lângă ei chiar şi şoferul lui Panin, un pitic uscat, care se plimbase în sus şi în jos pe lângă maşină de parcă i-ar fi fost frică să n-o fure cineva.

Pe urmă Audley îşi dădu seama că toate privirile erau aţintite asupra lui. În ochii lui Faith se citea compătimire, în ai lui Butler dezamăgire şi în ai lui Seremetev amuzament. Numai Panin rămânea indescifrabil.

Sau poate că numai Panin îşi dădea seama că roţile ruginite nu însemnau eşec, ci succes final.

— Ce-aţi rămas aşa, Hugh— săpaţi! zise Audley. A aruncat căruciorul după ce a coborât în groapă ultima cutie— nu mai avea niciun rost să-l lase afară. Sunteţi aproape de tezaur!

Lui Audley i se părea că întreaga lume se redusese la cercul din jurul gropii pe care o săpau Roskill şi Butler. Chiar şi uruitul îndepărtat ai tractorului părea să se piardă, de parcă anxietatea lor colectivă filtra toate zgomotele în afară de cel al cazmalelor care scurmau pământul.

Nici cei care săpau, nici cei care priveau nu scoaseră o vorbă când ieşi la lumină prima cutie a lui Steerforth şi fu ridicată la suprafaţă.

Rămăseseră toţi cu ochii aţintiţi la ea un lung răstimp: era o cutie absolut obişnuită, închisă la culoare din cauza umezelii, cu capacul crăpat acolo unde prima lovitură puternică de cazma intrase adânc în lemn.

Pe urmă Semeretev îngenunchie lângă ea şi ridică un colţ al capacului cu cazmaua. Dedesubtul lemnului putred se vedea ceva ce semăna cu altă cutie, din metal.

Seremetev se uită la Panin şi dădu din cap.

— Asta e, zise el.

Panin puse blând mâna pe braţul lui Audley.

— Am putea să vorbim un minut între patru ochi, doctore Audley? zise el politicos.

Se traseră deoparte, într-un colţ al vechii tabere.

— Ştiu că aveţi instrucţiuni foarte precise, doctore Audley. Trebuie să îmi daţi ceea ce găsiţi – comandantul Stocker a spus clar asta, şi nu poate fi nicio neînţelegere în legătură cu acest lucru. Aţi făcut o treabă extraordinară, iar guvernul meu vă va rămâne recunoscător.

Audley ascultă zgomotul tractorului, care se auzea acum tare şi desluşit pe câmp.

— Colecţia Schliemann este aici, doctore Audley, continuă Panin, şi o vom înapoia proprietarilor ei, aşa cum am promis. Dar trebuie să am această primă cutie acum – o voi lua acum, doctore Audley. Fără agitaţie şi fără comentarii. Este foarte necesar să fac asta.

Deci prada lui Steerforth fusese, într-adevăr, un tezaur troian – adică ceea ce păruse şi până atunci. Şi totuşi mai mult decât atât. Era singura explicaţie logică.

— Nu sunt sigur că pot fi de acord cu asta, profesore, zise Audley încet. Instrucţiunile pe care le-am primit se referă la colecţia Schliemann. Sunt însă de asemenea legat de Actul Proprietăţii, care îmi dă o responsabilitate mai mare.

Panin îl aprobă din cap.

— Înţeleg asta. Dar este o chestiune care nu priveşte ţara dumneavoastră, doctore Audley. Este o problemă internă care nu priveşte decât ţara mea. Dacă situaţia în care mă găsesc este puţin neobişnuită, aceasta nu se datoreşte decât unui delict comis cu mulţi ani în urmă de unul din ofiţerii dumneavoastră. Nu vreau să fac caz de

asta. Şi n-ar folosi decât la rănirea şi discreditarea unor oameni nevinovaţi – oameni ca tânăra de colo.

Audley îl privi pe rus în ochi:

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine, profesore Panin, că pur şi simplu nu mă pot biziui doar pe cuvântul dumneavoastră în această chestiune, la fel cum şi dumneavoastră nu v-aţi putea bizui doar pe cuvântul meu. Mă tem că domnişoara Steerforth trebuie să-şi asume riscul. Iar noi trebuie să judecăm lucrurile care ne privesc.

— Cred că vă depăşiţi instrucţiunile, doctore Audley. Panin oftă. Din fericire lucrul acesta nu are nicio importanţă. Vom lua cutia acum, fără alte comentarii. Aşa trebuie să fie.

Se întoarse pe călcâie cu o mişcare neaşteptat de rapidă.

— Guriev!

Şoferul pitic nici nu privi înjur, ci scoase din haină un pistol automat cu o mişcare domoală, fără grabă.

— Toate mâinile la vedere, vă rog – zise el cu o voce surprinzător de profundă. Vă rog foarte mult să nu faceţi mişcări bruşte.

— Seremetev!

Omul de la ambasadă începu să-i controleze pe Butler şi pe Roskill cu o faţă pe care se putea citi „Persona non grata la întoarcerea în Rusia”.

— Nu suntem înarmaţi, profesore Panin, vorbi Audley cu amărăciune. Noi nu suntem gangsteri.

Seremetev împături jacheta cenuşie a lui Butler peste cea de tweed a lui Roskil şi clătină din cap.

— Regret sincer că evenimentele au luat un astfel de curs, zise Panin. Nici noi nu suntem gangsteri, doctore Audley. Dar şi noi avem obligaţii mai mari, ca şi dumneavoastră. Vă asigur însă că securitatea ţării dumneavoastră nu este în pericol. Iar acum vă rog să mă iertaţi.

Le făcu semn lui Roskill şi lui Butler.

— Vă rog să fiţi atât de drăguţi şi să puneţi cutia în portbagajul maşinii...

— Nu!

Vocea profundă a lui Guriev acoperi ultimele cuvinte ale lui Panin. Pistolul rămase neclintit în mâna lui, neîndreptată asupra nimănui anume. Numai că acum era îndreptat asupra tuturor.

— Cutia rămâne aici, spuse Guriev. Seremetev – o să goleşti conţinutul cutiei aici pe iarbă. Pe urmă o să iei un băţ dintr-o cutie de chibrituri pe care o să ţi-o dau eu, şi o să-i dai foc. Apoi eu o să calc cenuşa cu picioarele.

Privirile îi scânteiară în direcţia lui Panin:

— Iar apoi, dacă vreţi să recuperaţi colecţia Schliemann, tovarăşe Panin, nu am nimic împotrivă.

Faţa lui Panin era ca de piatră, cu ridurile săpate adânc. Vorbi cu Guriev în ruseşte, repede şi cu voce scăzută, grav şi încercând să-şi impună autoritatea. Audley ciuli urechile dar nu reuşi să-şi dea seama ce-i spunea, în afară

de cuvintele „Comitetul Central” şi iniţialele familiare ale KGB-ului.

Guriev i-o tăie din nou.

— Niet, zise el categoric. Toată lumea rămâne nemişcată. Deschide cutia, Seremetev!

Seremetev îi aruncă lui Panin o privire agonizantă.

— O groapă poate sa fie şi un mormânt, Seremetev, lătră Guriev. Dacă asta vrei. N-are cine să te ajute. Suntem singuri aici.

— Practic, tocmai o să avem musafiri, zise Roskill pe un ton de conversaţie. Aşa că fii băiat bun şi nu face vreun gest pripit.

Arătă cu mâna în direcţia câmpului.

Zgomotul tractoarelor era deja mult mai puternic. Erau două de fapt – unul avea în spate un mecanism de tăiat iarba cu un jgheab extraordinar de ridicat, semănând cu un cap de monstru preistoric, din gura căruia cădeau fire lungi de iarbă; celălalt tractor trăgea o remorcă cu pereţi înalţi de sârmă metalică, plină ochi cu iarbă proaspăt tăiată. Veneau de-a curmezişul peste câmp, aproape exact pe urmele maşinii lui Panin, drept spre tabăra romană.

— Toată lumea rămâne pe loc, spuse Guriev, mutându-se mai într-o parte, ca să se poată masca îndărătul Land Rover-ului. Nu există decât un pistol aici, şi am să-l pun imedat în haina mea. Tovarăşul Panin şi doctorul Audley o să i se alăture lui Seremetev lângă cutie. Veţi vorbi între dumneavoastră şi veţi lăsa lucrătorii de la fermă să treacă

fără să încercaţi să vorbiţi cu ei... Tovarăşe Panin, spuneţi-le că vorbesc foarte serios!

— Doctore Audley, zise el rece, trădătorul acesta este gata să se sinucidă dacă este nevoie, deci mă văd nevoit să vă previn că nu se va da în lături nici de la crimă. Ar fi mai bine să-l lăsaţi în seama mea.

— Atunci, mişcaţi-vă – dar încet, ordonă Guriev. Şi nu vă acoperiţi unul pe celălalt.

Audley îl urmă pe Panin lângă cutie, privind cum se apropiau tractoarele asurzitoare.

Panin acoperi zgomotul cu vocea sa când îi spuse:

— Vă rog să nu încercaţi nimic riscant, doctore Audley – şi nu vă lăsaţi nici colegii să facă ceva. Omul acesta este foarte periculos pentru că este singur. Nu vreau să adaug la prostia mea şi o vărsare de sânge.

— Nu vă faceţi griji, profesore, strigă Audley, la rândul lui. Nu suntem nişte eroi.

Greoiul convoi era foarte aproape acum. Audley îl vedea pe Keith Warren stând confortabil în scaunul primului tractor, cu o şapcă de piele îndesată pe cap. Warren răsuci tractorul paralel cu şirul de movile, îi făcu vesel cu mâna lui Audley şi acceleră într-un nor de fum şi un vârtej de iarbă împrăştiată, în spatele lui, cel de-al doilea tractor se împotmoli, oprindu-se cu un zguduit puternic chiar în faţa grupului. În uruitul motorului, şoferul strigă ceva neinteligibil şi arătă către groapă.

Audley dădu din cap şi întinse mâinile.

Şoferul tractorului opri motorul şi se aplecă mormăind ceva, ieşind astfel din raza privirii lor. Pe urmă se îndreptă în scaun, iar mitraliera Steriing din mâinile lui era îndreptată direct către Guriev.

Richardson apăru de sub grămada de iarbă din remorcă, tot cu un Sterling în mână.

— Uşurel, toată lumea, zise el tare. Drăciile astea sunt foarte periculoase. Dacă apeşi pe trăgaci nu mai poţi să le opreşti.

Jenkins, vânătorul pletos de carii de lemn, se dădu jos cu grijă din tractor. Îi făcu semn cu Sterling-ul lui Guriev care stătea nemişcat cu mâinile deschise şi degetele puţin încovoiate, ca un vechi mitralior.

— Mâinile la spate, tovarăşe – încet şi frumos, cum zicea şi omul ăla. Aş fi foarte fericit dacă i-aţi lua pistolul, maior Butler. Richardson are dreptate. Sterling-urile astea sunt nişte chestii foarte afurisite.

Se opri lângă DECCO.

— Poţi să te relaxezi acum, Maitland, îi zise ei aparatului. Toată recolta e la adăpost.

Panin se uita de la aparatul DECCO la Audley.

Audley înclină capul.

— Au ascultat totul, profesore Panin. Ca şi dumneavoastră, trebuia să mă pun la adăpost, pentru orice eventualitate. Şi, ca şi dumneavoastră, am considerat că aşa trebuie.

Panin clătină din cap.

— Sunt prea bătrân pentru jocul ăsta – am început să cedez. Poate că ar fi trebuit să mă aştept la asta.

— Maior Butler— vă rog să deschideţi cutia aceea împreună cu Hugh şi să vedeţi ce conţine.

— Doctore Audley, începu Panin, trebuie...

— Doctore Audley, îl întrerupse Guriev, veţi... Audley îi întoarse spatele lui Guriev, Panin nu era poate chiar drăgălaşul pe care-l credea Faith, dar avea nişte maniere mai elegante. Şi în afară de asta, nu avea nicio instrucţiune privitoare la Guriev.

Faith! Uitase aproape complet de ea. Stătea la marginea grupului, foarte palidă: tânăra regină din Riga!

N-avea timp decât să-i arunce un zâmbet, şi încerca să nu zâmbească ca un tigru. Pe urmă îl luă pe Panin la braţ, cum făcuse şi rusul cu câteva minute mai devreme, şi îl conduse înapoi la movila din colţul taberei.

Trebuia să fie delicat, să pună problema delicat.

— Profesore Panin, dacă pot să vă satisfac dorinţa, o voi face. Dar mai întâi trebuie să-mi satisfaceţi dumneavoastră mie curiozitatea.

Panin îşi redobândi calmul şi stăpânirea de sine. Sau, mai degrabă, îşi reluase masca indiferentă. Înclină capul.

— De la început aţi lăsat să vă scape tot timpul prea multe informaţii, profesore. Despre Turnul G, de exemplu. Doar aşa, în avantajul nostru. Dar – de ce?

Masca dispăru şi, în locul ei, Audley văzu pe faţa lui Panin o expresie de incredulitate. Pe urmă dispăru, şi pentru prima oară, Panin zâmbi.

— În avantajul dumneavoastră?

Zâmbetul lui Panin era amar.

— Nu, nu în avantajul dumneavoastră, doctore Audley.

Audley simţi că îi vine rău de la stomac.

— Nu, nu în avantajul dumneavoastră, repetă Panin.

— Atunci, în al cui?

— Pentru stăpânii lui Guriev.

— *Stăpânii* lui Guriev?

Audley îşi dădu deodată seama foarte clar că fusese de departe prea deştept, şi totuşi nici pe jumătate cât ar fi trebuit. Panin nu jucase deloc cu el, ci cu altcineva. Ceea ce însemna – ceea ce însemna că avusese dreptate, în privinţa lui Steerforth, dar din cu totul alte motive decât îşi închipuise. Şi se înşelase în privinţa lui Panin...

Panin îl privi:

— V-aţi descurcat foarte bine, doctore Audley, îi zise el, aproape compătimitor. De fapt, v-aţi descurcat extraordinar de bine. Ce ironie – nu-i aşa? – când am vrut să găsesc cutiile, n-am reuşit. Iar când n-aveam nevoie de ele, le-aţi găsit imediat.

— N-aveţi nevoie de ele?

— N-am crezut niciodată că pot fi regăsite. Nici măcar nu eram sigur că ajunseseră în Anglia. Era suficient ca oamenii lui Guriev să creadă că le-am găsit, şi am făcut toate pregătirile necesare în acest sens. – Panin se opri. – Se pare că eram pregătit pentru orice, în afară de ceea ce s-a petrecut cu adevărat!

Şi totul fusese pentru oamenii lui Guriev. Deci şi Panin fusese prea deştept: nu-i trecuse niciodată prin cap că şi Audley poate reacţiona la aceiaşi stimuli. Ce ironie, într-adevăr! Orice schemă complicată ar fi construit, Panin dăduse greş, pentru că în ea era cuprins un factor autoinstructiv – îl convinsese pe Audley că acele cutii existau şi că puteau fi găsite.

Aşa că Audley le găsise, urmându-şi propriul raţionament incorect.

În spatele lor se auzi un zgomot ascuţit de lemn rupt. Butler desfăcea metodic învelişul de lemn al cutiei metalice.

Panin îl privi sumbru pe Butler câteva momente, iar apoi se întoarse iarăşi către Audley.

— Când v-aţi dat seama că există o cutie în plus, doctore Audley? Doar toţi ceilalţi o acceptaseră ca făcând parte din colecţie!

— În 1945 vânaţi dosare Forschungsamt – şi niciodată n-am putut să fiu convins cu adevărat că Schliemann este un motiv suficient de puternic ca să bateţi atâta cale. Psihologia... a fost greşită. Îţi mulţumesc pentru asta, Theodore Freisler. Că ai făcut balanţa să se încline în favoare mea. Aşa că mai trebuia să fie ceva. Ceva în plus.

— Dar n-aţi aflat niciodată ce era?

Nu se făcea să recunoască ce puţine ştiuse înainte, şi cât de puţine ştia şi acum. Mai avea ceva de aflat, însă.

— Nu, n-am aflat niciodată. Dar nu asta contează acum.

Panin dădu din umeri.

— Nu înţelegeţi, profesore Panin, zise Audley blând. Sunt convins că toate răspunsurile nu sunt în cutia aceea, dar probabil că asta se poate aranja.

Rusul îl privi inexpresiv.

— E o prostie cruntă să mă ameninţaţi, doctore Audley. Ce puteţi să-mi faceţi? Nu sunt destul de mare. Nu puteţi decât să mă deranjaţi, ţinând cutia departe de mine pentru un timp.

— N-aş vrea să vă ameninţ, profesore – ar trebui să las treaba asta pe seama lui Guriev, zâmbi Audley. Cred că sunt destul de mare ca să vă reţin o oră-două. Şi destul de mic ca să-i dau drumul lui Guriev. Atunci n-ar mai fi treaba mea, ce nebunie ar putea el să organizeze în câteva ore. Pe de altă parte, dacă aş şti ce se întâmplă, aş putea foarte bine să-l ţin pe Guriev la păstrare vreo două zile şi să-mi îndeplinesc ordinele pas cu pas.

Era o minciună grosolană, dar Audley nu reuşi să scoată altceva. Avantajul acestei improvizaţii era faptul că Panin nu mai avusese de-a face cu autorităţile britanice de foarte multă vreme şi deci s-ar putea să creadă încă în perfidia lor naţională. Sau, dacă în privinţa asta mai puteau exista îndoieli, nu putea exista nicio îndoială, în schimb, în privinţa durităţii stăpânilor lui Guriev, oricine ar fi fost aceştia.

— Tukacevski, zise Panin. Mareşalul Tukacevski.

— Mareşalul Tukacevski?...

— Mi-am închipuit că numele acesta nu o să vă fie necunoscut, continuă Panin. Dar e posibil să nu fi auzit

totuşi de el – a trăit cu mult înaintea dumneavoastră, şi chiar şi în Rusia mulţi oameni din generaţia dumneavoastră n-au auzit niciodată de el.

Asta îl onora, iar Audley îşi biciui memoria. Mareşalul Tukacevski – *procesul mareşalului Tukacevski*.

— Marea epurare a anilor ’30 – Iezhovşcina.

Panin înclină capul.

— Iezhovşcina – exact.

Milioane de oameni fuseseră exilaţi sau azvârliţi în închisori, mii de morţi neştiute se petrecuseră – printre acestea, aproape toţi vechii bolşevici: Zinoviev, Kamenev, Buharin, Râkov. Şi marele mareşal Tukacevski, eroul anilor ’20. În Rusia nu se mai văzuseră lucruri atât de îngrozitoare din vremea lui Ivan cel Groaznic.

— Procesele armatei, spuse Audley. A fost unul din mareşalii lichidaţi de Stalin. Lezov l-a acuzat că făcuse spionaj pentru nemţi. Iar dovezile false au fost furnizate practic de nazişti.

— Foarte exact, doctore Audley— un rezumat foarte exact. Numai că Tukacevski nu a fost doar unul dintre mareşali – a fost cel mai mare soldat al timpului său. Şi nici n-a murit singur: a luat cu el patru sute de ofiţeri superiori— elita Armatei Roşii. Naziştii nu pot fi acuzaţi că au vrut să-i înfunde – câştigau astfel prima bătălie împotriva noastră fără să tragă un foc. Dar, spuneţi-mi, doctore Audley, de ce să vrea Stalin să-şi execute cei mai buni soldaţi ca pe nişte trădători?

— Pentru că Tukacevski era prea popular, presupun. Era un rival pentru ei. Cam aşa s-a procedat mereu în Uniune, nu? Cel puţin de la Troţki încoace.

Panin ştia probabil destul de bine asta.

— Discreditează, apoi elimină.

Panin vorbea de parcă nu-l auzise pe Audley.

Falsificările. Heydrich fusese probabil şeful nazist care le pusese la cale, iar Heydrich probabil că amestecase nişte dosare de-ale lui printre dosarele *Forschungsam*!— drept care Tukacevski şi Panin erau în aceeaşi oală.

Dar, dacă asta era în cutie, vechea obiecţie rămânea în picioare— chiar şi în 1945, amănuntele acestui scandal n-ar fi făcut decât să-i producă puţin stânjeneală lui Stalin. Iar astăzi nu mai aveau nicio valoare. Stalin era mort şi discreditat; Partidul nu putea fi desfiinţat; iar strămoşii KGB-ului n-aveau nici onoare, nici credit de pierdut.

— Dar falsificările în cazul Tukacevski nu mai contează acum, profesore. Nu mai sunt decât apă murdară care se scurge pe canalul istoriei.

— Dar adevărul de dincolo de aceste falsuri?

— Adevărul?

— Stalin a fost un măcelar, însă nu era un măcelar tâmpit, cum le place occidentalilor să creadă. Cunoştea riscul la care se expunea, distrugându-şi propria armată.

— Profesore, nu puteţi să-mi spuneţi că Tukacevski împreună cu cei patru sute de ofiţeri erau mână-n mână cu Hitler. Nu merge.

— Nu cu Hitler. *Dar erau mână-n mână împotriva lui Stalin şi a Partidului*, doctore Audley.

Panin avu un gest cu mâna de parcă s-ar fi săturat să argumenteze si să explice lucruri elementare – şi obosit, mai ales, să facă pe non-personajul cenuşiu pe un aerodrom pustiu.

— În 1937 a existat într-adevăr un complot împotriva Partidului. Tukacevski nu a luat parte direct la el – a fost ca Rommel în 1944. Dar a fost un complot adevărat. Şi încă unul foarte periculos. Militarii puseseră la cale să răstoarne toată politica de colectivizare – piatra de încercare a Partidului.

Vorbea repezit acum.

— Stalin avea nas pentru astfel de lucruri—e un talent pe care îl pot avea unii georgieni – şi a acţionat primul. Ştia că e aşa cum simte el, dar n-a produs niciodată la lumină dovada, amănuntele complotului. Atunci nu avea importanţa asta pentru că era mai bine să-i execute ca trădători decât ca duşmani ai Partidului. Iar apoi s-a descoperit că amănuntele existau. Unul din complotişti a scăpat în Prusia Orientală – un colonel de aviaţie. A luat cu el o listă de nume şi planurile de atac. Naziştii l-au trimis înapoi. Şi au trimis şi câteva amănunte. Dar au păstrat documentele.

Rusul îi privi pe Audley în ochi.

— Asta conţine cutia suplimentară, doctore Audley; detaliile complotului armatei din 1937, despre care toată lumea crede că n-a fost decât o urmare a naturii

suspicioase a lui Stalin. Toată lumea, în afara de cei din partid şi din armată care cunoşteau adevărul de dincolo de legendă. Vedeţi dumneavoastră, în 1945, nu eram singura persoană care căuta documentele, de aceea le-am trimis la Moscova cu colecţia Schliemann. Acolo erau câţiva generali care ştiau ce poate să facă cutia aceea. Şi acum poate să facă acelaşi lucru şi am avut grijă să afle şi unii generali lucrul acesta.

Armata! *Discreditează, apoi elimină*!

Deci asta se află în centrul labirintului lui Panin: mijlocul de a discredita o armată roşie super-puternică, eliminând-o astfel ca adversar politic. Eliminarea adevărată n-ar mai fi atunci necesară.

Nu conta faptul că era o poveste foarte veche. O armată care se întorsese o dată împotriva Partidului putea să o mai facă o dată: chiar şi o trâmbiţare scurtă a unui astfel de scandal ar deschide o prăpastie uriaşă între politicieni şi generali, periclitând foarte serios balanţa, şi aşa sensibilă, a politicii de la Kremlin. Nici măcar cel mai curajos dintre civili nu ar îndrăzni să traverseze această prăpastie.

— Vreţi să vă discreditaţi propria armată?

— S-o discreditez? Panin clătină din cap: Nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Generalii ar fi înţeles aluzia, la fel de uşor cum au muşcat momeala. Am fi avut pensionări, dar nu scandaluri. Şi s-ar fi terminat cu prostiile acelea despre războaie preventive în Est.

Ăsta era adevărat. Niciun general nu-şi putea permite să lase să fie mânjită glorioasa loialitate a armatei faţă de Partid. Documentele Tukacevski erau practic cea mai bună piesă de şantaj, iar armata o ştia. Prezenţa lui Guriev dovedea lucrul acesta.

Dumnezeule! Armata muşcase momeala! Deci armata – GRU – îl urmărise pe Morrison şi îi intrase în casă, nu Panin. Pentru că pe Panin nu îl interesase câtuşi de puţin ce făcea Audley. Fusese prea ocupat cu construirea unei piste false pe care s-o urmeze GRU. Uvertura cu englezii făcuse parte din această iluzie— iar Audley nu avusese de fapt niciun fel de importanţă în sine. Un actor episodic într-o piesă cu actori mult mai importanţi.

Numai că farsa asta ieşise de sub controlul lui Panin, din cauza prostiei actorului episodic.

Aproape că îi părea rău pentru cei de la GRU, a căror muncă fusese mult mai dură şi mai grea decât a lui. Într-adevăr, tot ce avuseseră ei la dispoziţie fuseseră momelile pe care le lăsa Panin din loc în loc, şi mişcările lui Audley.

Nu fusese pentru ei luxul adreselor şi al numelor. Tot ce putuseră să facă fusese să-l identifice la cimitirul din Asharn, să-l urmărească şi apoi să încerce să-l preia la Guildford. Dar planurile lor fuseseră date peste cap de inima slabă a lui Morrison şi de gâştele doamnei Clark, ceea ce nu le lăsase decât un om pe care îl puteau urmări în continuare: Panin.

Avuseseră multe ghinioane, dar chiar şi aşa, aproape că au reuşit până la urmă. În vreme ce el avusese cele mai nemeritate şanse din lume...

Audley căuta ceva de spus ca să-şi şteargă sentimentul de umilire pe care îl simţea.

— Dar dacă înscenarea dumneavoastră ar fi fost dată peste cap?

— Nu a fost nicio înscenare, doctore Audley. Din cei care au văzut aceste documente nu mai trăieşte astăzi nimeni în afară de mine. Până când aţi descoperit avionul nu erau decât o amintire. Nu era o problemă să recreăm aceste documente – avem astăzi falsificatori mult mai buni decât au avut vreodată naziştii. Problema era să avem credibilitate. Să creăm o atmosferă de credibilitate în privinţa provenienţei lor. Ca istoric, probabil că înţelegeţi asta.

— Dar nu puteaţi să demonstraţi asta decât într-un singur fel, îşi dădu Audley deodată seama. Trebuia să găsiţi colecţia Schliemann – pe asta n-aveaţi cum s-o falsificaţi!

Rusul aprobă din cap

— Bineînţeles că aveam nevoie de colecţie. Dar aţi uitat cum. Am pierdut-o şi în favoarea cui am pierdut-o. O bandă de contrabandişti mărunţi, doctore Audley – dezertori ucrainieni şi germani îmbrăcaţi în uniforme ruseşti. Şi ce crede lumea că au făcut ei cu comoara – sau ce ar fi trebuit să facă cu comoara?

Panin nu aşteptă răspunsul lui Audley.

— Ar fi trebuit să o topească în bare de aur şi argint, nu s-o fure, aşa cum era. Vă spun, doctore Audley, ficţiunea mea era mult mai credibilă decât adevărul dumneavoastră!

Era condamnabil, se gândi Audley, dar era logic: câteva bare de aur pentru germani, şi cele mai sincere regrete pentru un caz de vandalism de o cruzime fără precedent. Exact aşa spusese şi Sir Kenneth Allen.

Iar din punctul de vedere al lui Panin, totul era atât de condamnabil de simplu: furnizând o informaţie falsă şi reconstituind încărcătura pierdută cu mulţi ani în urmă, el nu făcea decât să lase evenimentele în voia lor; cu cât se agitau mai mult britanicii şi cei de la GR.U, cu atât se întărea iluzia creată de el şi se încurcau unii pe alţii.

Totul era perfect, în afară de un amănunt fatal...

— Dar colecţia nu are nicio importanţă, îl aruncă Panin calm la gunoiul istoriei pe Schliemann şi colecţia lui. Este suficient că există. De fapt, dacă o vreţi pentru British Museum al dumneavoastră, se poate aranja – un muzeu sau altul, e acelaşi lucru. Numai documentele mă interesează. Şi cred că superiorii dumneavoastră nu mă vor opri, doctore Audley. Există anumite presiuni care pot convinge, credeţi-mă!

Iarăşi, aşa, pur si simplu! Mai întâi morcovul – un morcov frumos, care se cuvenea de fapt altcuiva, oferit cu nonşalanţă. Pe urmă palma – iar Audley nu se îndoia câtuşi de puţin că putea să fie o palmă adevărată. Ceea ce-

l şoca era impresia de autoritate clară pe care ţi-o crea omul acesta. Era brutal de sigur pe el, chiar şi acum.

Audley se îndreptă încet către ceilalţi, lăsându-l pe Panin lângă şirul de moviliţe. Într-un fel asta visase întotdeauna: să poată schimba balanţa politică decisivă, într-un fel sau altul. Dar nu-şi închipuise niciodată că această balanţă politică va fi a Kremlinului. Nici nu se aşteptase ca aceasta să fie rezultatul unui raţionament fals. Poate că într-o zi o să fie în stare să vadă şi umorul acestei situaţii. Dar între timp avea de gând să ţină gluma asta pentru sine.

Grupul de lângă cutie se împărţise. Butler şi Roskill stăteau pe iarbă lângă ea, fiecare absorbit în câte un dosar gros. În spatele lor, Seremetev stătea singur şi nefericit—deşi nu la fel de trist ca Guriev, ţintuit pe loc de Sterling-ul lui Richardson.

Cum era de aşteptat, Jenkins pălăvrăgea cu Faith, demonstrându-i pasiunea lui pentru DECCO.

Audley se opri lângă ea puţin.

— Îmi pare rău de scenele acestea tari, Faith. N-am vrut deloc să fii implicată în vreun fel.

Ea zâmbi.

— E OK, David. Domnul Jenkins mi-a explicat cum a fost tot timpul pregătit să ne sară în ajutor. Dar n-a ştiut să-mi spună cum ai ştiut tu că o să avem necazuri.

Nu avea timp acum să-i spună că de fapt nu se aşteptase la nimic şi că, de fapt, îi fusese cumplit de frică

să nu se întâmple ceva. Sau că ceea ce se întâmplase îi distrusese complet respectul de sine.

Ridică modest din umeri.

— Dacă trebuia să se întâmple ceva, am vrut să se întâmple aici, în aer liber. Toţi credeau că e un loc sigur. Nu ştiau că în DECCO era un microfon.

— Urechea lui Jenkins – aşa-i spunem, zise Jenkins. Transmite o şoaptă de la distanţă de o milă, la fel de clar ca un dangăt de clopot.

— Singura treabă mai dificilă era să aducem echipa de salvare fără multă agitaţie, explică Audley. Iar aici ne-a ajutat Warren.

Lui Keith Warren îi făcuse o plăcere deosebită să-i ajute. Nu crezuse o iotă din povestea pe care o auzise duminică, dar acceptase imediat un adevăr bizar.

Jenkins şi Faith îl priveau cu admiraţie făţişă. Ca toată lumea – toată lumea în afară de Panin – o să creadă întotdeauna că Audley regizase perfect totul... Iar ruşii n-au să dea niciodată adevărul în vileag, şi nimeni n-o să afle vreodată ce proastă fusese regia.

— Şi acum ce-o să se întâmple?

Audley zâmbi strâmb.

— Împărţim prada, iubire. Asta o să se întâmple.

Îşi croi drum printre straturile de pământ reavăn, către locul unde stăteau Butler şi Roskill. Butler se sculă înţepenit.

— Nu e mare lucru în hârtiile astea, doctore Audley. Cutia e de metal nemarcat. Două pachete învelite în piele de oaie, iar restul în hârtie.

— Şi cele două pachete, ce sunt?

— Se pare că e un plan de preluare a puterii în Moscova, care trebuia să coincidă cu mişcări simultane în Kiev, Leningrad, Minsk şi încă vreo două oraşe. Nu m-am uitat decât în treacăt prin hârtii. Sunt câteva scrisori de la nişte comandanţi militari regionali şi o mulţime de material codificat. E datat 1937, deci nu-mi spun nimic numele acestea.

— Mi se pare că numele sunt la mine, zise Roskill. Ale mele sunt un fel de „who's who" în armata sovietică în 1937 – de la comandant de brigadă în sus. Şase sau şapte sute de nume, cred – şi mai mult de jumătate au fost vesel ştampilate „decedat" – în germană. Mortalitatea ruşilor în timp de pace pare să fi fost neobişnuit de mare.

Audley dădu din cap.

— Maior Butler – vă rog să luaţi Land-Rover-ul şi să vă duceţi să-i telefonaţi lui Stocker. Spuneţi-i ce mi-aţi spus şi mie. Spuneţi-i că Panin e un KGB-ist bine camuflat de multă vreme – încă din timpul NKVD-ului.

KGB-ul avea agenţi în aşteptare în majoritatea ţărilor, agenţi care n-aveau nimic de făcut decât să urce treptele puterii şi să aştepte clipa când trebuiau să-şi dovedească utilitatea. Şi bineînţeles că astfel de agenţi existau chiar şi în Rusia.

— Acum s-a deconspirat, pentru că KGB-ul are nevoie să pună armata cu botul pe labe, iar dosarele acestea sunt scheletul armatei. Spune-i că e vorba de un şantaj.

Se uită iarăşi la Panin. Se deconspirase, e adevărat, dar acum nimic nu-l mai putea opri. Un astfel de succes îl va propulsa direct în Secretariat, şi poate chiar în Prezidiu. Să-i faci un serviciu unui membru al Partidului – iată o poveste bună pentru nepoţii lui Steerforth.

— Spune-i lui Stocker că îi îndeplinesc ordinele cuvânt cu cuvânt. Peste exact o oră, o să-i dau lui Panin— ce vrea... Dacă Stocker nu vrea asta, să vină să-i explice el lui Panin – stai pe lângă telefon până-ţi dă un răspuns.

KGB, GRU – toţi erau nişte ticăloşi. Şi, dacă se gândea bine, probabil că Nikolai Panin era cel mai mare ticălos dintre toţi. Dar cel puţin era un tip cu imaginaţie, nu un ageamiu necioplit ca atâţia conducători sovietici aflaţi în vârful piramidei. Iar dacă mai există o speranţă pentru Rusia, ea o să pornească de sus, nu de la masele tăcute si supuse.

În orice caz, acum era numai problema lui Stocker.

Însă mai era ceva! Un lucru de mică importanţă pentru Panin, dar important totuşi:

— Şi spuneţi-i lui Stocker că tot ce-l interesează pe Panin sunt cele două pachete în piele de oaie.

Se uită la celelalte cutii de pe fundul şanţului. Se vor întoarce, inevitabil, la nemţii din Est. Sau poate că Germania federală o s-o reclame. Se mai întâlniseră astfel de cazuri, peste tot în lume: un locuitor al planetei o

furase de la turci, cărora nu le aparţinuse de fapt niciodată cu adevărat, cu mult timp înainte ca ruşii, germanii şi englezii să-şi pună mâinile lor murdare pe ea. Fusese ascunsă şi pierdută şi furată de atâtea ori deja, că acum aparţinea întregii lumi, la fel ca legenda Troiei.

— Spune-i că tezaurul Schliemann e în mâna lui, bietul de el.

Stocker putea să facă ce voia cu comoara lui Steerforth.

Lui Audley îi ajungea fiica lui Steerforth.

STEERFORTH, John Adair Steerforth. Locotenent de aviaţie, D.F.C., R.A.F.V.R., mort într-un accident de zbor, septembrie 1945. Astăzi, de ziua lui—Mama.

[1]Royal Air Force (aviaţia britanică).

[2]Thomas, Dylan Marlais (1914—1953)—poet englez din Ţara Galilor.

[3]Campaign for Nuclear Disarmament (mişcare pacifistă)

[4]Credinţa, Speranţa şi Bunătatea (engl.)

[5]George Sackville (1st Viscount Sackville) (1716— 1785) – autorul unui plan strategic (eşuat) pentru înăbuşirea Revoluţiei Americane (1777)

[6]Titlul unei cunoscute povestiri de Rudyard Kipling.

[7]On Her (His) Majesty's Service.

[8]Distinguished Flyng Cross – decoraţie a forţelor aeriene britanice.

[9]Dryden, John (1631 – 1700) – poet, dramaturg şi doctrinar literar englez.

[10]Zonă deluroasă din centrul Angliei. Locul primei mari confruntări armate (23 oct. 1642) în războiul civil dintre trupele regaliste conduse de Charles I şi armata parlamentară, sub conducerea Lordului de Essex.

[11]Cămătar evreu, personaj central din Neguţătorul din Veneţia de William Shakespeare.

[12] Senator american, fost candidat democrat la preşedinţia S.U.A.

[13]Celebru cântăreţ şi dansator american de culoare.

[14]Nu-mi iese din gând/ un basm din vremuri vechi (germ). Primele versuri din poemul *Lorelei* de Heinrich Heine.